

עין משפט
נר מצוה

א א מיי' ס'ג מלכות
ממחל משכן ומשכן
כלום ד וס'ג מלכות
אסורי ביאה כלום ג
סג לאון קי' .
ב ב מיי' פ'ס מלכות
אסורי ביאה כלום
ד וס'ג מלכות משכן
ומשכן כלום ה סג סס:
ג ג מיי' ס'ג מלכות
משכן ומשכן כל' ד'
ד ד מיי' ס'ס מלכות
אסורי ביאה כלום ג

ספי דרא"ש

[illegible]

ממעט - (ה) מפרש צמח' דחולין לא תאכלין ולא שורפין ודוקא לקדשים או לתרומה אבל לחולין לב"ע דיה שעתה ה'אוקמה ליה בחזקת טהרה וא"ת מאי שגא מכל ספק טומאה דבריה"ט טמא ודאי אף לחולין ולא נאמרינן בחזקת טהרה משום דילפי' (לקמן דף נ"א)

עצמה

*אומר כל הנשים ידין שעתן הלל אומר
ממפקדה לפקדה ואפילו לימים הרבה וחכ"א
אלא כדברי זה ולא כדברי זה "אלא מעת לעת
ממעטת על די מפקדה לפקדה ומפקדה
לפקדה ממעטת על די מעת לעת" *כל אשה
שיש לה וסת דיה שעתה *זה משמשת בעדים
הה"ד כפקדה וממעטת על די מעת לעת
ועל די מפקדה לפקדה כיצד דיה שעתה
היתה יושבת במטה ועוסקה במהירות ופרשה
וראתה היא טמאה והן מהירות אע"פ שאמרו
מטמאה מעת לעת *אינה מונה אלא משעה
שראתה: (גמ' מא' מעמי' דשמאי קסבר
העמד אשה על חזקתה ואשה בחזקת מזהרה
עומרת והלל כי אמר העמד דבר על חזקתו
היכא דלית ליה ריעותא מפניה אבל איתתא
כיון

הורה וחזרה ובדקה ערבים
(ה) פתמים תרבה להיות
טירות של ליל אמש דבאי
יה דהי דם מתאמול דבאי
ות וילקין מטמאלין דהיינו
לפקידה הוא בל וממטנו
: כל אשה שיש לה וסת.
אחלה טמאה: ידה שעתה.
ורח בזמנו בל: המשמשת
ילקין קודם טמאיה וסלח
ד ר: וסלח טמאיה וסלח
עדים לא מטמאין טהרות
ס טמאיה דקה ומלאכה
אלא הק דמתשמיש וילקין
אין וילקין לא וסת קאי: אינה
בבב' העמד אשה על
לענין טהרות קודם
וסק לא הוה הלך העמד
יה בשממסקה טהרות
עמודים הוא דהא ספק
ענ הלכות גמיר לה:)

ימים מים מירי במים שבעה
 באלה להרוץ ובמעט לעת
 וסרה בקופה מוקדם לתקן
 אורנין לקמן (נ"ז: 97) ואל
 קץ קשה לעת אל פנך
 בקופה ועב באלה אט"ו
 מה אלו אבל לשאר ימי לים
 ון רבחה ודמים כאלה
 אלסם מים דלדלם
 וברכה" לא חסרין חסוק
 בזים ואלו יורע בזה מה
 חד סרה בורא וכן משמע
 שפומה וקבין סרה וכן
 שפומה וקבין מריווי קב
 דלי שחל וכן גבי גי שכל
 גמרין אלא ודוקמן כל
 אדם מוסרין ברי"ה מוסר
 לעת העמד מקום על
 חות הכבים אפילו יוכל חזו
 זה ואל"ג דלון סורה

מטמאות צבית הסיטון: מפקידה
לפקידה. דקה עננה בחדר בשבת
ומלאכה טהורה ולדו רביעי דקה
ומלאכה טהורה חישין ומטמאה מספק
כל הטוהרות שנתעסקה בהן משעת
דיקה אחד בשבת דשמה עם סילוק
ידיה רחצה וכותלי בית הרחם
העמדה: ואפי' לימים הרבה. בין
דיקה ראשונה לשניה מטמאין כל
הטוהרות שנתעסקה בהן בימים אצל
הבן דמקמי דדיקה קמייתא טוהרות
דלא שצדקה עננה מלאכה טהורה:
כל כדבריו זה. שבהמיר יותר מדאי
דדאי כלי האי ימים רבים לא מוקמי
ליה כסמלי בית הרחם: ולא כדבריו זה.
שמילן יותר מדאי: אלא מעל לעת
משעט על דן מפקידה לפקידה.
שאישי ימים הרבה בין פקידה לפקידה
לא מטמאין להו לכוונה טוהרות דבני
ובני אלה אותם שנתעסקה בהם
מאחזל בשבת האם טעמיהו דרוב
מפרש לקמן ו': ענמול. נחל מעל לעת
משעט ומן מפקידה לפקידה:
ומפקידה למקדמה משעט על ידי מעל
לעת. שאם היה ומן מפקידה לפקידה
מועט מומו מעל לעת הולכי אחריו

להקל עון דבקה עצמה שחרים ומנאחם
ומנאחם טמאה דלמרי לקמן במנמי (דף
דבקה שחרים וכן השמשות לא עומאין
דבקה שחרים ומנאחם טמורה וליכא למיכר
עמא חלה הקן טמורה במבדקם שחרים
מפקדיה לפקדיה: על ידי. על כח מפקדיה
כמו פוסל על ידו דיבמות (דף טו.) וכן הרבה
קבות ג' פעמים ובדקה בשעת וסמא ומנא
וליכא למימר דמעיקרא הוה הכח דולא א
בעדים. שדבקה עצמה נצד דהיינו נכ
תעמיט: הרי זו בפקדיה וממעות על כח
כן נבדקים ערכים ויהא שמשא נצחיים כ
למבדקם שחרים עד תשמיש שהרי קוד
טמורה וליכא למימר מקמי הכי הוה א
טמאות: אף על פי שאמרו רי' אש
מונה. ימי זה אלו משערי כו'.
חזקתה. שהרי מסק אמה נצא למנאחם
ראיה ספק הוה לה דס מקודם לכן ס
אשה על חזקה שהיה קודם ראיה
אלו: כגון ספק לא נגע ל"ג דהתם לאו ס
טמאה נצחית הרבים טמור דהיינו ספק

חזקיהו ור' יוחנן (סא) (ד) המלה י
 דקדקו דמו וא"ל ומ"ס דאמרין בעמ
 טה דר' לאו הכי תפיס אש לחזקיהו ד
 שזפרים עליה תרומה ופריש דכ"א א
 אר עבד ומספר אר בניי (ובוס) (סא) מוסר ר
 יוחנן בריי קו' בעמ א' אר אשעו אר
 ו' אר אר קסמא שדמא מ"ס אשעו פריס
 וריס וכלי א' ערדין בניי א' א' א'
 נא כדנח דמא :
 (סא) (סא)

דברי נחמד כרם תמים
מפירות כרף הוא וגביס
כרם נעל חשק שלמה
והוסיף ע"פ דעתו
הרהב להי' במשך דברי
פירוש רבינו וסמיכות
שמוסף מוקפים במלוא
רבות

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

בית הרהם לא מיקמי דם (6) מי
מודה שמאי במשמשת במך
בויץ ומודה רבא במך רחוק
(6)

ומה: סוטה ברשות הרבים
גלים לדבר. קמנו וטמאה
ה' אל חסתי מנו ונסמרה:
קודם לכן ה'למא נסמא הוא
יורש ד'למא

ושניהם לא למדוה אלא מסוטה *רבנן סברי
כי סוטה מה סוטה ספק היא ועשוהא כודאי
הכאנמי ספקועשוהא כודאי אי מסוטה אימא
כי סוטה מה סוטה ברה"ד סוהר הכא נמי
ברה"ד סוהר הכי השתא התם משום סתירה
היא וסתירה ברה"ד ליכא הכא משום חסר
היא מה לי חסר ברה"ד מה לי חסר ברה"י
וכי תאמא הא לא ספק סומאה ברה"ד סוהר
כיון דאיכא חרתי לריעותא כודאי שומאה
דמי ורבי שמעון סבר כי סוטה מה סוטה
ברה"ד סוהר הכא נמי ברה"ד סוהר אי
מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"י
סמאה דאי הכא נמי ברה"י סמאה דאי הכי
השתא התם יש גרלים לדבר שרתי קנאא
ונסתרה הכא מאי גרלים לדבר איכא ואי
בעיא אימא היינו מעמא דרבי שמעון נמד
סוף סומאה מתחלת סומאה מה תחלת
סומאה ספק נגע ספק לא נגע ספק סוהר
אף סוף סומאה ספק סבל ספק לא סבל
ברה"ד סוהר ורבנן הכי השתא התם גברא
בחוקת סוהרה קאי מספקא לא מחתינן ליה
לסומאה הכא גברא בחוקת סומאה קאי
מספקא לא מספקנן ליה ממומאטו ומאי שנא
ממבוי *ורחנן השרין שנמצא במבוי משמא
למפרע עד שיאמר ברקתי את המבוי הזה
ולא היה בו שרץ או עד שעת הליכוד התם
נמי כיון דאיתא שרצים דנפישו ושרצים דחתו
מעלמא בתרתוי לריעותא דמי ואבאי היינו
מעמא דשמאי דהאיל ואישה מרגשת בעצמה
והלל כסבורה הרגשת מרגלים היא ולשמאי
האיכא ישנה ישנה נמי אנב צערה מיתערא
מידי דהיה אהרגשת מי גרלים והאיכא
ישנה מדה שמאי בשוטה הא כל הנשים
קחני כל הנשים פקחות וליתני נשים לאפוקי
מדברי אלעזר ד"ר אליעזר *ארבע נשים
ותו לא קמ"ל כל הנשים והאיכא בחמים
לימא תנן בחמים כל כשמיא אמר אבי
מדה שמאי בחמים מ"מ בצפור לא נתעסקה
בשוק של מבחים לא עברה האי דם מתיכא
אתי (6) אי בעית אימא היינו מעמיה דשמאי
דאם איתא דהיה דם מעיקרא היה אתי והלל
כותלי בית הדרם העמידוהו ושמיא כותלי
שמישה במוד מאי איכא למימר אמר אבי
רבא אמר סוף בין גמי אנב ויעה מביין
ומאי איכא בין חני לישנא להאדא לישנא

אמר
אמר

מאוס: ימים דהא רבנן ממאנן
סוהי חריו לרעוהא אס כן לא
זכנ בחביה דהי ודא חלל לרבנן
מסוהא אלא מומאה ורבי שמעון
דגמרי חזי ממאמה אלא לא ש"ך
מיד לבסוה ואמרי ר"ם דלא קאמרי
הי אלא לפרש דלא תקדי לה מסוה
לרעוהא ודא רבנן מסוה דהי חריו
לרעוהא ודא ודא לא ספק אלא
שמעון הי ספק ודא ליה סממא
דרי חסר לפניך דהספא ואז דחסר
וכנוד העזמ חזקה בחזקת טלס אזכא
לחמר העזמ טמא על חזקה
ברה"ס חזין מירעא ואמ"ר ספא ליפנין
מסוה ולכן בחביה גמי דלא אכל
ברה"ס מסרר אמ"ר דליכא חזקה
דמסוה ליפנין כדפי' לעיל (ג) וכל
דכא מומא אלא לא ברה"ס וכל

[illegible]

אדם יש בו דעת לישאל :

[illegible]

לעזר רשי שטערד [שינטיגן], לחוש, להרגיש. דשייט [רטייט]. מחזק (או מקור).

פ אבנך מיי' עיף
 משלוח שמי חסד
 סקומה סלס 3 :
 ד'ח'מיי' גס פייח סלס'ד:
 צל רמף

וְאַתָּה וְעַמִּי שֶׁם וְעַמִּי סִלְּכֶם
וּ וְסִלְכֶם י :

יב ונני' אם פיר' כלל' : 3

יב זה מ'מ"א שם ספ"א
הלכה י :

יד י כ מ"א פס"ו שם
הלכה ז :

תוספי הרא"ש

[illegible][illegible]

במקום מדרון שורח
ראוי לחתורר ש"ס
אד רמשה"ר הכא היינ
אזאנה בדוקה סמסא ר'
עלה ובמקום מציאתן
גי נתחבטתא מוקי לת
במקום מציאתן ורא"כ
סודר: וכן פרק כטו
שארם סודר נתיין ול
סמסא נכנס לשם ונפלו:
וא נכנס לשם וכיסת:
ם יותר סמסא אכילן
סמסא
נאשר ס"ח ענה נפלה

בי פלעי חזקיה ור' יוחנן ב
אמרו חכמים אס ר' ר' יהודה
ספקן טהור משמע דברה
קופה היכי דמיא לא צריכ' ל'

כי פלגי חוקה ור' יוחנן בקפה בדוקה סבר
 סבר הא בדקה וסר סבר "אמר עם סילוק
 יד נפל והא דמיא ראשה קתני ואשה
 בדוקה היא כיון דשכידי בה דמיס כשאינה
 בדקה דמיא ואיבעית אימא כי מרד שמאי
 והלל בקפה שאינה מבוסה כי פלגי חוקה
 ורבי יוחנן "בדקה מבוסה מבוסה הוינן נפל
 כגון שחמישה ע"כ כמי והא דמיא ראשה
 קתני ואשה מבוסה היא כיון דשכידי בה
 דמיס כשאין מבוסה דמיא ואיבעית אימא כי
 מרד שמאי והלל בזות קפה כי פלגי חוקה
 ורבי יוחנן בזיות בית הא קפה קאמר ה"ק
 קפה ששחמש בו מחדות בזיות בית זו
 ומלכות בזיות אחרת ונמצא שרין בזיות
 אחרת חוקה סבר לא מחוקקין ממהא ממקם
 למקם "רבי יוחנן סבר "מחוקקין ומי מחוקקין
 והתנן "נגע באחד בלילה ואיני יודע אם חי
 אם מת ולמדור השכים ומצאו מת ר"מ מטהר
 וחכמים "מממאין שכל הממאות כשעת
 מציאתן ותני עולה "בשעת מציאתן ובמקום
 מציאתן וכי תימא דני מילי לשרוף אבל
 לתלות "חליגין ומי חליגין והתנן "מחט
 שנמצאת מלאה חלודה או שבורה פטורה
 שכל הממאות כשעת מציאתן ואמאי לימא
 האי מעיקרא מחט מעלייתא היא והשתא היא
 דתעלה חלודה ועוד "תנן "מזא שרין שרוף
 על גבי היתאים וכן משלית "המתוהם מחד
 שכל הממאות כשעת מציאתן וכי תימא
 כשעת מציאתן בין לקלא בין למתוהם ובמקום
 מציאתן אבל שלא במקום מציאתן משרף
 לא שרפינן מהלא חליגין "והתנן "כבר ע"כ
 הרף ומדף ממא מנה תרתיו אע"פ שאם
 נפלה א"א אלא א"כ נבעה מהורה שאני אמר
 ארס מהר נבנס לשם נטלה עד שיאמר ברי
 שכל אכל נבנס ארס שם וא"ר ארסן נטלה
 נצרכה אלא למקום מדרון ותתן בלדקתא מעמא

(*) מחספסא נטוהס דקו משפ"ל פ"ד פ"ג שמיא

ו'לד"ס כיון דמהמיר בלג
אזט טעם גמור דהקא בקא
האט ער געמיר געמירט
אזא דעלעאט עטלעך: **כב**
שאין צו דעם עטלעך
אזט מהמיר'ן ממקום
ולתלת בחדם סבור דרש
אדם טבור: וז"ל דעכא
גבי גלויות שהיה
הוא נשחט ונאכל
דווקא גורמים עמו
אבל באוכלין דליכא פסיד
אזי נמי הכא מוכחא
תפול על מרן קמא
אבל
דליכא למייר
נמי מיא עור
הכא (ג)
שנחתם בקפ
כיון דעל ידי תלית אדם
גב שהפילה נראה יותר
בא לשם הכא נמי יומא
הא נזכרה אלס
לשם אבא אלא
אזא אהרן גב

דבעלמא אל מחוקי סומאם סמקס
משום שאין בו דעת לישראל כדמס
יוחנא אב' בריהו הריבס ודא
שאל במקום מציתא לא א' דרא
דוק במקום מציתא לא א' דרא
ז"ה נמי כיכר שאין בו דעת לי
הרס נבי יוב תיעקב סמחוני
וכן וקשה דבאק קאמ דמסוי
בזמן פ"א דהלוי נבי צלמית שהיה
ותיר ר"ה דנבי כלום התחייב מ

הוא דומיא ראשה קרני. צהיאי דכלל ואמאי דקמי מה הפרס בין לו: ראשה בדוקה היא. מתקתם לן דהא כל שמיים וערבים היא ותקתם אפ"ה מיהרם דקופה ממולות וקסא למזקיה: כשאיתה בדוקה מיא. וקופה נמי כשאיתה דזוקה טסקיט: ואיבעית אימא. הא וסא

[illegible]

המחוקקין להו בעוממה ולא מספקין לה בתקום אחר אפילו לתלמי
 יקשה לר' יוחנן: נמצא שדרך השקן משלית טליס של זו היתה:
 ויחזיקהו מהרמה. הגבירה. נמצא בלוי' ע"ד דמים: טהורה. מלמטה
 הארבעים דלמחרת על פניה עלה לאחר שכלתו וטהרה ממוממח
 אלמלא לא מחוקקין טומאה בשעה לשעה אלא לתלמי דקדמי טהורה
 היתה מתקום למקום: וכי תימא. לא דמי דהכא משום הכי טהור
 משום דשפת מילתיה ומקום מילתיה בטהרה הוי דכח שעת מילתין
 לקולא בין לתומיה בין לקולא בין להכא בני מחט ומטילת
 לחוקקין בטהרה והאי כי לתומיה כגון נע בלחם בלילה לחוקקין
 בטהרה דהיינו: דלמי בבקום מצאיתן. לליכא גרמיס לדבר כולי האי
 משערף לא שרפינ מחלל תלינן. קרם מונע על גבי ידיו
 נכחול: ומוךר טמא. בגד טמא מונע מחם הדף בקרקע. צ"ל קרי
 הדף נעלית של זו ודף לשון טומאה קלה הוא דלרקמן ויגין וי"ד האם
 אסורא פליט של זו דטמא מדאורייתא וטומאה קלה משל מדרם
 דלא חזי אכ טומאה לטמא אלס וימיס. וזה ומוךר אה הכרע כי מדרם
 בקרקע בין הכד והלכה: ונעלה. ולא נפלה על גבי הדף שטעו מעל
 הדף והיטהר לאחר: לא בצרכה. האי שאני אומר: אלא למקום מדרין.
 ואשפיר שדף שהכר עליה מקום מדרין ורואיה הכר לישול ואם
 נפלה נעה כנגד אפילו הכי טהורה שאני אומר כי אלמלא לא מחוקקין
 טומאה ממקום דלמחרת דמימא מעל הדף נפל ונחגבל לנאן:
 (א) וילי (ההוא) (ב) למחרת דמים ברחם (ג)

[illegible]

מוסף ראשי
 נגע באחד. כלס
 לסד (סרין ל:).
 ר"מ סהר. ללסר
 לוקמס
 ולסמול ס סס (סס).
 סהמולסס. כלס
 וסרנס (סס) ללסס:
 סהמולס.

פירזבין לה: פהזא פ"ה
פ"ז

ספרות ס"ג ע"ה

זש פ'ס פ'ס [לקחן ט']
 [צ"ל המדהמה מלפון
 פוס וכו' ר"ל דבר אצ"ל
 ט ממש פ"ס פ"ד
 עולים ממש ר"ל
 מוסר'ס ובעיקר ע"ן מוס
 ח' פ' עוד בשם ר"ח כג'
 שמואל מן ט"ס וכו'
 סקרי עכ"ס ופ' ח"ס
 סוכות ממש דמכא
 וזע דכן לקחן ט' וי' ח'ס
 ה'ס'ס'ס'ס'

לפני רשמי
חדלי"א [חדלי"א].
חלודה.

[illegible]

נקס"ד דליים אטלי
כלל אחא הוה מצי
לאשמועינן דלא חישינן
קשה א' ברשות הרביע
הא תניא בבי נגע באח
משמע הא רשות היחיד
שטוח דאיכא נמי למית
כשאנה ברוקא מהאי
מנוחא אלא ח"ל דכסוכו
חסקדא אלא שחזקתיה
שכנה דלא אשקין כל
בבית היתום אלא ויתיה
(ה) ע"י
הרביה ב"ה (ו)

מפקידה לפקידה. דשחרית היום דזמן מועט מצעיל: טעמא (ז) ממשום
דיה שעתה. משום דיש לה וסמא הא אס אף לה וסמא דמטמא מעה
לעת מטה גמי טמאה כמשכב נדה עזמה שטמא אדם הנוגע בו
טמאה חמורה לטמא בנדים שעלי דכתיב (ויקרא טז) וכל (אשר יגע) *

נמשכנה ירכם בגדיו: ה"ג למטא
 אדם שמטא בגדים. ונעשו מטמא
 בגדים שעליו ואע"פ שלא נגעו בגדים
 נטמא: מכדי הן מטה דבר שאין בו
 דעת לישאל הרא. ומעת לעת ספק
 טומאה הוא וכל שאין בו דעת ליטל
 כו' דנשלמה סאכרות כן אמתה ויחא
 לקיון היא עפוקה כן אמתה ויחא
 בדה הוו להו כדה ויהא ים בזה דעת
 ליטל אלף מטה כיון דע"ג קרקע
 מונעת דלא בדה הוא וספק' טעור
 דל ספק טומאה לעת אמתה ויחא
 גמרינן לה וסוטה ים בזה דעת ליטל
 כשחבורתה: נשאות אותה במטה.
 כלומר מנע לעת הדרא ים בין מטה
 (ג) צד כרומיה שם בזה דעת ליטל

[בתוספתא ח"י רבי דוסא
אמר אומרין לו ט' אמר
לו אין שוניה ט' רשב"ג
אמר עתים שהיא שונה]

[illegible]

אומרים לו שנה ושנה
במחרות אמאי הא ס
אדם הוא בר מניה ד
ר'רשת היתיד ספק
סדור גופא אמר ועוד
עושה משכב ומשמש
בגדים איני וזה כי
אתא ואייתי מותני
שבגדה משכבה ומש
מה מנעה לא מסמא
מסמא אדם אמר רבנ
הוא ומה כלי חרס
ה"הניצול באוהל המ
לעת שבגדה משכ
ניצולין באהל המת
במעט לעת שבגדה
מתיתא קאמר איכי

[illegible]

וְהָיָה מִתַּחַת כְּבֹדוֹ
 שֶׁרָץ וְאִשׁ יוֹדֵעַ אֵם עַבֵּי
 וְאִשׁוֹ יוֹדֵעַ אֵם עַבֵּי לִמְחֵלָה
 אֶפְקָא שֶׁחָלַל אֵם עַבֵּי הָעֵלִילִי
 אֵם עַבֵּי בִּשְׂכִין כְּמוֹן כֵּן
 סִמָּח - וְהָיָה שֶׁפִּטְעָא כִּיּוֹן
 אִרְאִי אֶל אֵם עַבֵּי סִמָּח מִדֵּר
 לִירְאִי אֶל רִקְלָא סִמָּח
 הַיְדוּבָהּ (קָמִינִי נָה) וְחִמְרִין לֵךְ
 קָא בִּרְדֵּי רַעוּהָ רַחֲמֵי כִרְאִי
 מִסִּמָּח אֵדָם וְבִגְדֵי אֵם
 לֵל מִנֵּה אֶחָּ מִשְׁכַּבְתּוֹ כְּמוֹן
 כְּכֹתוֹ וּמִשְׁכַּבְתּוֹ עֲטֹמָלִי
 (דִּמְכִּיר בִּי) כֶּסֶם (סִמָּח מִנֵּה)
 לֵחֵם שְׂכַנְהָ כְּבֹדָה עֲלֵמָּה
 וְבִגְדֵי אֵם מִנֵּה לִמְעַבֵּד הִי
 וְכִן אֲדָמָה בִּפְרֵי כְּבֹדָה הִמָּה
 שֶׁנִּלְוֹ בְּמִנֵּה לֵב שִׁמְיָה
 עֲקִישׁ שְׁטוּרִים כֹּזֵב מִנֵּה בֵּל
 עֲבִידִין קִיּוֹן מִתְדַרְסֵי וְהִתְחַל אֵין
 לִמְעַבֵּד קִיּוֹן וְכִי אֵין עֲבִידִין
 וְכִי שֶׁקֶּה הִדְרִיל עַל הָאֵדָם וְעַל
 הָרֹחֹת בִּי אֵין אֵין יוֹלֵל יְדוּרָם
 שֶׁכֶּסֶם אֲשֶׁר־אֵין אֵין אֵין אֵין
 שֶׁחִי אֵין אֵין אֵין אֵין אֵין
 וְאֵין דִּרְאִים כְּבֹדָה רִקְלָא
 אֵין הִיא וְרִקְלָא אֵין אֵין אֵין
 אֵין קִדְבֵּי שְׁמִינִי שֶׁחִי אֵין אֵין
 אֵין הִיא אֵין אֵין אֵין אֵין אֵין
 אֵין הִיא אֵין אֵין אֵין אֵין אֵין
 אֵין הִיא אֵין אֵין אֵין אֵין אֵין

[illegible][illegible]

תוספי דרא"ש
 רגל מיעת דעם משה
 ואל משיבא : דעתי
 ואל חרובי אלה מל
 ודורה מרחל לחד לא
 למיבוי : ואל רחל לא
 ואל אלה משה דרז
 שעתה מלח לעשות
 מסבסב ופרחל דעסיה
 אלהיך הלכן ונא
 פדורתי לעתה ופסח
 לירקאי : ואל
 דרפסבסב משה
 בנצנצ כ"ד : שא
 כלים ודורה וישבת
 בססס אדורה ופילתא
 כסס אכל כרין ואל
 פדורתי לרין מנצ מצ
 ואל תנצס אלהיך מסבסב
 ופסח : ואל דבר
 שאן כן דעת וכל
 פסוקי פסח : אלה
 ופסחא ופסח לעת
 כססס ואל פסח משה
 מ"ס : אסחור רבנן
 פסי כססססססססססססס

[illegible][illegible]

בלין ורש"ם גמ' הטול באלל סמס : מי תגיבס כס אלל תרס' שוקן : רחם' דרס אלס אר' כ' וי'ל דלול אר' כלל : מי תמירוש' ריטקאר' מכות דף ד' פ' א' דרס וס'י אר' :

הנחה מרר'ב רנשבורג א' תוס' דרס ר'ג הטול באלל סמס וכו' ובגמס אלל סמס מני סמס דקר י'ל סמס ר' עקיבא (בסס דף ס' ע"ב) דקאמר וכו' כמ' :

לח א מ"י פ"ח מהאסת
משכנ ומוטנ סלס
ס
ט ב מ"י פ"ח מהאסת
טומאט ארכילס סלס
ח סמט עשין רש :

עב"ח

[לעיל ה.]

ש"ס:

אמר זה סתרינו ונראה לפרש כי ההוא
 "שבינו" אחד טמא ואחד טהור והוא
 שבינו ושניהם שיהיו לנו ולפי מציאותם
 מהם נפגד ושומם לישגא דמוריסים
 וכו' תאוריס לבני הכנסת - פירוש
 שאלו כבוד דמאן אף למוריסים
 אלא למשאל קל קאי וכן משמע
 שאלו קל סתרינו לבני הכנסת ושמואל
 ורין לבני הכנסת אלל ענינא דטהרה
 לבני הכנסת האוכלין ופולחנין
 כנסייתא (ע) גבי מומי צבור ויחסי
 הם אפילו' היינוסות בשרים ויחסי

היה חמשה דלשילו (ה) בשעת
החוקק מן המצור על המצור כולו
משימה טהורה באמצע בין שיעור
לאו כמלה דמו ולהבי לא אחי כבילה
קריאה שם ירחיק מעט שיעור תלמי
הם משימה ירחיק ולא שיעור תלמי
הם המצאה הלכך כיון דלחזק הטובות
דמאז שני תמצא המשימה המצאה
כיון וכל טעם וטעם דפסוקין לקיים
תלמי וכל בעי עזרה היט להחזקין
תלמי בחכמה תלמי (פ"ג מ"ג) וכו'

בן חמש באל עשרין (פסוק תה)
 כשחרישן (בסל) המלח (בסל) כשחרישן
 (דף ה) (3) אחריו תחזק חלה
 ובר מחברת הקלו בתחזק חלה
 על חלק לחמד הדיט נסיה:
 על דאן שי פוסל בחולין שחולין
 ששעו על טהרת תרומה כדאמר
 חולין ששעו על טהרת תרומה ופסק
 שו"ע דקטול יום קל טפ דאן
 כיון דשליש טהר בחולין דעלמא
 מיניה חלל שלישי דטהר בחולין
 דטהרת לוי:

[illegible]

תוספי הרצ"ש

פ' בנות כיתיים שער
המטהל ויכורו שורם
שומאם לאחרים ורמא
עצמו מרד * אא
כרשקא נפאא לן
בראמרין בפרק רבי
עקיבאמרש משכב לו
ועוד יש לומר ק' ומה
משכב שאינו חמשה
משכב משכב במשא *
וב שושה משכב לא
כ"ט * וכלום מותר
פרש' וכו' משכב בכו
קא * ויש מפרש
דמיא משכב
זכא משא מל ודמיא

לְבָנֵי הַכְּנֶסֶת וְלִצְנֵי וְכוּלָן :

לבני הכנסת • דני
אוכלי חילון כותרת •
וכבר ידועה ב" כל
הפאלי גבי כבוד שיש
לו מום שדבה אמיני
דחתה על פי ג' בני
הכנסת כלומר הדיוטות
שאינן מוסחין וחכמ
קיי להו בני הכנסת לש
שאינן אוכלי תחומה
מקפת וקראה לה
שם • משמש חבא

ראש"ש
לפרק זה שם לא חשיב
פרק כיון דבשעת
קריאת שם לא חשיב
הוא וקשה מה
דאמרין במסכת פרק
כשם גבי חלה גיטול
מן הפררה על השמאה

כיצד שתי עיסות אלה
 משאזות זוהי
 נוטל כדי חלה מעיסת
 שלא חרפה חלה
 ונותן חרפה מביצה
 באצבע * ואיכא סאן
 דתמיני חרפה בביצה
 וקבער אין חרפה עשה
 שלישי בחולין ומהר
 לגרום מוטא לחלין
 שבתא חרפה הלך
 העיסא ראשונה והביצה
 שניה ואינו תור ומסמך
 ארזו חלה כל ענין
 שאין שם חלה עליו
 דחלין תפובלין חלה

לא כהנה דעו והשם
 ש"ס כשקרא לה
 שמואל תהלה אל ושא
 יצירה תהלה ואח"כ
 קרא לה שם קרינה
 בת יסף כיון שחזר
 מוקדש לנפש שקרא
 שם לאחור אתה כן
 וצ"ל רעולם צרן
 לקחת שם בשעה
 שהיא מוקדש אל שמואל
 שתהא שם הרוכה ו
 עליה לבישורשנות וכן
 וצ"ל דהא נתיב חשו
 שוקק ומה קראו
 חלה ומניחה כנפשו
 וקרא שם אל וישני
 וקרא תשבות ויהי

ותקרא לה שם קרן
הנחתה בבחישה הלב
הקוצה לחור ולהקפ
פרישתה מחלתה לש
ה קלי מחלון הפולח
מסע דחלוק שבע
דמשה ממילא ערב
תשע משח (דמשה
ולמאח נשע בחלי
מכר פמאח דרבנ

שמאי פרק ראשון נדה

יב

עין משפט
נר מצות

ק' א ב מ' פ' ד מנהל
ח' שורי ב' אה ס' ס'
ו' נהגות סג' ל' ל' ל'
ק' א פ' פ' י' ד ס' מ'
ק' א פ' פ' י' ד ס' מ'
ו' ס' מ' ק' א פ' פ' י' ד ס' מ'

[illegible]

ק' ו' מ"י פ"ד מלכות
תיאורי ביהם ס"ג ס
סמג שם מוש"ע י"ד
סימן קסד משי"ח א' [ונרכ
אלפס שמועות פ"ב דף
רנ:]

ס"א ו ס"ב ס"ג

[illegible]

תוספי הרג"ש

[illegible]

בעי' ר' וירא אלה מאי שבדוק. פ' לפני תמאס: **לבו טקס**
ופורש. פ"ח כיון דרורא אשמו בודקת מחשב שאם לא
הרגישה לא היה בודקת לפי שידעת שבחמים לא הקטן לבדוק:
בדרי לתייב בעלה תמאס. הכא נמי טיה מני לתייבי מאי שבדוקת

כדי לחייב בעלה מעות אלא רכב
היה לו שאל בהדוק לפי שמש
יוסף ופרש: **בגונו** לא מיקר רשע
לא מיקר. בהמה וזית משם כבוד
(דף ג:) ר' אבהו משם נטעות ומשם
פרעות כיון דקרי לה נטעות אהא
לנא עבדי הכי אמר קרי לה פרעות
י"ל דהא קרי לה נטעות כדמתיני
אמר ומתיני רנא איה וסברא דאיה
והא"ל שדכן היה לה לנאטא שאלן
איהו רחב העולם איק' איהו ופרעות
משם דומיין דאיהו פירוש פתחים
רודעת שאלא איהו ואמה' דאיהו
ולג' האם וסבר: **איהו** שאלן
וסא אסורה לשמ' עד שחבוק.

[illegible]

שמואל במאי שוק לה - וחיה
וטקחה בדינה עסוקה
במסדות ויש לעוד דריק מלשנא
מירא דקמי גמיה להם בחקת
סערה וסערה זאלעקיר זון למימי
ובזאן וזאזא עמם אלף לעלי דלמי
דעסוקה במסדות ובפ"ב (לקמנדן עו.)
דקמי כל הגשים בחקת סערה וקמי
בסר הכי והבזין מן הדק גמיהם
להם בחקת סערה וקמי מירא זאז'
דלמינה עסוקה במסדות איירי הסם
זאזשמיטין זאזן חלק ב'ין בזין מן
הדק לבני העיר וחיה בלא שמואל
חקק' מתמיתין דסלרנה בדיקה
בעסוקה במסדות זאזמיא דהבא
זאז' דפריך לשמואל זאזעל ביסנה בזין
לה וסח בזל מחג' לא מיירי ביסנה
זאז' וכן פי' רשב"ם. [זאז' ממתת י"ח
לדמקו] וזאז' ביסנה בזין לה וסח ויהי
בשנתה לא קמי אלף זאז' זאז' להס
בדוקה וסח לא זאז' דשמואל מתמיתין

צוים לה וסת כדפרך לעיל והא
ביון שכתבם. פירוש ביון שכל
 המצות וזו חיוה כבד רמח אפסה
 חבל אל כל זאת כן הדרך חסר
 ללמעבר זה היא מחגיגה. פי' רש"י
 והענין הוא כפי דבריהם על המצות
 ועל כל צדדי בדיקה וגם אין להחמיר
 וטעם שהיא שוברת לשמן ביה"ח וכו'
 ואיחא רחל מלכרה מודי בישנה דשמן
 (בישנה מים דילמא כבישה ביעה וז'
 למחש ומחגי' דפ"ב (לקמן זו.) דבא'ומן
 גרות דווקא וז' נמי ביש לה וסת :
 חסר

רב יהודה אשה מר
 אמר ליה "לא תברוק
 ס בן לבו נקפו ופרש
 רב הונא אשה מר
 דוד וסת כדי לחייב
 משכחת לה לבריקה
 ויהו שיעור וסת משל
 צד המשקף ביצית
 ת שאמר לקנח ולא
 נח איכא דאמר הכי
 שתברוק עצמה כדי
 י אמר לו לא תברוק
 לבו נקפו ופרש :
 ו' : אמר ר' אמי אמר
 גנועיות אל רבי אבא
 תני צריכת ואת תני
 וסמ כל המקיים דברי
 רבא ושאני מקיים
 לא מקרי הא רשע
 צנועות עד שבדק
 זה אין בודקת בו
 אין צנועות בודקת
 רבי וירא אמר רבי
 ואל "אשה שאין לה
 שתברוק אמר ליה ר'
 זה אין לה וסת בעיא
 בעיא בדיקה אל יש
 קה ישנה לא בעיא
 ערה בין ישנה בעיא
 לו ליה יש לה וסת
 לבעלה לא בעיא
 לו לבעלה נמי בעיא
 ש"מ קסבר שמואל
 בדיקה תד' חמין
 אבל ומבית המשתה
 הובאין ושהיו עמהם
 ד"א שהגיון בחוקת
 ת שמואל לעולם היא
 לו מהורה אני והא
 אי בשיש לה וסת
 לה וסת קשא בין
 בשיש לה וסת ובין
 נדולה מזו אמר ליה
 עבר כי הא מתניחא
 אל

וַיִּתְּנוּ בֵּן לֵה וְסָח עִסְקִין
 מִן הַדָּרֵךְ מִיָּסֶה וְחוֹבֵטֶה לִּפְנֵי
 הַרְגִּיסָה בְּסָח רִאיוֹה וְחוֹבֵרֶה
 אֶפְסָה לְאוֹסֵר שְׁהַרְגִּיסָה: **ב**
 ה וְסָח מִן קָה מְדָר לֵה
 יִסְאָה לְדָמֵר לִפְעִיל (דף י"א) כִּל
 כִּל מִלְּרִיבֶה בְּרִיקָה כְּדָמֵר מִן
 יִסְאָה לְפָרֵשׁ חִוָּה לְמַעֲבָד כִּי הָא
 ה וְסָח אֵל בְּרִיקָה לְבִטּוֹלָה
 שֶׁכֵּן אֲחֵל בְּבָח מִן הַדָּרֵךְ יִסְאָה
 אֲחֵל בְּבִי חִיבָה אֵל גַּמִּי בִּט
 (ב) כִּי בִּי אֲחֵל וְסָח

כשיצור וסת. מיד לאחר בעילה בנעמלם דלמערין לקמן בפ"ב (דף ט.ד.) ונמלם על סדן שלה אוסוס כלומר מיד לאחר בעילה הייזין נקרבן ודולל דס הוה בשעם ביאה: לבדיקה. ולמורין ולמקורן הילק כשיצור וסת מן משכבת לה: לשמש. אבר. ועד. סדן שמקנחם זו: לקיצת.

בעא מיניה רבי זורא
 שתבדוק עצמה לבעל
 ותבדוקמה בכך *^א *^ב
 בעא מיניה רבי אבא
 שתבדוק עצמה כש
 בעלה תמאא אל מי
 כשיעור וסת והתניא *
 לשמש ועד שעומדים
 השמש נבנס עד הי
 לבריקה אלא מהו שת
 בעא מיניה אשה מה
 לחייב בעלה אשכנז
 ותבדוק ומה א"א
 ובשעה שהיא עוברת
 רבי ינאי *זוהו *עין של
 בר ממל לר' אמי תנן
 צנועות אמר ליה שאני
 חכמים נקרא צנוע אמר
 דרבי חכמים צנוע הוא
 לא מקרי אלא אמר רב
 בו עצמן לפני חשמי
 לפני חשמיש אדר ו
 ולא איכפת להן נופא
 אבא בר ירמיה אמר ל
 וסת אסורה לשמש עד
 זורא לרבי אבא בר יר
 בריקה יש לה וסת לא
 להוסיף ערה בעיא בה
 בריקה אין לה וסת בין
 בריקה אמר רבא ולי
 לשהות בעיא בריק
 בריקה אין לה וסת א
 בריקה ומרלא א"ל ה
 "כל לבעלה לא בעי
 ופועלין והבאין מבית
 נשדם להם בחוקת מה
 בין ישנות בין ערות
 מורה אבל הניחן בחו
 ממאה עד שתאמר
 שמיאל במאי מיך
 קשיא ערה ואי בשא
 ערה בין ישנה לעולם
 שחבעה אין לך בריק
 רב פפא לרבא מהו ל

ממחול לעיל במצודה צרי
צפיה בדיקה או מצפה:
מחל

היה חייבן טעמא אצל אס בנדיקסע
מנאלה כבר ארץ השיעור שהי' לא
נבדק דאק המעקוק עומד אלס בידה לחזותו
נעצן כאן שיעור ערוך די גנאל מידה
לנעשקען וועס מלך זאלע אלס טעמא:
מהו שחקבא. אשה שאינע עסוקה
בטהרות מי ציעט קיטע לאסר משמש
בשיעור וסא ליעד אס ממנאל דס זיאל
בעלע חייב טעמא: מהו שחבדוק.
דיקסע טעמא: באשעס חילי. וואס
לקמן (סא): מנאל על זלה לאסר ומן
יוסר מכשיעור וסא חייבן בנשעס מלך
דקספן היה דס בעשעם זיאל ספס בא
לאסר מנאל: א"ב. שחריכנע לבדוק
ואסר זיאל: לבן ערפו. קודם
ואסר דען לקמן (סא) דרך צוט
נעצן ישראל משמשעם בשי עדים בעסקות
בטהרות: חזו ערן של צעצועות. כלומר
מדות מסירות שו כאן ולאו מיוסע היה
למחמקעם ספרן שי (סא) היטעם
למחמקעם לבן שליט לקמן אה היט.
והו ערן אלפי משעם קאי: אין
בדוקת בו לפני חשמיש אחר. לבי
לשמוען וכהו מראית ליצוט בנדיקסע
לעשוה וסבן אין נראית בו מיסע
נערדל: יח וסא לא בעיא בדיקה.
בגמליה. וואס קמי מחמקעם ציט לה
ססע דעמינע. ודיקסע בדיקה אין דעסוקה
ולקמן פריך לישי ליה אה
בטהרות. ולקמן פריך לישי ליה אה
בשאינע עסוקה בטהרות ומשי קסבר
שמואל כי אינע עסוקה אפילו אין לה
ססע לא ציעט בדיקה בעלע האיל
האילע עסוקה בטהרות: ערה. דמיא
לעסוקי בטהרות ציעט בדיקה לבעלה
זי נמי לזינא מירסא לעשרה אצל
סנה אינע נערה ולא אטומה רבן
זי נמי סנע דלא חזי לטהרות אפילו
גמליה לעסוק בטהרות לא ציעט
בדיקה: לטרוח בעיא בדיקה. נלמר
העסוקה בטהרות ציעט בדיקה
הכא דלינע עסוקה: אין
זלה וסא אפילו לבעלה. גרידע
עלינע עסוקה בטהרות ציעט
בדיקה: כל לבעלה. נלם טעמא:
לא בעיא בדיקה. אפילו אין לה
ססע הילכ הא דלמר שמואל
אסורה לשמע עד שחבדוק בעסוקה
בטהרות קאי ודיש דלמר לעיל 64:
צוקומנע בעסוקה בטהרות: ביד
שחבבע. למשמש: אין לך בדיקה

בדורה מזו. ודל קס לט דטוהרה
 יסח הוה דקוק ודיקק דקלמר
 ולני מנעמס: כי הא מחיתתא. (ה)

פשוט ואי תויה ארגישת ודייה כמו
ו שיד תביעה הלכך אוקסה ביש
חוקת סמאח תביעה נמי דייא כמו א
שנות קאי : כדל למעבר כי הא מה
יביעיא ליה לענן כלה וכאנה עמס
אוקן במרחות ומיביעא ליה אם יש ל
א"כ לבי נקטא תוריש . מיהו אם יחל

ואיבא לסימור ראפאלי צנערות לא
יוב תתאחז תורשה כבר וסלחנך
א שוברת לשמש את ביתה : א"י
אייר באנה עוסקת בפרדות .
ל ריילן לעסק בפרדות . חסרים
ס . הבאים פבית האבל להכרותה .
סואל סתך בריאות חקשי ממנה'
אדר

ר' שמדקת בו שחרית אין בודקת בו ערובי.
שלמי' תשמיש אינו למדש שמערת חסד
ל' נטא דאק מלכין בנתי' ובכועה שיה
ת' מ' אק מ' ק' לית חסד ד' בנתי' שיה
ותיעולו הבאין מבי' האכל ובי' המטה הא
ר' ל' ו' ותעולו הכרין בנתי' א' נ' ב' כ' ת'
סוכן ש' אכל' ערובי' . וס' ק' א' א' י' ל' ש'

במסגרת דוקא בעד שלחא תשמיש שלא לחזק ט ג"כ קודם תשמיש לפי שער שלחא תשמיש הוא מלוכלך בשבת ורע ופי' •

[illegible]

(מהללס ה) סוד ה' ליראיו: לא
יחקה מיגמל באפיה. *ל"א מהו למעבד
ה' דלחיו ס"ל באין מן הדךך לאו דוקא
דמי רב פפא מטיל שבר הוה כדאמר

א"ל *סודני לא דמס
כהנא שאלתינו לאי
ודרב דזנא בריה דרב
מבי רב מצרכי לבו
ולישוילינהו לרידתו די
אנפשייהו ת"ר אשה
לשמש ואין לה לא
מזונות ולא בלאות וזו
*דברה ר"ח רבו חינו

ממשיך אבא תן אמר
לשמש דילמא מקלקל
לביאתה דלא חויה
פירות ולא מוונת ולא
בכתובה דמי ויוצאי
דתימא ליהדרה קמ"ל
אילו ואסר אילו ו
אמלו הייתם נותני
במגרש ונמצא גם כן
אבא תן אמר או לו

לד"מ אמר ליה דב
אמיכא דאמרי לדבי
קא"ל דמקלקלת ליה
שמואל הלכה כר' תנאי
אי בעסקה במהדרין
דא זימנא ואי בשאני
אמר כל לבעלה לא
יורא אי"א אבא בר ירמיה
שחין לה וסת אמרה
יאווקמנא לה בעסקה
הא לא כר' תנאי

יודע שהמגרש את אשתו משום וסת
לא יחזיר ואפילו היא חוזרת וקובעת
וסו לא מצי למימר אילו הייתי יודע

דעתו וגרסה והבי נמי אמרינן גבי
 ו' ח' משום דר' בנחמן' גיטין (דף מו):
 קאמר ליה דר' בנחמן' אין לה כחציה
 שנתקן ממנו דודאי י' לא תכחוש:
 שמתח' בעדים ארי לבעלה דלילתא לא
 שמיש: הא אמר שמראל חדא וימנא:
 ירימיה וימניה שמינן קדיל' לשמואל
 ל' לבעלה ושיניה עסוקה בטערתה לא
 בלא חמגי הא. ועלום בעסוקה דקדשי
 תמי הא משמיה דשמואל לא תמי הא
 ור' דרב יהודה. ואי קשיא הא ר' יהודה
 (פ' ג' גבי ממני' דקמי' לעיל ובשעה שהיא
 מר' ר' יהודה אמר שמואל ל' עט אלף
 ר' יהודה לא אשמועינן הכס בעסוקה
 ע' עסוקה בין אינה עסוקה ואחא ר' ד
 ר' שמואל שמיניה עסוקה לא בעיא
 דכ"ח וכחותה משנה דעסוקה בטערתה
 דמפריש י' האי ליטנא והאמר שמואל
 ממני' דקמי' משמח בעדים בעסוקה
 ועלום שמיניה עסוקה דקדשי לך
 ירבי יהודה לא תקשי אמוראי מינה
 ואל' קשי דרב יהודה אדרב יהודה
 שמיניה עסוקה לא בעיא דקדיה:

ד שפתי אומר

ל: הדרן עלך שמאי אומר

גבי' נשאת לרביעי' והיו
לה בנים. י"ל דהתם בא
מבל חבא רגילות הוא שו
(ה) נראה דל"ל ול

נִיחַת אֵינִי מִצִּי שֶׁתִּתְרַמָּא וְלֹא הִיָּה מִכְנִיס עַצְמוֹ
לְרִמָּא וְלִחְזוֹר וּלְקַבֵּץ לָהּ וְכַךְ הָיָה יָכוֹל
מִשּׁוֹם דְּחִיּוּא כִּימִי וְיִבְהַל
כִּךְ חָטָא יָכוֹל וְכִי'.

לואתו סמך מלחמה מלחמה שמה
הוציא לעו ולומר אים הייתי יודע
ויכא מאן דמבירא ליה חבי כסוף ב

על הגם ולומר אילו הייתי יודע שעתידה להתרשד: דבעי לאבגוי כתובה כיון דחויא ל ערך שמאי אומר

[စာ ၁၃]

מוסף רש"י
סודרי. ת"ת, ת"ס
אחד ה' ינחלו י"א
ש' פסח רמי שער
הי, כדלמתי נפססם
(ק"ב) לא ללו דרמי
סכרה לא ישתמי,
כדלמתי מיקרי דלמתי
אבתם סמרי כזולתך אבי
זולתה ריחוק, ואמלי
קורן לה סולתה, קרי
אחם שמעשרם וגמילות
קודים (מנחות ע"א)
נכרי' ברכות מז: ועי'
פסחים ס"א.
בעסקה בטהרה.
וגל גבולה גרד
יאים עוקבם נהרות
א (לעיל ע"ב)
הדרן ע"ד שמואי
אומר

כתובות נב: [ ]
לעיל יא: [ ]

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ס מהלך
דממני וכו' לפי
לחוקי למחמ' : (ב) דה"ס
מ"ס חילו וכו' אפילו לרמב"ם
לא חיישי לקלוקל גבי :

זאת לא הייתי מצרפת.
אזת פראורייתא. א"י

ת זרע לנצלה, דכחי
יבא דמחלה ממשה

(: כדמחרמינן יתפס

י קרי, חה קלקולו של דור המצול, מויליחם ש
הא דחמא בל וחו שארבו דמינ מצחמם, ה"ח

דבי כנישתא דשף ויחיב. שם מקום
חזי (מהלים קב) כי רלו עבדיך אח אבני

ומהיום (כחובות כח. ובעי"ז שבת מא. וע"ז

נאילו מביא מבול לעולם. שמתחמם ונא
שאלה תחמם (והמו שם) לא נשנים

צוהרדעא, נישוף באן ונמישצ באן, וריינו

ברלשת. חיל, על שם שמחפשים כל ה
שלוש. כגון שהוא של אותה מלכות (שנת ש

בריו. נעקר שכנת זרע מגופו (לקמן מ.).

שליש ומעטרה וצנאוהו שם, והיטו דשף ויס

ה' וחמ"ד היתה שכינה מלכיה שם (ר"ה שם
ובלש (ע"ז שם). בשש

מוסף רש"י (שייך לעמ' הבא) שנועדעזעו
(נבראשען א) זי האטען אלץ

ישיא אומר יכניה וגלותו נטלו עמהן מאבני י

דד: ומגילה כט.) יש פותרין שחלצ וחזר ו

מעטרה ולמעלה. לזד הגוף: וירע. אלמא מיקר רע: וכתוב לא
וירודך. לא יגור עמך רע: ביד. מוילא זרע לנפלה: כספחה. דכמי
בגדים (תפסי ה') וזלו הבר קליהם ונפסחו עו ביה יעקב לאון ספחה
שקשים לישאל כספחם שאין קליהם במזוזו וישראל פערעונו ופד
תרה אור שמה למזדו וישראל ממעשהו מפי

מורד הזקן. ויש אומר של ישראל
ערכים זה בזה ולא מילתא היא שלא
נתעוררו בשביל הברס דאמריין במס'
סוטה (דף א:) נמצא לכל אחד מישראל
שמו מאות אלף ושלוש אלפים ותק"ן
בששת עשר שנות נתעוררו זה בזה אלמלא
לא נתעוררו על הגורם: בני סקילה
ניגדו. ואח אחרת מעבדים אח
המשיח ותו לא הלא במיתה הן
ידועים: דרך אבריס. היינו שכח

וְרַע בְּעֵינֵיהֶם וְחִמּוֹ מִכֶּסֶד וְזֶכֶר לְנִשְׁכָּח
 זָכֹר כְּכִיב (וִירָאֵם כ) מִשְׁכֵּב אֵלֶּה:
 דְּמִשְׁכֵּב כְּטוֹל וְהוּא רֹאשׁ לֵאלֹהִים
 מִנְאֻם כְּטוֹל מִשְׁפָּרָה וְרִבְיָה כֹּל יָמֵי
 קִטְנוּתָהּ: שְׁבִגְוֹן. חֹדֶר. בִּי גֹוֹף שֶׁ
 מִקּוֹם הַמִּיּוֹחַד לְבִישׁוֹת הַעֲשִׂיִּים
 לְהִיטּוֹת עוֹלָמִים: כִּי רֹוֹחַ. הַרְחֹוֹת
 שְׁלֵמִי מַגְדִּילָה לְהִיטּוֹת עוֹלָמִים קֹדֶם
 יַעֲקֹוֹף מַעֲבָד אֵחַ הַגְּאֻלָּה לְקֹדֶם
 בְּגֻלָּה כְּכִיב בִּי לֹא לַעֲלוֹם אֲרִיב
 וְלֹא לְנֶחֱם אֶקְרֹף וְגו' (וְנִשְׁמֹות שֶׁמִּי
 עֲשִׂיתִי יַעֲקֹוֹף וּמִסִּיפִיָּה לְרִשְׁיָה מִדְּרִישׁ.
 יַעֲקֹוֹף כְּמוֹ (נִרְמָשִׁים ב) וְהַעֲטוּפִים
 לְנֶחֱם: קָץ דֹּא. (נִרְמָשִׁים ב) מִשְׁנֵהֲדִירָן [ו:]
 כֹּל הַמִּרְסֵי יָדוֹ עַל חֲמִידוֹ מִקָּץ לְכִמְכִּי*
 חֲרוֹט רַמָּה מִשְׁכֵּר. רַב הוּאֹן קָץ יֵלֵךְ
 אֲלֵמָה מִקָּץ דִּיעָה הוּא: חֲקִצִּץ יָד
 עַל טַבּוֹר. קס* ד טַבּוֹר מִמֶּנּוּ וְהִיטּוֹ
 לְחֲמִיר לִיֹּה וְהוּלָא כְּרִיסִי בְּנִקְעָת
 כְּשִׁקְלָאִץ שֶׁסֶּאֱחִידוֹ: לְמַטָּה מִשְׁבֹּרֵד.
 וְהִי קֶאֱמֵר מִקָּץ עַל שֶׁכִּמְכָּה לְמַטָּה
 מִטַּבּוֹר: וְהוּלָא כְּרִיסִי בְּנִקְעָת. מִמֵּי
 הָאָקוֹן: מִתְחַנְּטִיל אֲוֹתוֹן. בְּדִקּוֹת
 אֲוֹן וּמִשְׁתִּילִין אֲוֹן: גְּמ' וּמִדְּרֹוֹת
 לָהּ. שְׁהִימָה כִּימָלָה בְּנִרְמָה דֵּם טַמָּה

עצמו דעקע דא בנר
יצה"ד אנפשיה ורבי
עשה אומנתו של יי
עשה כך ולמחר אומנ
אמר לו לך עבוד
ועובר איכא דאמרי א
עצמו לידי הרהור א
של הקב"ה בתיב הב

החם °כי לא אל חפץ
רע (6) ואמר ר' אלעזר
דמים מלאו 'אלו המצות
ישמעאל 'לא תנאף
בד בין ברגל ת"ר הגני
מעבדין את המשיח
*רא"ד חלבו'קשין גרי
משחקין בנפשות
זכור בני סקולו נינהו
מבול נינהו אלא 'דינני
אילודי נינהו *רא"י ר'
שכלו כל הנשמות ש'
מלפני יעסוף ונשמות
תקצץ: איבעיא להו
דינא תנן כי הא *דרב
תנן ת"ש דתניא רבי
תקצץ ירו על מבור;
כבריו לא ישלנו א"ל
אמר להן מוטב תבק
שחת אי אמרת בשלמא
והלא כרים נבקעת
הזן מאי כרים נבקעת

וְיִשְׂרָאֵל בְּכָרִיסוֹ לֹא יִמְלֹךְ אִם

חברוק לנפשה דחניא
לעצמה אלא שחברוהו
ת הכא בשאניה מברכות
מקום אינו שומע ואינו
תה א"י יום רבי תני
ה' שנמרפה דעתה מחמ
ן אורו תרומה לערב וס
אליעזר ברבי זדוק אומר
דמס אמר להן לדברי
לא ישן שיהו לדברך
אלעזר אמרו עושין ל
רבי יהודה אומר ראי
ב פפא שמע מינה
בשר ערוה הווא ברתה
דשים למעלה עד מהניב
בית הנקב ולא ביר

היה לא חלל ביום
: מתני' *החדשה
ענת אותן והן איכלות
מר רבי ירשח היתה
הרואת ומראות לה
עניה ששעט *כדתנן
ר: הסימא: 'איהי
: סימא אינה משנה:
חולי תנו רבנן *כהן
מרץ אותו שלא יישן
וישן לו כים של עור
ששטה אין לו תקנה
אם יראה מפה כחדל
ים של מתכת אמר
חן נבעולין של אוזב
ים אסורים והכתוב
מכנסים הכנים למה
מטה עד ירכים ייש
הערה אמר אבי
רובבי

נחמשה: בכל מקום. להוציא מכלל
כן דעת: שלא יישן. כדי שלא
יתחמם ויראה: כים של עור.
וכשירו להאכלו יבדקו כנים:
ותבלע בים. וקאכל תרומה בטומאת
הקוף והיו נמטות דכתיב (ויקרא כ)
ומחו בו ייתללו: *רואין אותן.
לעין מי טמא קאמר לטמא נמשא
דכתי' עד דרי כשיעור האם
דלמך כפ"ק (על ט). כמה ידיו טומא
והיה בהם כדי האהל כדי שיהיו
ראשי גבעולין וזה כלומר כדי שיהא
בהם כדי לאותו לנד מה שהאוזב
שולע: רבי יהודה אומר כ"י של:
נחשת. אלמא של נחשת של של:
שמע מביאה. דמקמי כל שכן שאלה
מביאו לדי מחסן אלמא נחמשים
אסורין: פמלביא. סניר פורליטי.
חללו חלי למטה כרחוב שלא יתעסק
האבר יתחמם: של פרושים. גוועים.
ל"א של פרישים: שנצבים *אשלונו
ענין שלנו: ואין להם לא בית הנקב
ולא בית הערדה. כלומר חללו רחב

נחל (האבר) לדי ההרוד ויהיו בית הערדה. וביה הנקב כשהן קצרות
ונגמיה הוא לבגדי קדש ככך. לישא אחרינה בית הנקב וביה הערדה
דקן שם וכן כנגד בית הרע' וכשגומר קושר הנקב נרעוה וסוממו:
רובבי

בְּיִשְׂרָאֵל בְּדֹאמְרִינָן בִּסְמִיךְ דְּקְדוּשִׁין וְכַסֵּי כָל כְּתָבֵי אֱלֹמֵי שְׁמַרְדִּים יִשְׂרָאֵל : דְּהֵינָן דְּאִמְרֵי לִיה כְּרִיסוֹ נִבְקַעַת הָאִמְרִינָן לַעֲלֵי בִסְמִיךְ רִשְׁעוֹר הוּא כֹד הַעֲתִי וְיָלֵךְ נָהִי דְלֹא יִשְׁאֹר כִּי שְׁבִי

השם הזה נקרא ר' דוד, ואלו הן הדברים שזכרנו את המשיח המצוטט שם :
 שבתות מים בגלגל אחרת נקראה דוד שכלול היתה בשלל בנות שזו שם
 ר' דוד אקסן : על מצינו וספיק אחרת רחמינו בנספיקה ר' שמואל אסר חק
 יספול ראש בעלול ויוח ואי בלעית הכלי ויהי בכלל שיעור זה איך לא ישר
 איש בעלול ויכל ראש העלול שבראש האוהב :

ולומדים ישראל מהם, או קומרים עין
מן מעשיהם (קדושין ע.). עד שיש
ר' ישמעאל בן אבא ובראשית טז' כל הנשמע
יציג וגו' (ינמות סס) כי לא לעולם את
לא אחד שהיה רגיל להכות את חבריו
בעלותו אותן בשפת ערילתן (חולין כ').
הבי מים לכו ללבונו דמי שאינו שומע

בְּלִיטָה וְהִמָּה (יְבוּמָה מִ): אִם: שֶׁלֹּם בְּקִיּוֹן בְּדִקְדּוּקֵי מִזֹּת וְלִמְדֵּן יִשְׂרָאֵל מִשֵּׁנֶה
 בְּלִיטָה הַשְּׂמִימָת בְּשִׁבְרָם. מִרְדָּה שְׂחֹרֵץ בִּן יִצְחָק מִתְלַמְּדִים אֵלֶּיָּהּ וְרוֹמֵם וְשִׁמְיוֹן מִשֵּׁנֶה
 מִשְׁתַּדְּלִים לְהוֹדֵם וְנִמְנָם לֹעַם (ע.ה.). בִּן יִצְחָק מִלְּמֵנֵי יִשְׂרָאֵל. הַגְּלוּלָה וְשִׁמְיוֹן שֶׁלֹּם
 מִלְּמֵנֵי הָאֵל וְהַגְּלוּלָה לֹא אֶחָד קִרְטָן מִלְּמֵנֵי. בְּלִיטָה שְׂמִימָה שְׂמִימָה, שִׁשִּׁי
 שֶׁבֶן, כְּדִמְחָה מִקְרָאן לִלְעַם מִלְּמֵנֵי. בְּלִיטָה יִצְחָק מִלְּמֵנֵי וְשִׁמְיוֹן מִלְּמֵנֵי מִן הַסְּדֵר
 חֲדָשׁ שֶׁדְּרִיב הַמְּדִמִּים בְּכֵן בְּכֵן. שִׁשְׁשֹׁן וְיִצְחָק לְשִׁמְיוֹן, לֹא דְרִיב אֶלֶּם
 יִצְחָק לְשִׁמְיוֹן וְלֹא יִצְחָק לְשִׁמְיוֹן (פִּתְרֵי ב.ה.).

[illegible]

וְיָחִיד • לְחַדֵּשׁ בְּשִׁבְתָּהּ (דף סב) דַּקְדָּה
 הַדְּגִימָה הַזֶּה מְשַׁמֵּשׁ מִתּוֹכָהּ עֲרוּס וּכְ
 לַחֲזוֹת לִטְעַם בְּשִׁבְתָּהּ הַשְּׂמִימָה כְּדֹאמִיתִיק
 וְגִי • פִּיהָ פַּעֲמוֹנִים הַחֲלִים בְּחִלָּה

הוא מזהיר את המעוררים להיזהר מאימת המעוררים, ומהאפשרות של מעוררים רבים. הוא מזהיר את המעוררים להיזהר מאימת המעוררים, ומהאפשרות של מעוררים רבים. הוא מזהיר את המעוררים להיזהר מאימת המעוררים, ומהאפשרות של מעוררים רבים.

שמשמשון מנחם'הן בפני
עבריהן: ומייר
בבילה נל בבקום חפל
בדמקום אורה
חפ'י בלל לפם עבריהם חסר:
שורפן חסד: [ן] לזכא למחל
שחא ינעול ובערול

פחד טען שפירס שפירס פערן מוקד
 אלארס וק כל דבר הבהן מן הארס
 דלמחר ביום כלל גדול (שנה 97 סה)
 דבני ד אברה אהירי דחשקל חן מלגסה
 לשווראולארא חסיד שמחמיר לשורקן
 חסיד שמחין ט : א"מא טדקון
 דלמחר דלמחר ב"ש נרעה ב' פירס על
 כל השמים והשמים ובהם דיה ב'

העג האשטוים בידה : **הא** במדעי הא
בשמי: חומה דתת"ל דבזכרון (97:)

דל"כ מה' אפי"פ שאלמה ט': אימא
הבדק מטתו לאור הנר ב'. משום
ללא מבידק שפיר אפי"ה או מבידק שמי
עדים לכל משמים או מבדוק לאור
הנר: מילא פרהבא. קוטור'. מתוך
המבדק מבידק מבידק מבידק מבידק

חשוב ואינו טמא אלא מתקום מגע
טומאה: נטהר מקצתו. כגון מישה
עליו למשקה ונטמא טומאת משקין
סלקא ליה השקה במקוה כאשר מים
ולא משום טבילה דאין אובל ומשקה
נטהרין במקוה ללא חדיש טבילה אלא
באדם ובלי אכל וין ולא שום משקה אין
להם טהרה אלא (א)מים ומשום
זריעה דמי משק להו הוו להו חבור

1 כְּמִלָּה טָעַף: וְהִלָּה.
2 כְּמִלָּה: שֶׁמֶקֶד רָחַם וְלֹאֵס.

מוסף רש"י שבו לכם מה. אליעזר ענד לזכרהם הוי (יזמות סג).
שחשורה עליו רוח טובמאה. עד של יום הקנזום
ראתן. מלשים הרבה מסמם שיש להם שרן זמות (שס). דלא טעים

ת"ש אע"פ שאמר המשימש
שמו לאור הנר הרי זה מענה
רים ומזכירין אותן לשבח היו
מלא פרדבא ונהגין כמראה
ביום אימא בודקין מפותיהם
עין אותן לשבח אין ה"צ דאגב
ידון כמלא פרדבא מסייע ליה
מירר לעני חשיבותה הדתית
לכן כן חשף ה"צ דאגב
שמועות חריף חריקין
מחשבות ודברות אין שמו
המבטות וצ"ל לשבח
מירר לעני חשיבותה הדתית
לכן כן חשף ה"צ דאגב
שמועות חריף חריקין
מחשבות ודברות אין שמו
המבטות וצ"ל לשבח

[illegible]

ה' דאסור לשמח ממנו בשר כל חי (ערכין ו'). ושם הגירסא ר"ל דודני
החלשים (כחובות עז): אם נחמרה באור פשמים (גיטין ע'). בעל
ה' במחליל בעליו (שם עז.). מקורו. אמר גסן (מגילה ח:).

הסוד, ואי אפשר יבול לומר שזה מטמא את זה שהרי אין בכילה בכל אחד (ואין פסול) גמיש (פולין כה). נמצא בפרהדרוד. ומאז דס לאשה צין כותלי רסס מנחם הקן מן המקור. וזי ואלא אל הקור, הואיל ורוב דמים מציים צו (סס). חייבין עדי ע ילי תרומה. ולא אמרינן ססס הוא ופולין לא אכלנין ולא שורפין (סס).

ואם את זה שהרי אין בדיקה בכל אחד (ואין פחות מבדיקה מסתמא) ועוד דוד. ומאלה דם לאשה צ"ח כותלי רחם מנכון הקדור בים החילון. ספקו ירוב דמים מתימים זו (שס). חייבין עליו על ביאת מקדשו. דלא מולין לא אוכלין ולא שורפין (שס).

מיימי דהא ללשנא דבחר תשקא "אלות"
לא חולין במד רובא כלל טפי מקורבא
אלא ארדי וארדי ספקא הוי ואפלי מן
הלול ולפנים שדמי האחד רוב וגם
בזמן משם בלא שיטי חיישין לדמי
העלייה שםא מעמיס ואינס יכולין לבא
דבחר חזקה אלותא מנחר מן הלול ולה
האחד והא נוממא מן הלול ולפנים לי
משום דבא נמי מן האחד בלא שיטי ו
דלא חיישין לאיזדקרה וגרמה לפרש ד
בגב פרוחוד וכן הענין דגב פרוחוד מן
ועולה ואיט יכול לבא שם מן העלייה
איט יוכל לבא בגב פרוחוד אפלי מן ה
ביתר והא שיטי גדול מתיקק של ע
יולאם לפרחוד לא לל קרקע פרוחוד
יורד ובא שם מן העלייה כדרש ומן
יחד ממנ הלול ולפנים והשקא פריך
דספקאף על גב דמן האחד איט בא ש
העלייה בא שם כדרכו אלא משום דשחא
האזי הוי וארדי וואפלי הוי לא צעי
עומא מן הלול לפנים נמי ואימר איזדקרה
איזדקרה נמי רגילות ואמאי ודאי עומא
אין ללכת אחר הדוב כמו מן הלול ול
ע"ג דשחאה הוי רגילות אלא אחר אבין
בחר תשקא דשחאה לא רגילות הוא מן ה
על ידי שיטי בא אז שחאה וזי איזדקרה
לישנא דבחר חזקה דהיי עיקר כדמשמע
עומא דאלוין ואחר רוב דמים שמן האקור
עלוי את הכרובים - עומא גופא איט ספק
עומאה דאחיה ע"י ראיית נופה לכן בבב
ברשות היחיד ספקו עומא ברשות הרבים
לומר משום דדמי האחד מעיין ביחד כדי

וּפְלִיגָא דְרִיב קְטִינָא. אִיךְ לִישָׁנָא דְלִיבָא דְהָא לִהְיֵה לִישָׁנָא לִיכָא
טוֹמַחַם סָפֵק דְּמִין דְּחִלִּי טַעמָא בְּחֻקָּה לֹא שָׁנָה גַּב לֹא שָׁנָה קִרְקַע
מִן הִלּוּל וּפְלִימָם טַעַם דְּחִי מִן הִלּוּל וּלְחֹם טַעֲוֹר דְּחִי: לְרִיב הָרֹמָא.
דְּלִמָּר לִיה לְצִרְהָ מִן הִלּוּל וּפְלִימָם דְּחִי מִן הִלּוּל וּלְחֹם סַפְקָא: לֹא
פְּלִיגָא. לֹא דֵר חִיָּא וְלֹא דֵר קְטִינָא

עליה והאחד נמי לא פליגי: כאן מן
הלול ולפינים. דר' חייל: כאן מן
הלול ולחורץ. דר' קטינא: אלא
לדמי בר שמואל לרב יצחק דאמי
מן הלול ולחורץ ספק טהור. על כרחק
מי ממזר דר' חייל הדרב קטינא
במאי מיתוקמין במן הלול ולפינים דהא
מן הלול ולחורץ אפילו ספקא לינא דהא
טהור קאמרין הדרב קטינא קיימא
כוחמיהו אלא רבי חייל דלמר מומחה
דזאת לינא פליגא עליהו דלדריהו
ליכא מומחה דזאת: ומשנין על פליגי
הא דרבי חייל דאמר דליכא במן הלול
ולפינים בקרקע פרחדור דהיינו כדרך
ישראל מן ההדר דרדמי ורב יצחק
דאמר ספק טמא נגב פרחדור ורב
נשניא עלה ועולם נחם חקא חזי ומדור
בקרקע פרחדור במחזי * ודבריי חייל
אכל בגו במן הלול ולפינים על כרחק
ינא זה ממנבא היינו דהא מן ההדר
היה לו לימנא בקרקע פרחדור שההדר
היה וזה לפרחדור ואם מן הטעמים
בא היה לו לימנא מן הלול ולחורץ הלכך
איכא נחמיהה בברי ספקי דלמא
מעליה אלא לפרחדור ואוקדקיהו
מחד אלא לפרחדור וי"ז עטקיה(ה)
עלה הכס מלמטה למעלה (ריבון
דרמי ורב יצחק לא ידבי טעמא
למילתיהו) דאמר לאוקמין בשינוי אבל
לאכי לינא דהא חשא ליכא לשנוי
לרב ופליגי דר' חייל עליה דרבי דאכי

[מחזי]

לקמן כו. [בטעות כב-]

פּאָדעם פֿר כּאַטונז קו.
חולץ לה.

[כחוצות טו. ע"ש תוספתא
טברות ע"ז ה"ב]

[לקמן פס-]

מלי עוממה כחששא וכל היכא דליכא למיטש להאי ולהאי משאז הייב ספק
אפילו בקרקע פרידוויז אינא לפפוקי כחדו (ו)אליהו הייבן דרי
חייא פליג עניה: ועשאום כדאא. מן מלשן דלויקין וכו' דבר רובא: הא
דאמרינן: בתחמיטין שחוקו כל בראא מן המקווי ודמתי כד' חייא
מלמא ביון דרוב דמיא האם שכימי מחזיקין אין מן המקור: הבית טמא.
אף אם אין וול עראה הייב עומא מןסא אכל האם: שאין שליא בלא
וול. וזורפין וליא אה המסומה. אלתא כיון דרוב שאין אקן בלא וול
מחזיקין לה בטומאה ודאי: בימור הולד. ונעשה ד' ועומד
בדם היורה ובעל ברוב ודיי מפרש עוממא לקמן ב' המפלת (דף כו):
יד חורבני. מןמכת כנורא דמיחזק אלכשונ: אמר טמאה לידה.
ומאמר וכו' ימי טוהר וכו' נקבה בענין עוממא דמחזיקין לה.
בלבד ודאי אין ליה ימי טומאה וימי טוהר דלאמרינן הלך הארץ ברוב
ורוב נשים וול מעליא ילדן אלא שנימוק: ואין חוששין. נומר לא יהי
לה ימי טוהר שמה איז וול דלילתא מנפך טעום הוא כז' ויימאן לן
בהפלתא (לקמן דף ד). דלוי וול ווייני טומא מדיהבין כל ימי טוהר
הואל וול נשים אף כז' אלוט ילדן: ספקו אסור. דכל קצוב
כמחלה על מחלה דמיא וכו'ן אלתא ממקום הקציעות מחזיקין לה
כמחלה על מחלה: הבבמצא. בקרקע דה'ל' מפרש מן וולא לקו
ממקום הקציעות: וכל אחר הרוב. ומוסר דכל דפריש מרובא
פריש: ברשות היחיד ב'. דהוא ליה ספק ואפי' דרובא נפרשסי
ואין להם עוממא כיון דשך קצוב ביניים הוא ליה מחלה על מחלה:
ובבמצא. שפירא אחר הןן (מקום אחר ונענו כז' אדם שסבור דהשתא
לזנא וכו' וואמרין כל דפריש מרובא פריש ויפרעה הוא:
והפלה

תַּגְרוּת הַבִּינָה
(א) רִשְׁי דִּינָה בְּקִרְקָה
פְּחוּזִיד וְכִי
וּמִלִּי שְׁמִדְקָה לִיבִסִּי
שְׁמִינִי : (ב) בִּאִר וְכִי
דִּמִּי : (ג) בִּאִר חִדִּד
וְכִעֲלִי : (ד) וְכִי דִּי
שְׁלִי וְכִי וְכִי כִּסְג
דִּכְכֻחִי : (ה) וְכִי לִחִי
וְכִי וְכִי שְׁלִי כִּסְג
כִּסְג שֶׁל גִּב :

גליון הש"ס
רש"י ד"ה אמו סמאל
לירד וכו' ליוסן
לכ ימי סמאל וימי
סמאל פ"ל דף כח ע"א
ו"ס :

[ועי' טום' כפומות עד:
ד"ס ארט ותוס' ז"ק מד:
ד"ס כל וטום' אהדרין
טת. ד"ס וכל]

סעמא סעמא דרוב דמיס בואן מן המקור דחשיב ב' דברים: סעמא
לר"ש דרדרי מארבר ט עד שיסבין ט קטוב מנה ליה וי"ל דמסקין כפ
מזון ואל דמיס עשמיני עד שיסבין ט ווייטר וארבר ט לקטוב דף נפא
ומזון ואל דריי ונחט עפא חס: כרען ט עמיטן ט נפא
נמאל קרוב לחט הנשכרת עכלה ו"א ח"כ מוא קמ"ל ר'מינאל דרוב וקני
דבי ודל דהס מקני ליה דחמי דס' חטיות ט: אר"י הרוב: הכא
רבי קאמר הלך אחר הרוב ואם רוב סעמא חשיב א"כ דמיס אלא
דרבי יוחנן ל"ל דמיס אלא

(א) [כ"צ פג:] : (ב) [ועי' תוס' כ"צ כג: ד"ה

לא כל רשע ופושע הוא בדל וקשה לה' ידו בנשוט מנעם תשוב לא בדל אלא רמיסה לא למחניו הפכה
דאין שלא אפילו שבת אלא משפט דאין קולו כמנוח אלא כל שיש לו עשה ודל כולו משפט אלא דאין
דחם שלא ידעתה קצתהו מחוץ לו במה קצת רובו דל ופושע אין בו דל כולו משפט פ"ק
מחזי שיהי בדל דל קיטובת רבא ארנן פ"ק תוספתא ב"מ דמבשרת וחייל שלא ספק קיטובת
דאין פ"ק א"ל בחזקת כן בעצתו דל בותא תלמי ידו פ"ק רבא דפסחין ופסחין וחייל שלא תלמי
דל דחיתין פ"ק ארנן א"ל א"י איהו משפט פסח א"ל תוספתא ב"מ דמבשרת וחייל שלא ספק
קטובת דלכר וקטבת אלא דאין אין נוסקין דאין ידו רבא ח"ו כד פסח א"ל דלכר איהו פסח
דל פסחן ודל דחיתין א"ל דל דחיתין דל דרש מניה דרש מניה כקטב שמונתה תלמי דאין דאין דאין
מקדאן א"ל פסחן כקטב וסוק תלמי דרש מניה דרש מניה דרש מניה דרש מניה דרש מניה דרש מניה
דאין פסחן דאין דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין
דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין א"ל דל דחיתין

[illegible]

בבא שמתא בקרקע פרוחודר • פ"ה דלעול אלישגא דבחר תשס"א
אלינן דקאמיר דפליגא דר' יוחי לא מני לטשיי הכי ריבון
דנולא אב"י טעמא בחששא איכא למיחש אפשיט פרוחודר לה
טעמייהו דקדש לפרושו דנמאל על טלה על טלה חייבן בקרבן
מי עדיק מנמאלא מן הלול ולפנים דלא
היא לאה ספק אפי' בקרקע פרוחודר
וגרוא לפרש לנאכ"י לויאל לנאוקי דר'
היא בקרקע פרוחודר חייב דלא רח"מ
הלול ולחין דכא מן העצנים בדרס
קרבן חיש בדרס המקרי אס מן
הלול ולפנים בקרקע פרוחודר מילתא
דפשיטא היא דמן הכור אחא ואל
הא ריבך רבי חייא לנאטמעי:

שְׁרָיָה בָּנִית ב'ו' פ"ה רחוב שלוח
 ים לנח ולד וקשה דמקן כפ'
 בהמה המקשה (חולין ד' ע"ג) שולח
 שלמה מקלטה אסורה בזבילתו כ"ז
 שלוח בלל ולד הוה לן למשרי משום
 דמקוץ מיעוטא דליין וזה וכל לפלגא
 שלח יואל רוב הולד וה"ל ממלה שיש
 בה רוב וכל מיעוטא דרובא שלוח
 שלמה מקלטה ויש בה דל מלה ש'
 בן רוב ולד ומלה אין בן רוב ולד
 דרובא כב"ק ד"ק (דף ט"ו) וזהו אומר
 ההם "סעוך מיעוטא דנדהמה למחלה
 דנקוטו כ"ז (דף ט"ז) כ"פ"ק דסמכות (דף ט"ז)
 מקוץ מיעוטא דמפילות למחלה דנקוטו
 ויש ליכס פ"ה דההם חייבי בשלוח
 שלמה מקלטה ומחלה ולד פוך הכללי
 וערה לפרש דליין שלוח כלל בלל ולד
 פוך מיעוטא מיעוט ורובן אינו נקוטא
 שלח לבית החינוך כדלמא כפ' המפלות
 (לקמן כ"ז) וזהו וזהו לא מיימי הכח
 מרישא דמקן המפלות (ע"ז דף ט"ז)
 המפלות כלל או שלוח תשב דוק
 ולקבה אומר הרובין אינו נקוטא מזה

[illegible]

636

[illegible][illegible][illegible]

לְקַמֵּץ כְּדִי [וּדְף כְּחִי]
[חֲשִׁין עַם:]
[צִ"ל בְּסִג]

תוספי הרא"ש

כאן שו"ת
פרד"ק
ז"ל אמר אבי ליישא
דבר חשש
שנתי וכו' דיון חל
אבי שפעם בשבוע
הוא דאבא ליישא
שמואל ליה סקלא שגא
גז לא שמואל קרקע אבי
לשקון בחור וכו' וכו'
וקשה למי דא"ל
לישא
אשר אשתו לא שמואל
ואזינא במאז על שגא
אזינא בקרב דרדק
האל ואזינא סקקע
פרד"ק דר' נבי
שמואל
דאזינא ליישא נבי
ליה בק גז סקקע דא
ולא שמואל חשש וכו'
חייא ע"כ ליה
לישא דחששא אבי
בג פרד"ק דא ריה
סבא ליה כיון דחששא
נבי וכו' דא חייא
נבי וכו' דא חייא

החקר מן העליון
א"ע"ם שרם הולות בל
שם כרברו כלא שנו
רנשמו לרעיה מילתא
רשימא דרש רשבא
ורא בקרקט מרורור
אלא אנצטרפ למניה
אלא ארזי אבר מן
ולחזר ארזי מרור
אנצטרפ לאשעוין רבן
הלל תלמינ שרשן :
הלל תלמינ שרשן
א"כ א"כ מיוסא
רוקתא לרז מרור
ורא : מרז דרש
למיוסא רבז מרז
מריון תלמינ
לחוקת חמבר אש
בחוקת מרור
בחוקת מרז
כמוקד שרשורד מרז

שמינין: שלילי דהו
 פארש' רוב שלא
 דוב כדאי וצור דלשנא
 ואל רוב חוץ לפשוטה
 ונח ורוב ולד ויהי לוח
 ב' בתרא ורובות ויש
 ח' שאם ורובות ויש
 תישיק ל' לרוק מישא
 שם פסאלי ליד' ווער
 ולד נישט פנים אגל
 חוקה: מורה: פוסאנה
 דאן דאן שווען ע' וואו
 לא אצטרך למחשבה:
 פאר
 שמוען ואלפ' ד' ד' ד'
 סור: דנפאק ל' מקרא
 פסחים שס) ולא דינין
 ע' (פסחים שס ובע"ז)

[illegible][illegible]

[ש"י (לפניו ולפניו)]

צ"ב א מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ב מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ג מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ד מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ה מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ו מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ז מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ח מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב ט מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"א מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ב מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ג מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ד מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ה מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ו מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ז מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ח מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב י"ט מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"א מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"ב מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"ג מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"ד מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"ה מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"ו מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

צ"ב כ"ז מ"י פ"א פ"א
מסמל מסמל מסמל
מסמל מסמל מסמל

הירוק עקביה בן מהללל מטמא. ה"י ירוק הי"ט כאלהו ואל ירוק ככרתי דלן זה טעם לארומות וסמל ירוק כן הוא כדלמך בלבל גזול (סוכה דף נ"ה) ירוק ככרתי מכלל דסמל ירוק לאו הכי הוא: (א) **ר"י** ליה פירוש ליה ד' דווקא אלא נפקא ליה החמישי מקרא אחרינא: **י"ך** רבי מאיר לשיטתו עקביה בן מהללל מטמא חמה ואל לקמן כפ' בנות סוטים (ג') גבי סחי מטמא משכב החמור כעליו מפרש ר' מאיר לפי שמעלימות דסחי לרס ירוק אלא חס ליה דסחי ואלה דכא מיירי מדרבנן וכן מוכח מדקאמר נה' דהי משכבת כס אמצא לא מטמא היכ דחויא ירוק מעופה מטמא ויש לרבות ולשולס כי חויא מעופה מטמא מדלריה"ה ומ"מ כי משכבת אמצא לא מטמא דלן גריות לללא דסחי ירוק מעופה ויש למלות דמלמל אלא ו' שאל דס' ירוק לא דווקא נקט אלא כלומר דס' שאל סטור לכ"ע מעלימות לרס אחרס ד' נמי טיקר טעמא דר"מ כטעמא אחרינא דקאמר יוס שפסקה ב' ספרים לנאן שבעה וטעמא קמא נקט לרבנן:

כתיב הא שולחן פרס. ואל"ה ה"מ דס' שאלה טמאה ב' כדמשתע קרא כפרסם שאל נטול כ' בנות ישראל טעלות פתחין מליקק לבעליהן בימי נדחין (ב) אכל דס' ירוק שאל סטור לא ו' דמשתע דלא פליגי אלא כדס' ירוק יאכל כדס' נדח' כ"ט דמכסיר וכן דרבנן ליה לאו ג"ש דס' נדה מלא לאו ו"ל דס' נדה נפקא לאו כדמשתע דסכא פ' (א) (דווקא) דקאמי מין "לדס' שאל משקה נאמר לאן וסברה ממקור דמיה ונאמר להלן כיוס כהא יסיה מקור נפתח לביה דוד וליושבי ירושלם לתטלה ולנדה ויש לתמוה דכא משמע דלכ"ע דס' נדה לא הוה ככלל דס' מללס וכעכא פרק חבי (דף קנ"ג) משמע דחלב האשה טמא משום דס' מעפסה דקאמי לא חס אמרת בחלב האשה שמכסיר שאל לרנן שכן דס' מעפסה מכסיר ומפרש רש"י דחלב היה דס' חמלה כדלמדין (נעיל דף ק"י) דס' נעכר ונעשה חלב והכא אמרין דלכ"ע דס' נדה לא הוה ככלל כל חללס כ"ש חלב דווקא לומר דחלב כל מעיקר דס' שבוך כס' דס' מעפסה אכל דס' נדה לא ומוק' כלל הכי קשה הכס דמחי קמאמר לאו רבי עקיבא לרבנן מחמיר אני בחלב מכסר שהחלב לרפואה סמאומקין לרפואה סמאור ועוד למח' ל' קרא כפ' דס' נדה (קמן נה) דחלב לא האשה חביב משקה מדכתיב ותפתח את נאח החלב והשקהו סיפוק ליה מטעמא דרס נעכר ונעשה חלב ומיהו כוונת דלקמן איכא למימר דלא

סבר לה (ה) ככרי מאיר דרס נעכר כ' לכן נראה דה"פ הכס לא חס אמרת בחלב האשה שמכסיר כ' כלומר כיון דלכא קרא לקמן בחלב שמכסיר לכל הפחות לרנן דין הוא שיכסיר גם שאל לרנן כיון דחמין גבי אשה בשום מקום דמכסיר שאל לרנן כס' דס' מעפסה אכל כהא חצי' דמכסיר שאל לרנן שדס' מעפסה סטור אמר לרס מחמיר אני בחלב יוסר מכסר שהחלב לרפואה ס' כלומר חלב דמכסיר לאו כדמחמיר דרס מעפסה תליא מילתא שדרי מקין לרפואה סטור דהיי' לרנן ולא לחמין כס' שחלבה לרנן טמא כ' דמה לרפואה טמא אלא ודאי חלב האשה דמשתע נאמר הוא וכ"ש חלב כהא דלוי' ספי משקה דמיוחד לקטנים ולגדולים אמר ל' סלי איסוס ועגבים ויכחו דמיוחדס לקטנים ולגדולים ואלא לרנן סטור והשאל לא קשה מודס הגדה דשפימא דלא הוה ככלל דס' מללס ולקמן בענ"ה נפרש דקרא דפרק דס' הגדה אסמכתא בעלמא ניהו:

סבר לה (ה) ככרי מאיר דרס נעכר כ' לכן נראה דה"פ הכס לא חס אמרת בחלב האשה שמכסיר כ' כלומר כיון דלכא קרא לקמן בחלב שמכסיר לכל הפחות לרנן דין הוא שיכסיר גם שאל לרנן כיון דחמין גבי אשה בשום מקום דמכסיר שאל לרנן כס' דס' מעפסה אכל כהא חצי' דמכסיר שאל לרנן שדס' מעפסה סטור אמר לרס מחמיר אני בחלב יוסר מכסר שהחלב לרפואה ס' כלומר חלב דמכסיר לאו כדמחמיר דרס מעפסה תליא מילתא שדרי מקין לרפואה סטור דהיי' לרנן ולא לחמין כס' שחלבה לרנן טמא כ' דמה לרפואה טמא אלא ודאי חלב האשה דמשתע נאמר הוא וכ"ש חלב כהא דלוי' ספי משקה דמיוחד לקטנים ולגדולים אמר ל' סלי איסוס ועגבים ויכחו דמיוחדס לקטנים ולגדולים ואלא לרנן סטור והשאל לא קשה מודס הגדה דשפימא דלא הוה ככלל דס' מללס ולקמן בענ"ה נפרש דקרא דפרק דס' הגדה אסמכתא בעלמא ניהו:

סבר לה (ה) ככרי מאיר דרס נעכר כ' לכן נראה דה"פ הכס לא חס אמרת בחלב האשה שמכסיר כ' כלומר כיון דלכא קרא לקמן בחלב שמכסיר לכל הפחות לרנן דין הוא שיכסיר גם שאל לרנן כיון דחמין גבי אשה בשום מקום דמכסיר שאל לרנן כס' דס' מעפסה אכל כהא חצי' דמכסיר שאל לרנן שדס' מעפסה סטור אמר לרס מחמיר אני בחלב יוסר מכסר שהחלב לרפואה ס' כלומר חלב דמכסיר לאו כדמחמיר דרס מעפסה תליא מילתא שדרי מקין לרפואה סטור דהיי' לרנן ולא לחמין כס' שחלבה לרנן טמא כ' דמה לרפואה טמא אלא ודאי חלב האשה דמשתע נאמר הוא וכ"ש חלב כהא דלוי' ספי משקה דמיוחד לקטנים ולגדולים אמר ל' סלי איסוס ועגבים ויכחו דמיוחדס לקטנים ולגדולים ואלא לרנן סטור והשאל לא קשה מודס הגדה דשפימא דלא הוה ככלל דס' מללס ולקמן בענ"ה נפרש דקרא דפרק דס' הגדה אסמכתא בעלמא ניהו:

סבר לה (ה) ככרי מאיר דרס נעכר כ' לכן נראה דה"פ הכס לא חס אמרת בחלב האשה שמכסיר כ' כלומר כיון דלכא קרא לקמן בחלב שמכסיר לכל הפחות לרנן דין הוא שיכסיר גם שאל לרנן כיון דחמין גבי אשה בשום מקום דמכסיר שאל לרנן כס' דס' מעפסה אכל כהא חצי' דמכסיר שאל לרנן שדס' מעפסה סטור אמר לרס מחמיר אני בחלב יוסר מכסר שהחלב לרפואה ס' כלומר חלב דמכסיר לאו כדמחמיר דרס מעפסה תליא מילתא שדרי מקין לרפואה סטור דהיי' לרנן ולא לחמין כס' שחלבה לרנן טמא כ' דמה לרפואה טמא אלא ודאי חלב האשה דמשתע נאמר הוא וכ"ש חלב כהא דלוי' ספי משקה דמיוחד לקטנים ולגדולים אמר ל' סלי איסוס ועגבים ויכחו דמיוחדס לקטנים ולגדולים ואלא לרנן סטור והשאל לא קשה מודס הגדה דשפימא דלא הוה ככלל דס' מללס ולקמן בענ"ה נפרש דקרא דפרק דס' הגדה אסמכתא בעלמא ניהו:

סבר לה (ה) ככרי מאיר דרס נעכר כ' לכן נראה דה"פ הכס לא חס אמרת בחלב האשה שמכסיר כ' כלומר כיון דלכא קרא לקמן בחלב שמכסיר לכל הפחות לרנן דין הוא שיכסיר גם שאל לרנן כיון דחמין גבי אשה בשום מקום דמכסיר שאל לרנן כס' דס' מעפסה אכל כהא חצי' דמכסיר שאל לרנן שדס' מעפסה סטור אמר לרס מחמיר אני בחלב יוסר מכסר שהחלב לרפואה ס' כלומר חלב דמכסיר לאו כדמחמיר דרס מעפסה תליא מילתא שדרי מקין לרפואה סטור דהיי' לרנן ולא לחמין כס' שחלבה לרנן טמא כ' דמה לרפואה טמא אלא ודאי חלב האשה דמשתע נאמר הוא וכ"ש חלב כהא דלוי' ספי משקה דמיוחד לקטנים ולגדולים אמר ל' סלי איסוס ועגבים ויכחו דמיוחדס לקטנים ולגדולים ואלא לרנן סטור והשאל לא קשה מודס הגדה דשפימא דלא הוה ככלל דס' מללס ולקמן בענ"ה נפרש דקרא דפרק דס' הגדה אסמכתא בעלמא ניהו:

לחלות. מ"ק סבר ה' דמיס טמאין ודאי ואידן ספיקא ונ"ה טהורין ממט: היינו ת"ק. דלמך ה' דמיס ומו' לא: יד ר' מאיר כ'. ומטמא דס' ירוק משום נדה: אמבא. על נגדה: לא מטמאית. דכיון דירוק הוא מטמא לאו מגופה אלא דלא שכיח ואל תלין זה אלא היכא דחויא מגופה דס' הוא: נהי דהיכא דחויא דחויא דס' ירוק מעיקרא לא מטמאית. משום רואה דלאו דס' הוא וסייעי משום כס' כלומר כשאר דס' שכתמו טמא: חטמא משום משקה. כדוקה ודמי רגליה אס טוגעין ב' ארס וכלס וטהרות כלומר דס' ירוק שראתה בימי נדחיה דמיה נדה מודס שיהיה נדה מודס אדום ואלמאי מטהרמו לגמרי: שמתעגל ורצא. שמתחלק חמלה ואח"כ יוצא לאפוקי דס' כין טמא כין טהור כשהוא כל נטוף יוצא ראשון ראשון: להדיא כמשקל להכשיר דיעים. שאל יעניע שכן כהן יטמא ואח"כ מטהרמו לגמרי: דס' חללס ישתה. דס' שגנפס יוצא ב' קרי משקה ולענין הכשר דענין משקה דכתיב (ויקרא יז) ואשר יצא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישתה כלומר אכל ומשקה אשר ישתה יצא על האוכל והכי מוקמינן לה בפסחים (דף טז.) אלפיה בג"ש. להכשיר אס האשים: שלחן. דס' מודס השלח מן האשה: פרס רמונים. כפרס זה שהוא נטול להשתמר כן מדינא: דס' ירוק טמאין פתחין בימי נדחיה: דס' ירוק טמאין פתחין פתחין עס פרי מגדים היינו בינים. וכתיב שילוח דמיס מה מים מכסירין אף דס' נדחיה מכסיר: ואי אדמי דין ג"ש מעצמו. אלא"כ קבלה מרבו ה"מ דלמלא קרא למילתא אחרימי אינטיק: שור. דמו אדום כדלמך כקדר יומא (דף ט:) ה"י חור וה"י סומק: דס' שמיטה משתנה וה"י: צפור חיה. דס' הוינא מלפני ח' ע"י מכה: או דלמא לאפוקי בחורש. וה"י מכה: לשון נדחיה הוא: הרגה מאכולת. אשה הרואה כס' בנגדה אס הרגה מאכולת מולה כה. ולי קשה הא שיעור כס' כגריס ועוד ומאכולת כולי ה"י לא הוה כדלמך גפירקין * צעין כגריס ועוד לאפוקי מודס מאכולת לא קשיא הא"ל לר' חננה אל אטריגוס הא לרנן בפרק הרואה כס' (לקמן דף טז.) דלא צ"י ה"י שיעור: מאי לאו מאכולת דכולה גופה. אלמלא למאכולת דומה לרס מודס ואלא אמרת דס' מאכולת של ראש הוא דדמי לרס מודס אכל דשאר הגוף לא: אמי ורדינא. נאה סטור וגביטין (דף טז.) קרי ליה אמי שפיר נאה. ל"א דרעיה מקום הוא ששמו ורדינא צעירין (דף טז.) תולה. כתמה: בבנה ובבעלה. אס י' כהן מכה שמה נטף עליה כשעובדין יחד. אלמא דס' בנה ובעלה דומה לרס מודס: שאל נשא: אלא בעלה. הא נשו קאי: ותלה רבי מאיר. כס':

לחלות : הירוק עקביה בן מהללל מטמא : ולית ליה לעקביא דמיה דמיה דרי כאן ארבעה אב"א לית ליה ואב"א אית ליה מי לא א"ד חגיגא שחור אדום הוא אלא שלקה הבא נמי מלקא הוא דלקי : וחכמים משהרין : היינו ת"ק איכא בינייהו לחלות: א"ד מאיר אם אינו כמבא משום כס' : א"ד יוחנן יד ר"מ לשיטת עקביא בן מהללל וס"מ וה"ק להו לרבנן נהי דהיכא דקא משכבת כס' ירוק אמצא לא מטמאית היכא דקחויא דס' ירוק מגופה תמא אי ה"י אם אינו מטמא משום כס' מטמא משום משקה משום רואה מבעיא ליה אלא ה"ק להו נהי היכא דקא חויא דס' ירוק מעיקרא לא מטמאית היכא דחויא דס' אדום והדר חויא דס' ירוק תמא מירי דהיה אמשקה וב ובה ורבנן * דחויא דרוק מה רוק שמחענל ורצא אף כ' שמתעגל ורצא לאפוקי האי דאין מתעגל ורצא אי ה"י שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא ה"ק להו דה"י כמשקה להכשיר את הורעים ורבנן בעי * דס' חללס וליכא אי ה"י שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא הכי קאמרי להו * אלפיה בג"ש כתיב הכא וישלחך פרס רמונים וכתיב דחם * וישלחך מים על פני היצות ורבנן אדום חן ק"ד מעצמו * ואין אדום חן ג"ש מעצמו : רבי יוסי אומר לא כך וכ' : היינו ת"ק * א"ה קמ"ל מאן ת"ק רבי יוסי וכל האומר דבר בשם אומרו * מביא גאולה לעולם : איוור אדום כרס המכה : מאי כרס המכה אמר רב יהודה אמר שמואל כרס שור שחוט ולימא כרס שחיטה אי אמר כרס שחיטה הוה אמינא ככולה שחיטה קמ"ל כרס המכה כחחילת הכאה של סבין עולה אמר כרס צפור חיה איבעיא להו חיה לאפוקי שחוט או דלמא לאפוקי כחוש חיקו ועירי אמר רבי חנינא כרס מאכולת של ראש מיתבי * דהרגה מאכולת דרי זה תולה בה מאי לאו דכולה גופה לא דראשה אמי ורדינא א"ד אברהם כרס אצבע קמנה של יד שנגפה ודחיה ודחיה ונגפה ולא של כל אדם אלא של בחור שלא נשא אשה ועוד כמה עד בן עשרים מיתבי * ותולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה משכבת לה אלא בעלה היכי משכבת לה אמר ר"נ בר יצחק בגין שנכנסה לחופה ולא נבעלה ר"נ אמר * כרס הקוה מיתבי * מעשה ותלה ר"מ בקילור

בשלמא בנה משכבת לה. שאל נשא: אלא בעלה. הא נשו קאי: ותלה רבי מאיר. כס':

י"י: כלומר לא כל משקה.

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

לחלות. מ"ק סבר ה' דמיס טמאין ודאי ואידן ספיקא ונ"ה טהורין ממט: היינו ת"ק. דלמך ה' דמיס ומו' לא: יד ר' מאיר כ'. ומטמא דס' ירוק משום נדה: אמבא. על נגדה: לא מטמאית. דכיון דירוק הוא מטמא לאו מגופה אלא דלא שכיח ואל תלין זה אלא היכא דחויא מגופה דס' הוא: נהי דהיכא דחויא דחויא דס' ירוק מעיקרא לא מטמאית. משום רואה דלאו דס' הוא וסייעי משום כס' כלומר כשאר דס' שכתמו טמא: חטמא משום משקה. כדוקה ודמי רגליה אס טוגעין ב' ארס וכלס וטהרות כלומר דס' ירוק שראתה בימי נדחיה דמיה נדה מודס שיהיה נדה מודס אדום ואלמאי מטהרמו לגמרי: שמתעגל ורצא. שמתחלק חמלה ואח"כ יוצא לאפוקי דס' כין טמא כין טהור כשהוא כל נטוף יוצא ראשון ראשון: להדיא כמשקל להכשיר דיעים. שאל יעניע שכן כהן יטמא ואח"כ מטהרמו לגמרי: דס' חללס ישתה. דס' שגנפס יוצא ב' קרי משקה ולענין הכשר דענין משקה דכתיב (ויקרא יז) ואשר יצא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישתה כלומר אכל ומשקה אשר ישתה יצא על האוכל והכי מוקמינן לה בפסחים (דף טז.) אלפיה בג"ש. להכשיר אס האשים: שלחן. דס' מודס השלח מן האשה: פרס רמונים. כפרס זה שהוא נטול להשתמר כן מדינא: דס' ירוק טמאין פתחין בימי נדחיה: דס' ירוק טמאין פתחין פתחין עס פרי מגדים היינו בינים. וכתיב שילוח דמיס מה מים מכסירין אף דס' נדחיה מכסיר: ואי אדמי דין ג"ש מעצמו. אלא"כ קבלה מרבו ה"מ דלמלא קרא למילתא אחרימי אינטיק: שור. דמו אדום כדלמך כקדר יומא (דף ט:) ה"י חור וה"י סומק: דס' שמיטה משתנה וה"י: צפור חיה. דס' הוינא מלפני ח' ע"י מכה: או דלמא לאפוקי בחורש. וה"י מכה: לשון נדחיה הוא: הרגה מאכולת. אשה הרואה כס' בנגדה אס הרגה מאכולת מולה כה. ולי קשה הא שיעור כס' כגריס ועוד ומאכולת כולי ה"י לא הוה כדלמך גפירקין * צעין כגריס ועוד לאפוקי מודס מאכולת לא קשיא הא"ל לר' חננה אל אטריגוס הא לרנן בפרק הרואה כס' (לקמן דף טז.) דלא צ"י ה"י שיעור: מאי לאו מאכולת דכולה גופה. אלמלא למאכולת דומה לרס מודס ואלא אמרת דס' מאכולת של ראש הוא דדמי לרס מודס אכל דשאר הגוף לא: אמי ורדינא. נאה סטור וגביטין (דף טז.) קרי ליה אמי שפיר נאה. ל"א דרעיה מקום הוא ששמו ורדינא צעירין (דף טז.) תולה. כתמה: בבנה ובבעלה. אס י' כהן מכה שמה נטף עליה כשעובדין יחד. אלמא דס' בנה ובעלה דומה לרס מודס:

לחלות : הירוק עקביא בן מהללל מטמא : ולית ליה לעקביא דמיה דמיה דרי כאן ארבעה אב"א לית ליה ואב"א אית ליה מי לא א"ד חגיגא שחור אדום הוא אלא שלקה הבא נמי מלקא הוא דלקי : וחכמים משהרין : היינו ת"ק איכא בינייהו לחלות: א"ד מאיר אם אינו כמבא משום כס' : א"ד יוחנן יד ר"מ לשיטת עקביא בן מהללל וס"מ וה"ק להו לרבנן נהי דהיכא דקא משכבת כס' ירוק אמצא לא מטמאית היכא דקחויא דס' ירוק מגופה תמא אי ה"י אם אינו מטמא משום כס' מטמא משום משקה משום רואה מבעיא ליה אלא ה"ק להו נהי היכא דקא חויא דס' ירוק מעיקרא לא מטמאית היכא דחויא דס' אדום והדר חויא דס' ירוק תמא מירי דהיה אמשקה וב ובה ורבנן * דחויא דרוק מה רוק שמחענל ורצא אף כ' שמתעגל ורצא לאפוקי האי דאין מתעגל ורצא אי ה"י שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא ה"ק להו דה"י כמשקה להכשיר את הורעים ורבנן בעי * דס' חללס וליכא אי ה"י שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא הכי קאמרי להו * אלפיה בג"ש כתיב הכא וישלחך פרס רמונים וכתיב דחם * וישלחך מים על פני היצות ורבנן אדום חן ק"ד מעצמו * ואין אדום חן ג"ש מעצמו : רבי יוסי אומר לא כך וכ' : היינו ת"ק * א"ה קמ"ל מאן ת"ק רבי יוסי וכל האומר דבר בשם אומרו * מביא גאולה לעולם : איוור אדום כרס המכה : מאי כרס המכה אמר רב יהודה אמר שמואל כרס שור שחוט ולימא כרס שחיטה אי אמר כרס שחיטה הוה אמינא ככולה שחיטה קמ"ל כרס המכה כחחילת הכאה של סבין עולה אמר כרס צפור חיה איבעיא להו חיה לאפוקי שחוט או דלמא לאפוקי כחוש חיקו ועירי אמר רבי חנינא כרס מאכולת של ראש מיתבי * דהרגה מאכולת דרי זה תולה בה מאי לאו דכולה גופה לא דראשה אמי ורדינא א"ד אברהם כרס אצבע קמנה של יד שנגפה ודחיה ודחיה ונגפה ולא של כל אדם אלא של בחור שלא נשא אשה ועוד כמה עד בן עשרים מיתבי * ותולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה משכבת לה אלא בעלה היכי משכבת לה אמר ר"נ בר יצחק בגין שנכנסה לחופה ולא נבעלה ר"נ אמר * כרס הקוה מיתבי * מעשה ותלה ר"מ בקילור

בשלמא בנה משכבת לה. שאל נשא: אלא בעלה. הא נשו קאי: ותלה רבי מאיר. כס':

י"י: כלומר לא כל משקה.

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

בקיור

הנחות הבית
(ה) חס' ד' ס' כס' וס'
דלא סבר ל' כרמי' כ"כ
למ' דף ט' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

הנחות מדר"ב
רנשבחר
(א) חס' ד' ס' כס' וס'
ר"ב ס' כ"א :

לעזי רשי
אנלשט
[אנלשט "א]
תחבוסת

גליון הש"ס
גמ' נקום דרז מליטא
כעין זה פננים יד פרא :

[illegible]

למיל י"ח. מוכה נגד
העליון

הגהות דג"א
[א] נ"י ר"ע חומר
ממקד ונ"י
דכי יסודי חומר :

[מחשבות פ"ג ה"ה]
[מחשבות פ"ג ה"ה]

[ע'ס עז חסדו]

[עליה רש"י]

[לפעיל ידי' וז']

כשתור • תימה ודינה
מראות שבינית פהור

קצו. אלמא קליור דמוה לזס דמות ואע"ג דלח הד מומח כולי האי וקשיא לכוהו דדייק בין דס דס מחכמה של ראש לשאר דס מחכמה: אומנא. מחק דס נקק: בין האי להאי. בין קמח שמורידים מרס היקף נמים אלף שמורידים מרס היקף נביו. כי פכוחתא דידוחא. קלישוס דייו ה ומלמעלה הוא ברור ואזש שמור כל ק: בלחזה. נדיו למה דמפרש: או ביבשחא. שק דק

פְּלִי קִרְעָה דְדִיוּתָא • מִכָּאן מִשְׁמַע שְׂדֵי שֶׁלֹּא הוּא קָדִי דִּין מִדְּקֹאֲמֵר קִרְעָה דְדִיוּתָא מִשְׁמַע שֶׁהוּא יֵשֵׁב וְאוֹכֵר רִמָּה לְכַחוּב סִ"ת בְּדִין שֶׁל עֲפֹסִים לֵפִי שֶׁהוּא לְשׁוֹלֵם לֹא יִכְפֹּל [שָׁנָי] דְּנִיטִין (דף י"ט) מְשׁוּרָם : וְהֵא

דמא : שחור כחרת : אמר רבה בר רב הונא ירתא שאמרו דיו תניא נמי הכי שחור כחרת ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי אמר דיו והא אמנא כי פכחיתא דדיוותא קמ"ל כי חרותא דדיוותא איבעיא להו בלחה או ביבשתא יתא שמע דרבי אמי פלי קורמא דדיוותא ובריק בה אמר רב יהודה אמר שמואל יכד כדיו וכענב ממאה וזהו ששנינו עמק מכן ממאה אמר רבי אלעזר יכיות כזפת וכעורב מהו וזהו ששנינו דיהה מכן מהו עולא אמר כלבושא סיואה עולא אקלע לפומבריתא חזייה להויה שיעא דלבוש אוכמא אמר להו שחור דרגנ כי האי מרפ מניה פורתא פורתא יהבו ביה ארבע מאה וזו רבי יוחנן אמר *אלו כלים האולירין הבאים ממדינת הים למימרא דאוכמי ניהו *והאמר להו רבי ינאי לבניו בני אל תקברוני לא בכלים שחורים ולא בכלים לבנים שחורים שמא אוכה ואהיה כאבל בין החתנים לבנים שמא לא אוכה ואהיה כחתן בין האבלים אלא בכלים האולירין הבאים ממדינת הים אלמא לאו אוכמי ניהו לא קשיא הא בגלימא הא בפתורא אמר רב יהודה אמר שמואל וכולם אין בודקין אלא על גבי מסלית לבנה אמר רב יצחק בר אבדמי ושחור על גבי אדים אמר רב ירמיה מדפתי ולא פליגי הא בשחור הא בשאר דמים מתקף לה רב אשי אי הכי לימא שמואל חץ משחור אלא אמר רב אשי בשחור גופיה קמיפלגי אמר עולא כולן עמק מכן שמא דיהה מכן שחור כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט סד"א הרא"ל *ואמר רבי חנינא שחור אדום הוא אלא שלקה הילכך אפילו דיהה מכן נמי ליממא קמישמע לן רבי אמי בר אבא אמר וכולן עמק מכן שמא דיהה מכן נמי שמא חץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה דרגנן לאפוקי דיהה ואיכא דאמרי רמי בר אבא אמר וכולן עמק מכן שחור דיהה מכן שחור חץ משחור ולהכי מהני שיעוריה דרגנן בר קפרא אמר וכולן עמק מכן שמא דיהה מכן שחור חץ משחור עמק מכן שחור דיהה מכן שחור בר קפרא אריתו

וְלֹא רָבִי אֶעֱמִיק לִיה וְלִכִּי אִמֵּר רַבִּי הֵינָנָא כְּמָה נִפְשׁ גִּבְרָא *דְּלִדְבִיה
כְּמִשְׁמַעְתִּיה : וּכְקָרָן כִּרְכּוּם : תֵּנָא *לָח וְלֹא יִבְשׁ תְּנִי חָדָא כְּתַתְּחִין וְלֹא
כַּעֲלִיִּין וְתֵנָא אִידך *כַּעֲלִיִּין וְלֹא כְּתַתְּחִין וְתֵנָא אִידך כַּעֲלִיִּין וְכַל שֶׁכֵּן
כְּתַתְּחִין וְתֵנָא אִידך בְּתַתְּחִין וְכַל שֶׁכֵּן כַּעֲלִיִּין אִמֵּר אַבְי *חֲלַתְּחָא דְרִי
וְחֲלַתְּחָא שְׂרָפָן הֵיִינן *נֶקֶט דְּרָא מַצִּיעָה וְשְׂרָפָא מַצִּיעָתָא בִּידָך כִּי אֵתוּ
לְקַמֵּיה דְּרַבִּי אֲבוּה אִמֵּר לְהוּ 'בְּנוֹשִׁייהוּ שְׁנִינוּ : וְכַמִּימֵי אֲדַמָּה : תְּנוּ
רַבְנָן *כְּמִימֵי אֲדַמָּה מִבִּיא אֲדַמָּה שְׁמִנָּה מִבְּקַעַת בֵּית כֶּרֶם וּמִצִּיף עָלֶיהָ
מִיָּם דְּרַבִּי רַבִּי מֵאִיר [ו] רַבִּי עֲקִיבָא אִמֵּר מִבְּקַעַת יוֹדֶפֶת רַבִּי יוֹסִי אִמֵּר
'מִבְּקַעַת סַכְנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן אִמֵּר אֵף מִבְּקַעַת גִּנוּסֵר וְכִיּוּצָא בְּהָן תֵּנָא
אִידך וְכַמִּימֵי אֲדַמָּה מִבִּיא אֲדַמָּה שְׁמִנָּה מִבְּקַעַת בֵּית כֶּרֶם לְמִצִּיף עָלֶיהָ
מִיָּם כְּקִלְפַת הַשּׁוֹם וְאִין שִׁיעוֹר לְמִיָּם מִשּׁוֹם דְּאִין שִׁיעוֹר לַעֲפָר וְאִין
בּוֹדֵקִין אוֹתָן צִלוּלִין אֵלָּא עֹבְרִין צִלְלוּ דִּוּר וְעוֹכְרִין וְכִשְׁהוּא עוֹכְרִין אִין
עוֹכְרִין בִּיד *אַלָּא בְּכָל אֵיבַעְיָא לְהוּ אִין עוֹכְרִין אוֹתָן בִּיד אֵלָּא בְּכָל
דְּלֹא לְרַמְה בִּידָהּ וְלַעֲכִרְנֵיהּ אֲבָל בְּמִנָּא כִּי עֶכֶר לִיה בִּידָהּ שְׁפִיר דְּמִי
אוּ דְּלִמָּא דְּלֹא לַעֲכִרְנֵיהּ בִּידָהּ אֵלָּא בְּמִנָּא ת"ש כְּשִׁתְּהוּ בּוֹדֵקִין אִין
בּוֹדֵקִין אֵלָּא בְּכּוּס וְעֵדִיִּין חֲבַעִי לָךְ בְּרִיקָה בְּכּוּס עֲכִידָה בְּמֵא' תִּיקֹר כִּי
אֵתוּ לְקַמֵּיה דְּרַבְה בֵּר אֲבוּה אִמֵּר לְהוּ 'בְּמִקְוָמָה שְׁנִינוּ רַבִּי תֵּנָנָא פְּלִי
קוּרְטָא דְּגִנְגִּשְׁתָּא וּבְרִיק בִּיה *לֵיִים עָלֶיהָ רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל כְּרַבִּי יוֹסִי בְּאַסְכְּרָה
רַבִּי

יִסְרָאֵל בְּעֵפֶר שָׂדֵיז אֶע"פ שְׂחֹר וּנְחֹמֶת כָּלִי לֹאחַר עֵמִירָה: אַבְל. אִם הָעֵפֶר כָּלִי י' עֵנֶר לֹה
א' לַעֲבֹרֵיהֶוּ בִּידֵיהּ. כִּהֵמִים כִּפְסֵל לֹה יַעֲרֹם בִּזְבָּעוֹ אִלָּן כְּנֹךְ אוֹ כָּלִי לֹאחַ: אִלָּא בָּבוֹם.
יִסְרָאֵל כִּפְסֵו וּבִדְקוֹ: אִמֵּר לֹהוּ בַּמְקוֹמָה שְׁנִיעִי. שְׁאִין הָאֲדֻמָּה דוֹמָה לְדָם אִלָּן בַּמְקוֹמָה אִלָּן
פְּלִי. מִנְקָע: וּבִדְקֵךְ לֹה. כֵּלָּם מִיִּס: לִיטֵעַ עֲלֵיהּ ר' יִשְׁמַעֲאֵל. אֲחֵרֶךְ שִׁיעָשָׂה כֵּן בַּחֲסִכְרֵיהּ:
דְּרַבִּי

וזה מקור טרנס אדום סמיך אדמה וכן למד עשוק מכן שהיה לפרש"י עשוק סמוך וזה כמימי אדמה וז"ל ואלו ה' סר
יו עשוק הדמיה וזה נקרא לו ה' מראות דמים וקים לזה לרבנן דהיו ה' מראות כמימי שנהגו בשמים וכל שאינו זה
הוא דיהה וזה וסמך : לאתקול דיהה דדינה * לפרש"י נמי דזה מצי למימר לאתקול עשוק דמיה :

צו א ב ג מיי' פ"ס
מכל' חסדרי' ביהם
טלכס ח:
צו ד ה מיי' שס טל' ט:
צו ו מיי' שס טל' יב:

צמח : מיי שם כל ס:
ק ח מיי שם כלסכ י:
קא פ יכלסג מיי
שם כלסכ ח :

שנת ק"ד.
ז

ס"א רעביר בשטענדיג
רש"א

הוספי הרא"ש
שחזור בחנה **פסל**
מן **סמא**
פרש"י ו'ל **שחזור** **מין**
אצל **רבי** **נעם** **אמרת**
רעקטוס **יחיד** **מן** **כחמה**
חם **עמק** **מן** **כחמה**
יש **לחם** **רבי** **נעם** **שחזור**
מן **קר** **לנעם** **שחזור** **למן**
יחיד **עמק** **חביר** **ר'ל**
שחור **יחיד** **לחם** **שחזור**
שחור **יחיד** **לחם** **שחזור**
עמק **מין** **למן** **סמא**
מנע **יחיד** **מין** **סמא**
שחזור **מן** **יחיד**
כחור **כחור** **כחור**
סמא **ר'ל** **שחזור** **שחזור**
עמק **סמא** **סמא** **יחיד**
עמק **מין** **לחם** **נבי** **יחיד**
סמא **שחזור** **יחיד** **אמרת**
שחזור **כחמה** **יחיד** **ר'ל**
יחיד **יחיד** **חביר** **סמא**
שחזור **יחיד** **כחמה**
רעקטוס **מן** **יחיד** **לחם**
יחיד **לחם** **יחיד** **לחם**
רעקטוס **מן** **לחם** **יחיד**
אמרת **יחיד** **יחיד** **יחיד**
יחיד **יחיד** **יחיד** **יחיד**

אתה פסאים אבל שני
מה לאו המרמזת חזק

מפקח אם יזהה היא ומייצגת בקרבן יזהה

לג' רח"ק דקושי סמוך ללידה

ממנו קיבלה נקמה בפי צדו מוחם
 כי חוב וזב דמה * דמה מחמת
 ולא מעצמה ולא מחמת ולד ואם לא היה ולד
 דרצחה דם עם לידתה הרי כאן אציה
 ממורה דהשתא לאו קושט סמוך ללידה
 ואל האם האן איה זכא לא איה זכא

וזהו חסדו של ה' כי לא יאמר לו ה' ואלו
 ימים הוא מחזיר הלך
 ונחמנו קרן אחד לאמול נקדשים דשמו

יולדת או זכר היא ואינו נאכל תמורת העוף שלה דשמה אינה לא יולדת ולא זכר דאפשר לפמיחת הקבוצה בלא דם בצלילים לא תואר חולד נמי לא הוא והוא קרוב מליקת חולין היא וצלה: שאי

אפשר. הלך מה נפשך אם וולד הא
הרי כאן לידה ואם אינו וולד הרי כאן
יבנה דבשלישי חזאי: ועדיפא. חמירא:

אם תזכה מאדים. הנשר מאלדים ואפי'
אין שם דם ממש: בסומכוס. דלמר
תזכה בעמה ועדיפא מדסומכוס

יחיהו צעי דס ממס: טמאה לידה.
יש לה ימי טוהר וחשז לזכר ולגקבה
מי טומאה דגתבה ימי טוהר דזכר:

לדעתו, דהוא מין נשר: זוגא דמן
שמי חלמדי חכמים מאוחו
צוהר דת הכזה: בחומה

מקומו: אגודת: דס יא מל: כסוד מוסד:

עין חכמה ונחמה - נחמה ונחמה חכמה
 אין חוכה אלא מאדים: בשפופרת.
 הכניסה קנה חלול באותו מקום ונמצא

מאמר 87: בבשרו. 87 יהיה זוהר
בנשמה שיצא דרך כותלי בית הרחם
לאין מפסיק והוא קרא בגדה כתיב

פרשה שמה נחמדה בזה (ויקרא טו)
משה כי יוז וז דמה וגו': שמטמאה
בפנים בבחור. מאחר שלא מן
מקור לפרחודור והעמידו כותליה מיד
יאא מטמאה משא"כ בזב ובעל קרי

יחזין מטמאין עד שחלא טומאתן לחוד:
 וגם יש בה דם אגור כו'. ומאי שנא
 דזשטופתה: דרבה זיל אנוה לראנה דח

המין במינו לא חיך: שפיר. עור הולד

קודם שנבראו בחוכו גידים ועלמות
בשר: דפלי פלויי. שיש זה שורות
מוריות ומחויכות ממשו ובהם שמו:

הוא לא מטהר לה אלא מגזרת
צדק. לא מטהר דם טהור * הוא ומשום

ה"ה לשפופרת מין דטעמא משום
זליצה הוא: וד"מ דשיעא. חתיכה

והדס שסונוגע צרחס: טמאה.
קריקן צצשרה והימו דקאמרי אס יש

קרא והאז דמטהרי משום דלאו דם

י' נדה היא עמאה ללא דרשין
הרואה נכר): *

שם דקרא משום הציצה היכא דלא אמליי
בבפנים כבחוצ' ולא מפליג השתא בין התיבה
כמו אין דרכה של אשה לראות דם בש
אלא לחלק בין שפופרת לחתיכה ופליגי בתר

ההוראה כי וכן שראה בדרך שהגשים הוא
ו תלמי ר' אליעזר ורבנן בקרא דרשינן ב
דשמות משום שאין דרכה של אשה לה
ההורא מקצת באשה שנעקר מקור שלה וכן

כִּים נִנְשָׁרִים וְיֵל וְכוּ'. (ב) שִׁיר לְרֹף שְׁלֹמֹה

[זיקרא סז]

ומקורו וכל דס הכה דס
 ססס ואפילו אינו
 נדבה הי אל הכותמה
 קומתו אלס כסכרר
 סססס (לעיל סה).
 סססס
 ססססס כדי ססססס
 ססססס וליץ אל ססססס
 סססס סס ססס (סססס)
 ססס וסר לקסס ססס)
 ססס ססססס.
 סססס (לעיל סה).
 ססססס יכורשין
 סססס).

{לְקַח מִן הַמִּזְבֵּחַ: פִּסְתִּים סֵו:}

[מיר ס'ו' נ'ק' כ'ה:]

גליון הש"ס
 רש"י ד"ה מה דכח וכו'
 וזאת ספסר ואח"כ וכו'
 לקמן ל"ג מ"ד ודף ס"ב:
 ד"ה אלא מה מ'
 אלא יוס' א' פ"י בראש
 במילתין פ"ד ס' א' :

דערזען מדר"ב
רנשבורג
א) רש"י ד"ס למנוסס
י"ב דבא דקחני ממנאין
ו"ט' כ"ל :

[illegible][illegible][illegible]

לַיְשָׁה: מִזֶּה יִזְבַּח סוּתֶרֶת. דְּכַמִּי
 וּסְפִירָה לָהּ (וְהָאִחֵר מְסִירָה) אֲחֵר אֲחֵר
 לְסֵלֶן שָׁלֹם טוֹמָאֵה מִתְּסָקֶם
 יִיחִישׁ אִף שְׁכֵנֵה רֹעַ סוּתֶרֶת: לֵאמֹר
 שְׂאֵי אֲפִשֶׁר. לְהֹאֵרֹת שְׁכֵנֵה וְדֵרֵי הַפִּי
 מִן הַזֶּה בָּלֹם טִיפֹת לְחֹמֹשׁ יִזְבַּח
 הַשְּׁמֵחַ קָלֵה יִזְבַּח וְדֵלִית זֶה קֹל
 סִמָּה כֵּל ו'. אֵם רָחֵל שְׂנֵעִי
 סוּתֶר לֹחַ אֲוֹמִי יִמֵּשׁ סִפְפֵּר אֵלֶּה
 סוּתֶר שְׂאֻמֹּר דָּהּ. שְׂכֵנֵה רֹעַ לְעִמָּן
 טוֹמָאֵה מִזֶּה טוֹמָאֵה יוֹם אֲחֵד אִף
 מְסִירָה יִזְבַּח סוּתֶרֶת אֲלֵל אֲוֹמִי יוֹם
 וְאֵם רָחֵל ד': אִין תִּרְיָן לְסַפּוֹר עֵד
 שְׁלֹם יוֹם א': דֹּחַ יִבֵּשׁ. כֵּן שָׁלֹם
 מְגוּפֵה מְסִירָה שֶׁל דֵּס יִזְבַּח
 דְּרֹו לֹחֵב אֲלֵל לֹחַ: לֹחַ וְנַעֲשֵׂה
 יִבֵּשׁן גִּנְפֹל דֵּס לֹחַ עַל הַנְּגֵד יִבֵּשׁ
 דְּחִמִּיל דִּיבֵשׁ בְּשַׁר הַמֶּה דִּיבֵשׁ

סוּתֶרֶת בִּלְשׁוֹן שְׂכֵנֵהּ
 שָׁכֵבֶת וְרָעַל לֹא סוּתֶרֶת
 מִיֵּה ר' יוֹסִי בְּרִיבִי ח'
 יִבֵּשׁ מְדִיב' לִי לֹחַ זֹבִיב
 דְּמַדְבֵּר דְּרֹוֹ לִי לֹחַ
 הָאִי כִי יוֹבֵב לֹחַ דְּמַדְבֵּר
 וְלַעֲלֹם אִפִּילִי יִבֵּשׁ
 הַנְּגֵד וְבִשֶׁר הַמֶּה
 אֲמִיר לִי לֹחַ וְנַעֲשֵׂה י'
 כִי מִיבְעִיָּה לִי יִבֵּשׁ מִזֶּה
 (* הַמְּפֹלֶת כִּכְמֵן קִלִּי)
 עִפֵּר בְּכֵן יִבְחִישֵׁן
 (לְגַל מִזֶּה יִבְחִישֵׁן י')
 יִזְבַּח. מִשְׁמַע לֹחַ שְׁהִי אִין
 יִבֵּשׁ. דֵּהָ אֲוֹקְמִי עֲמֻמָּן
 וְאֲחֵר קִין עַנֵּה הַדֵּס בְּסִירֹת
 מִתְּקִירָה בְּשַׁר הַמֶּה יִלְכֵּה:
 אֵם

[illegible][illegible]

כי פליגי בחתיכה - פ"ה ודפלו
לראות דם בחתיכה פירוש
דרכה לראות בשפופרת דהתם
דרכה לראות בראו עין ויש'

סבר דרכה של אשה
סבר אין דרכה של
הרבה רבא אמר רבלי
ל אשה לראות דם
סתירה *וסקור מקימו
סבר אשה מהורה
דן מקור ורבנן סבר
וימי מהור בעא מיניה
הקרי בקיסס מהו
דנפיק מבשרי ולא
נו ערשחאזא מומאוו
אמר ליה תיפוק ליה
אלא *בתיתמא פי
הוי אלא מעתה אל
יבא *זאת תורת הוב
זרעמה ויבה סתירת
תר אמר ליה סתירה
לפי שאי אפשר לה
מעתה תסתור כל ז'
הוב ונו מה ויבה
סותר אי מה ויבה
זרע נמי סותר כל ז'
בה אלא מה שאמור
מר ליה גזירת הכתוב
עדיבה בה שכבת זרע
דזי ויבה דערבה בה
אלא יום אחד בעא
מרבא אלעזר עד
דמה אמר רחמנא עד
ן יבש לא אי דלמא
אורחא דמילתא היא
מי איל תניתה *דרם
שמאין לחם רבשים
ש לא קא מיבעיא לי
קרא "הא נמי תניתה
ה כמן שערה כמן
אדומין תמיל למים
אם

י"ל דעל ידי שונתב רואה פה
(דף ס:) זכ וכל זכ לרכות במל
ברואה ולא בטוגע ופקח מי
טמא אלא מחסם טוגע טהיט ט
טוגע היי נמנר מדחמיר ב

וְשֶׁנֶשְׁכַּח זֶרַע דְּרוֹאֵה אִי מִי
 כִּי יִזְלָה דוֹפֵן (שֶׁסֶד דֵּף עַנִּי
 לֹא יִהְיֶה עֲלָיו אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ
 כֹּל מִצְחָה אֲשֶׁלִּי הוּא עֲלָיו
 עַן (דֵּף מִנִּי) אֲחֵרִין לִרְצֵן דִּרְרִי
 כְּפֹלֶטֶשׁ שֶׁכֶּבֶד זֶרַע לֹא מִ
 מִשְׁמֵן לִדְרִידִי אֲשֶׁר בֵּינֵי קִרִי
 כִּי רֹאֵה הוּא וּמִצְחָה כְּפֵלִים
 גִּיּוֹס כְּבֹחֹן לֹא הִי רֹאֵה וּמִי
 כְּכַדְשָׁה מִחֲפִלָּה מִשְׁמֵן
 הִיא אֲחֵרִי מִמִּכְתָּה כֹּלִים (פֶּלֶס מִ)
 קֶרֶן אֲחֵלָה טוֹנֵה אִי חֲדָלָה
 יִיבֶּה - וּמִיכָל עֲמֻלָּה מִמִּכְתָּה
 ט בִּיּוֹם דֹּאֵר ט בִּיּוֹם רֹבֵד וִי
 (יִי) וְאֲחֵרִי דֹאֵר עֲמֻלָּה כְּבִשָּׁה
 וְכִשָּׁה נְמִי אִי לֹא קֶרֶן לֹא

[illegible]

לוי וקשה דא"כ השתא אין לרך
איש דם גדול לא אי פהאז דאין
י דם גדול מן המקור אלא שאין
תור דפליגי בחיוב העשויה כמין
אחר ובה חילוק בין דם לבשר

וְיָצִיחַ מִמֶּנּוּ מִמְּחַל דְּרִכָּה לְנֶחֱם בִּנְעָן וְ
בִּנְקֵן כִּכְרִי אֲחִיזָר דְּרֵם מְחֹת הוּא אֵין
דִּכְרֵה לְרֵאשִׁית בִּנְעָן וְאֵין זֶה דֵם
וְחֹת דְּקֹאֲחֵמִי רִבְקָה הִיא אִזֵּה דֵם
נִשְׁמִית אֲחִיזָר חֲבֵטוֹ חֲבֵל בְּפִי פִלְיָ
זֶה רִבְקָה מִמְּחַל בִּין דְּרֵם מְחֹת הוּא
נִשְׁמֵה בְּבִשְׂרָה : **אֶרְאֵה** בְּחִימָת
הָאֵתָה : אֵין לִפְרָשׁ דְּבִנְיָ שְׁמִיר
יִיחִימָת פִּי הָאֵתָה כִּרְשִׁיפֵּי אֵל דְּבִרִים
יִיחִימָת : דִּכְרֵה רִבְקָה יִנְקֵן דְּבִנְיָ אֲחִיזָר
הָאֵתָה לִבְּרֵם דְּכִדְּבִי (יִקְרֹא מו) וְ
חֲחִימִים בְּשָׂרָה מְחֹת וְאִיחֶשֶׁק בְּעַל קָרָה
בִּי אֲחִיזָר אֲחִי פִרְךָ לְמִימְרָה דְּטֻגֵּם
יִיחִימָת : אֲחִיזָר לֹא יִסְתֹּר בִּיבִיָה הִיא
יִיחִימָת לֹחֶה שְׁפִיר יִסְתֹּר וְהוּא
יִקְוִי מִיָּה דְּנֻגֵּתָה אֵין [וְתוֹרֵי אֵין] סִבֵּר
יִיחִימָת מִחֵי פִרְךָ רִבְקָה אֲחִיזָר וְיִיחִימָת
לִיחֵה עֲלֵמָה מִי וְהֹלָא דִּרְךָ קֶסֶם
וְלֹאֲחֵה אֲחִיזָר מִיחֵה מִיחֵה פִי אֲחִיזָר
יִיחִימָת אֲחִיזָר דְּכִדְּבִי יִנְקֵן
יִיחִימָת אֵין דִּוִּן (דִּי מִי) דְּרֹוֹת וְאִי
קֹאֲחֵר אֲחִיזָר אֲחִיזָר מִשּׁוֹם
נִשְׁמֵה בְּחִימָתָה פִּי הָאֵתָה אֵין מִמְּחַלָּה
יִיחִימָת בִּין הָאֲחִיזָרָה אֵין מִמְּחַלָּה
פִּרְךָ יִנְקֵן דְּטֻגֵּם אֵין דְּקָה
שְׂרֵיט בְּקֶסֶם עוֹד שִׁנְעָה בְּפִי הָאֵתָה
מִמְּחַלָּה לֹא יִסְתֹּר בִּיבִיָה :

למימרא רטנע (אי) • וואָס
ומגילה לתקפה דרב
ונא לא מלךך שיפור חתימה פי
אמה כרבי שמעון ו"ל מלקאמר
יפוק ליה דהוא ענמו אעו מסמא
לא בחתימה פי אמה ולא קאמר
שיפור חתימה ולא קאמר

[illegible][illegible]

יב כ ד חיי' טג מבלי
מחוקרי
כלכה א ז :

יד ו מיי פ'צ מכללות
מסמלי מסכת ומושב
כלכלה ח סמג פשץ רחב:
פון ו מיי פ'צ מכללות
מומלח סמג כלכלה
ח:
פון ח מיי פ'ס מכלי
ליסודי ביאה כלכלה
יד סמג לאזק קיח מושפ
י'ד סמג קסח סייף ר:

כ"ח

ר"מ פ"ז והכל ד"ט

תוספי הרג"ש

[illegible]

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹלְךָ וְיִשְׁכַּח אֶת-עֲוֹןֶיךָ כִּי עָשִׂיתָ
 בְּבִשְׂרָתְךָ מִלֵּד מִסְּמַחַת כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ
 כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ אֶת-לֵבְךָ לֵרְאוֹת
 אֶת-הָאֵל וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת-עֲוֹןֶיךָ וְיִשְׁכַּח
 אֶת-עֲוֹןֶיךָ כִּי עָשִׂיתָ בְּבִשְׂרָתְךָ מִלֵּד מִסְּמַחַת
 כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ אֶת-לֵבְךָ לֵרְאוֹת אֶת-הָאֵל
 וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת-עֲוֹןֶיךָ וְיִשְׁכַּח אֶת-עֲוֹןֶיךָ
 כִּי עָשִׂיתָ בְּבִשְׂרָתְךָ מִלֵּד מִסְּמַחַת כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ
 אֶת-לֵבְךָ לֵרְאוֹת אֶת-הָאֵל וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת-עֲוֹןֶיךָ
 וְיִשְׁכַּח אֶת-עֲוֹןֶיךָ כִּי עָשִׂיתָ בְּבִשְׂרָתְךָ מִלֵּד מִסְּמַחַת
 כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ אֶת-לֵבְךָ לֵרְאוֹת אֶת-הָאֵל

73 10
704

ידן א מיי פיי מהלכות
ויעורר כולם להכחיש

**י"ב ב' מ"י' פ"ב מהלכות
א"סורי מחנה לבנה**

וירפינו משפנה משני לרדן • חימה ולשמוק מהפגזה ולרס
השטח הנין לא משפנה כלל ובכחה שופנה בלד אחד
ולאן משיבין : **יוצר** הרים • ומופנה הוא כדקאמר בסמוך :
ליתני נמש' ואלע"ג דקאיתיה ונפש בכלל חיה כדכתיב (בראשית ג)
והנחש היה ערום מכל חית השרה
לאחר שנקלעו רגליו לאי מקרי חיה
סחם אלא חיה הרוסות ולא חיה
בכלל חיה דמאמין :

וילפינן מופנה משני צדדין ולרבי אפניה
החמנא לכהמה משני צדדין כי היכי דלא
נגמר מן מופנה מצד אחד רב אחא בריה
דרבא מצינא לה משמיה דרבי אלעזר לקולא
כל גורה שה שאינה מופנה כל עיקר למדין
ומשיבין מופנה מצד אחד לרבי ישמעאל
למדין ואין משיבין לרבנן למדין ומשיבין
מופנה משני צדדין דברי הכל למדין ואין
משיבין ולרבנן מאי איכא בין מופנה מצד
אחד לשאינה מופנה כל עיקר ג"מ היכא
דמשכרת לה מופנה מצד אחד ושאינה
מופנה כל עיקר ולאו להאי אית לה פירכא
ולאו להאי אית לה פירכא שבקנן שאינה
מופנה כל עיקר וגמרינן ממופנה מצד אחד
והבא מאי פירכא איכא משום דאיכא למיפדך
מה לאדם שכן מסמא מדיים וכן א"ר חייא
בר אבא א"ר יוחנן היינו מעמא דר"מ תויאל
ונאמרה בו יצירה באדם א"ל רבי אמי אלא
מעיתה המפלת דמות הר אמי ממאה לידה
שנאמר כ"י הנה יוצר הרים ובורא רוח אדם
ל"ה הר מי קא מפלת אבן היא דקא מפלת
תהא גמי איקרי אלא מעיתה המפלת רוח
תהא נש ממאה לידה תויאל ונאמרה בו
בריאה כאדם כרתיב "בורא רוח וכי חימא
לא מופנה מדוהה ליה למכתב יוצר הרים
ורוח וכתוב ובורא רוח ש"מ לאפנויי א"ל

קריא וקישופא : ג' מיני קישופ
יש הסם והינסוף (ויקרא
יט) מתרנמין קריא וקישופא והתנמת
נחמ אמר באלו מרשפא (חולין דף עב-
א) בזה שבעופא ואמר אבי בזה
שבעופא קישופ ועוד קישופא מן חס
כדאמרי בברכות (ברכות זף) כל מיני
חיה יפין לתלם חזן מן הקוף
והקישופ: **ראיתסור** בזה חס-
לענין גופא לא בעי אס הבא עליה
חיוב משום אשת איש או חס חיוב
האורגה דפשיטא ליה דלמא חס ג' חס
קריס קשהא בן ביאה ולא קריס קשה
שלא טרפה ומיה הוא מלי למכש
אס הרובע חיוב סקילה דבין הבא
על הבהמה : **דואר** ובמס
מתקיים : אפי' דוריש גי'ס דלמא
בעי טעמא האלי ובמס מתקיים
לדלילו טולד גמור בעינ מתקיים
למעוסי טולד חסיכה או חסרה וחי'
והא גופי חיים ופניו אדם דלמ'
מתקיים ואמרינן בסמוך דלמ' אדם
הו' וי'ל דלמ' ג' דלא חי' לא בבהמה
ולא בבהמ' ח' גופי חיים כתיקוט
ופניו אדם כתיקוט ואפי' חסר מלמיה
ומלך

נוספי הרא"ש

מיצירה דבשתה רחוק
 מופתה בשר, אחד כזה
 משהאמינה יתה' להפגשת
 דארים' למעוה' ורע
 מלכותה תנון כלל מלך
 גיש' ודרכה מאי פירכה
 איכה אולי א' אולי א'
 אחד פירכה גימא' לטובן
 נמי בשר לוי' משפחה
 וצדק' וצדק' וצדק' וצדק'
 אחד וילמנה מופתה
 בשני דורו' ויל' אולי
 משפחה רחוקה ואולי
 הכי משה' להפגשת
 דא' השני שול' לאורך
 דוא' אחד ובי און'
 משיב' הולך לא באח
 אלא כדי לרעות מופתה
 מצד אחד אבל רחוק
 להפגשת שול' דא' השני
 לאורך דוא' כדי שלא
 תפגש אש' חש' (לחשוב)
 הלכך לא אסורין מופתה
 מופתה שבארת' לרעות
 מופתה שול' אחד :
 חסידים' שול' שכן מופתה
 מופתה' ותיבה מופתה
 תבינה שול' מופתה
 מופתה ופאה' לרעות
 וא' גילוף תנון גניש'
 מופתה דברבה' ופאה'
 למישר מופתה מופתה'
 ויל' להפגשת למישר' דא'
 להפגשת שכן מופתה
 לאחר מיתה ותיבה
 וגילוף מופתה חסיד'
 נמי לעוף שכן מופתה
 בגדים אביה מופתה :
 וקשה גילוף מופתה
 וקשה גילוף למישר' מה
 לעוף שכן מופתה
 לעוף שכן מופתה
 סימאן גילוף מופתה
 מאי מופתה מופתה
 גילוף חסיד' כדחנן ב'
 ו' דמס' ותיבה ב' שנים
 שול' : דתיבה ב' שנים
 ויצי' דורא חסיד'
 ומופתה מופתה' למישר
 מופתה חסיד' ודורא :
 ו' דנין דבר רחוק
 מדבר' קבלה' חסיד'
 וקשה רחוקותה
 השב' למישר מופתה

להכי אפנייה רחובא כו'. כרענ: דלא תגמר ממופנה מצד אחד.
משום דנשיבין וכלן י' להשיב מה לאיש שכן מטמא ממשי כדלקמיה:
לקולא. דלא נשיב מפנה כלי הא: לדבן. כיון דלמפנה מה
אחד למפנה ותשיבין וכלאן מפנה כל שיקר אמרין דכר הכל
למפן ותשיבין מה אכא כל מפנה תורה אור

מלך אחד לשליטה מופנה כל עיקר.
הוא מאי פירכא איבא. לומר והוא
בג"ש דמי אלדס. מה תפשה איבא
קאחרם דמיא? למיגמא ממיא
דמי מופנה ממי לדין משום דלן
משיצין ולא עמר בריאה בריאה
מחין משום דמופנה מלך אחד הוא
ומשיצין ומאי איבא לן לאוסיב?
שכן שומא מחיין. מקלן טופאה
בחי משיק וא משאר טופאה דין
הוא שטאה ילדמו מעלה ליה מחמת
נאלו הלן גבי דגיס פריסין ליה
דמופנה מלך אחד הוא כלל גבי בהמה
אע"ג דפריכא היא לא פריכא ליה
הואיל דמופנה היא ממי לדין.
וכן אמר רבי יחיאל בר. לדרבי יהודה
אמר שמואל קאי: דר מי קמפלה.
מי חפסל נפל גדול כהר: דמות אבן
הוא דמפלה. חפסל בשר דמות אבן
הוא דמפלה.

גוֹשׁ בַּעֲמֻתָּהּ מִקִּיָּץ וְעַד חֵמֶלֶם יִיֶּרֶא: גִּרְשׁוֹ, כְּמוֹ אִיִּם (אִיִּם) גִּרְשׁוֹ עֲפָר: הָאֵוִיל עֲנִידֶנְךָ. שָׁלוֹם וְהַבְּהֵמָה: דְּמוּתָה לְשֵׁל אָדָם. שְׁמוֹר שְׁנֵצֵן הַזֶּה עֵגוֹל בְּהַבְּהֵמָה כֹּשֵׁל אֲדָם אֲכָל דְּגָנִים לֹאֹ עֵגוֹל הַזֶּה: הָאֵד בְּבִי מוֹמֵץ חֲצִי לֵדָה. כְּלֹאֹמֶר הִכִּי אֲמַרְתָּ דְּמֵין בְּהַבְּהֵמָה לֹאֹמֶר לְאָדָם וְהָא גְבִי מוֹמֵץ הַבְּבוֹר קָמָה לֵדָה בְּכַדְבוֹרֹת (דָּה) וְשִׁגְלָל עֵינֵי* הָא מוֹס וּמִדַּשְׁדֵּשׁ לִיָּה מוֹס נִמְלָא שְׂאֵין דְּרַךְ בְּהַבְּהֵמָה לְהִיּוֹת עֵינֵיהּ כְּלֹאֹם: בְּאוֹרְכֵא. שְׁמוֹר שְׁנֵצֵן הָא עֵגוֹל בְּהַבְּהֵמָה כְּלֹאֹם וְהָא דְמֵין לְדָו מוֹס בְּצִירָא מְקוֹס מוֹשֵׁב כֹּל הָעֵץ כֹּל הָא עֵגוֹל בְּהַבְּהֵמָה כְּלֹאֹם וְהָא הָא עֵגוֹל הָא מוֹס דְּכֹל צוֹר שֶׁל מוֹשֵׁב הָעֵץ קָרִיד גִּלְגַּל כְּלֹאֹמֶר לִקְמֵן (דָּה דָּה) וְעַמְדֵי גִלְגַּל עֵינֵי שֶׁל מַת עַד הַטְּוִמֵי וּמַסֵּב שְׂוֹאֵל עֵגוֹל גִּלְגַּל לְפִנְהֵם. לְפִנְהֵם אֲקִירָא דְּעֵינֵיהֶם בְּצִדֵּיהֶם וְכֵן נִמְשָׁ: קָרִיד וְקִיפּוּסָא. עוֹף טַעֲמֵן וְלֹאֹ פִּסְוֵי דְמוּהָ לְתַסְלוֹל וְעֵינֵי לְפִנְהֵי חֲסוֹר מִיַּחְסָרָא הַזֶּה קְתֵי נְרָאִין דְּבִיר *מ בְּבַהֲמָה וּבַחֲבִידָה הָאֵוִיל אֲדָם לְקִירָא וְקִיפּוּסָא. דְּעֵינֵי הַלֹּכֵי לְפִנְהֵי וְהָאֵד דְּפִלְגִי רֵנֶן עוֹפֵי: דְּבִיר *כֹּשֵׁם וְלֹאֹ לְרִימ כְּנָאֹר עוֹפֵי דְרִימ נְכִי מוֹרֶה לְהָא דְהַרְעִיא. נִימְחֻלָּה: וּמֵאֵי שְׁנֵא קִירָא וְקִיפּוּסָא. דְּקֹאֹמֶר לְרֵכֶן דְּהָא וְלֵד טִפִּי מִשְׁאֵר עוֹפֹת אִי מִשּׁוֹס

וְדַעֲיִתָּם הַחֹלָה לַפִּיָּם הֵם הָיוּ
וּבְמֵתָה נָמִי דַעֲיִיתָן הַחֹלָה לַפִּיָּם
וּפֹלִינִי רַבְּקָה: לַסְתֵּרָה. לֹא־יִשְׁכַּח
לְכַדָּם מִה שֶׁאֵין קִנְיָנָם וּבְמֵתָה:
לְמִמְרָא רַחֲמֵי. הֵא אֲחֻמָּה לֹא מִיִּתְקַלָּא
אֲלָא בְּמֵתָה לְחֵין אִשְׁכּוּר בְּתוּן אֲשֶׁר
אֲלָא בְּמֵתָה: וּבְמֵתָה. אֲחֻמָּה
מְגֻרָמָה מִקְרִיבָתָהּ וּבְמֵתָה הִיא מְדַמְקֵתָם
אֲכַל יֵהִיב לֹא: לִידֵי גִיחוּךְ. שְׁמוּק. כָּל
מַסְפּוּתוֹת הַלֵּל עֵסֶק ר' יִרְמְיָה לְהִבְדִּיל ר'
יִרְמְיָה לִידֵי שְׁמוּק וְלֹא שְׁמוּק לְאִשְׁכּוּר לֹא־
שְׁמוּק לִפִּי (שְׁמוּק *). וְר' אֲרָא מִתְּמִיר טַיִף:
(*) מִתְּמִיר טַיִף

[דעמיט ווארעט דאס רש"י]

מוסף רשמי

מדברי קבלה.
ימים ומסעות (כ"ק)
(א).
בארכמא. שפור של
ההממה עגול של
הם (בכורח ת).
בציריא. כל זים
שב העין הנון
סירא קר ציריא, והם
אי איט עגול של אדם
(ס).

[שם: עיט עגל]
[כול חדר]
[הצגה י' ז' כ"ב]

[לשון קדש]

בסדרים פ.

[ג' רמ"ח סגולל בציורא
 מ' לוחם המוכב לא השמר
 ע' ערך ערך ג' ר'
 [ג' רמ"ח סגולל בציורא
 וקיומא תרגום ג' כחם
 וסיכא קדח וקיומא
 עין נצרך קדח]

ס'ח גמליאל

הצגות

גם' בקריא וקיסוסא -
בויקרא י"א ואת סכוס
ואם בשלך ואם בינשוף
סתגסום וקריי' ושליטמא
וקרסוסא :

[פרגוס יומן של זאקס
זאקס נחמד זאקס וזל
זאקס כמחלק וזאקס כמחלק
זאקס זאקס זאקס]

(*) ט"ס במליאל [וכ"ס במוס' (על ס: ד"ה והא)]

[illegible]

(א) מילא דניל אט יז (השיג כמו דערכיין מה (לחם שכן מממא נחיים הלכך לא אחריין שנאזהר לדחור וכו' .

יְקָרָא

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

כד

עין משפט
נר מצודה

כז א תי"ז פ"י מכלכות
חיסורי ביאס בלכה
: יא :

ב'ז ב'מ"א ס"ח תלמוד
 שדחה בלכה א'
 [ו]ס"ד תלמוד תלמוד
 אסורה בלכה ט' סג
 לז"ן קלג סוף י"ד
 ס' ה' סוף י"ח [ו]סד
 כס"ד סוף כס' :
 רש"י וסד

כח ג פ"י שם פ"ג
סלכס יס וס"ג
סלכס חכס סקסמח
סלכס ח :

[ושי' תאספת יצמות
לם: ד"ס כולי עלמא]

כח דהווי מ"י פ"י
מחל' וחסרי כח
סלחם יא סוד י"ד ס"י
קד [וכבר אלסם חלין
ס"ד דף רסג] :

[ציל מסמך אלו]

ל' ח מיי' ס"ה מסלס
מאכלות חסודות גל'
ו סמו עשין פכ מושי'
י"ד ס' יג סמף ו :

לֹא שֶׁ מִי שֶׁ בִּלְבָד
לֵב יִמְיָן מְהֻלָּס

לג ב' חיי' ס'ד מסלכות
מאכלות אסורות
כלכלה ד' סמג לחיץ קלב
סו'ס'ס'ד ס'י קו ס'ס'ב

לד' ל' צ"ו שס"ס סלכס
יד סמנ שס קוש"ס
יד ס' יג סע"ף ז :

הוספי הרא"ש

[illegible]

[נריך תיקון וגמדים לפי
דש"י ד"ה ר' הניחא וכו'
קשיא לתרומתו וכו'
לנריך תיקון וכן בילקוט
רמז תתל"א (יחא)]

[ל' בתשרי ת:ט]

עוד הארטבה • והארטבה בכלל והיטן מן הארטבה והמטלה
ואין שייך להביא זה גבי כל ששורי תחמים להחזיר לענין עד
עד בכלל באלו מפרט (חולין נ"ז) ואם ידבננו ד' אחרי' בפרק
דשמיאה ליה היטן כענין שהחזיר נמחה כפי שרש"י ואין כאן חזיר

אוי אומר ער נאָכטן
וויסן ירושע ער
נאָר לרבי נאָר אינא
ער ספר שרפה חיה
יה אַ ביין נאָר לר
דאָס רבי אלעזר
נבילה אַמ רב פפא
עלה אַבל מלמעלה
ער ווען אַמ גיט
לוח אַמ שטענדיג
ירב גידל אַמ רבי
פּקתא דיקלא אַמ
מי שפּניו מיסמסין
ממא ר"ל אַמ אַמ
לירש לקש*המפלח
אַמ ממא לירה
אַמס כּאתה ואם
אַמס או ממ שפּניו
בפּניו מיסמסין טול
כּי פּליג *בפּני
כּי וירג אַמ *אַמ
אַמ ממא ולוחביה
שום רשני ליה הייט
גיו שוחות *בני רבי
חל לקמיה דאבוהן
שה לירכס אַמיו לו
שימאנה אַמ רום
אַתם מאַ רעחייט
א לירי קולא היא
אוימער *המפלח

1625-4 42891

אף על פי שיש חסידים המאמינים
בפירוש חזקוני ודקדקמר בבשר ול
ולישנה דבעלמא אגמיהם משמע
בפירוש וא"ל בפרק אלו טרפות
(חולין כ) דפרק גבי סטוטה ויש לה
גין וכו' משא קניי היה וספח
לפי' היה אף שפיר דסטוטה היה בעלמא
הוא לשמאל ואינה מטייה אלא ביצר
לכן קאמר וכו' קניי היה אבל לפי'
ר"ם אף לשמאל איש מין בפני
עמו אלא שך טולד מן דבעלמא
ענין זה אלא קניי וכו' דאף לפי
ר"ם אם לא היה קניי ורגיל לראות
ומכיר בהמות משועות לא היה מכיר
בהמה זו שיש לה כ' גינן אפי' שם
טול דבהמות של ישוב שאינה רגילה
להוליד מבהמות שאינה משועה :

ות מאי יצא לאו יצא מכלל
יין למעמיה ושמואל מתרין
בן ח' לגסה הימנו ולמטה
עולם 'אבל במעי אמו שרי
אפילו במעי אמו נמי אסור
ושמואל

ההיא דלמר * (במועד קטן (דף טו)
ששודרתו עקומה. הא דרבי מינה
עולם האקורין משום נבלה: לאו יצא
קשרא לשמואל: רב מתרץ לטעמיה.
וסיפא דקמי ילא משמע דעלה קאי
כחייב כל בנהמה תאלול בפרק בנהמה
אקרה דהא מין בפני עמיה ילא:
ושמואל

עד הארצות. שנחטפו רגליה עד למעלה מן הארצות שהיו
 טרפה וקטנה טרפה אלה: עד לנקביו. ונקבו ככלל קטנה
 טרפה היה הלך עד הארצות היא וכל אצל עד לנקבו היא נכלה
 כך אלעזר דאמרי ריטל היה וכלל שלה נכלה ואפי' ביהיה מעמלה
 הלך לא היה ובשמיטת חולין (דף מה)

מפרס איך דמי תלל עלי כל שרונה
וגרלאם פסקה: עד טבור. אלז עד
קציו כל דליה לית דרבי אלעזר ואי
משום טרפה קצור טרפה היה:
בין ריבאילרבי יתכן איכא בינייהו
דר' אלעזר. ומרבייהו אית להו טרפה
היה: מלמעלה. שמתוך מגולגלה:
אטומה. פסקה: כמין אפקא דדיקלא.
שהדל למטה יסיד ומתפלל מלמעלה
קד היה ורגלי עד כפיו מלמעלה
הוא בלא טרפה: מוטמין. ומעין
קאם ולא כל כך כפיו טומות: כי
פליגי בפניו טומות. שאין טרפה בן
מכרת לער. איפכא איתמר. ולא
משום טרפה: ימפיק לה אלהם
גמור לה מריבה: לחביה דיש לקיש
לר' יוחנן מהא. דאם איתא ליחמי
ואו ממני שפיו טומות: היינו פניו
טומות. אלז בפניו מוטמין ליכא
לשניהו. כי דא מוכרת בן הארה
ולאו אטום הוי דלפנים היינו פסק
לגמרי: לחומר. שמתאם אומה
שבוים משום ספק נקבה: חומר
דאחי לדי קולא הוא. דמין דולד הוא
היבמיו לה ימי טרפה מיהא לג' חזר
ומטהיהו לם טומות שלא דרך
דטמאה מדי הא דלא ולד הוא:

בבהמה אסור באכילה. אם נשחטה
אמו ומנחל במשיה וכל שכן ינא
ללאר העולם דנפל הוא ונבלה:
ומותר באכילה. דכמי (קדוש ט) כל
בבהמה חאלל כל הנמחל בבהמה
תחאללו וכלד שיהיו לו פרקות או
פרסה דמחר בבהמה הנקשה לילד
(חולין סט): השוועה. רחמנא אסרה
דכמי (דברים ט) את זה תחאלל
וגו' ונחלל את אמו. והל דאסר
רחמנא כשנמחלח במשי בבהמה אסורה
דהא בריה בעלמא כפי עמיה ליתא:
בעלמא אגמריה. אומו המין אסר
אכלל את נמחלח במשי פרה מותר:
ד' חנינא בן אמיניגוס. כבסר קאי
וקאמר דהי מוס ומדפסל ליה לקרנן
מכלל להדיעו שרי וקאש לתרדיו
דהא אפי' ינא ללאר העולם שרי
שמואל לא שרי אלח במשי אמו. והא
דקאש רב שמי טפי לרב דשמואל
שמוס דביה היה וכן בריה היה

שדראות* פסול לעוב
(רב) *א"ל שיש א
מיתבי ייש בעוברין
לדק בן שמנה
אסור יצא מי שיש
עוברין שאפילו במע
לשמיה רב מחרץ
אסור במה דברים
יצא מי שיש לו שג

[illegible]

[חולץ חב' וס"ב]

חולין כ"א. לב. [חמורה
י"א:]

[53 מסד]

[לקמן כה למיל יח]

גליון הש"ס

גמ' נסמך פומס
והיכא - כעין זה שכתב
ש פ"א וחנניה לר פ"א :
תוס' ד"ה למד וכו'
וכענין זה יש גרים חולין
כל דליל מרש סמולן
וכן נפירוזין פ פ"א ור"ב
קד פ"ב ובספרות פ"ב
כ"ה פ"א

זכורות מע:

חולץ ב' וע"ש

[מנחות כ"י ק"י ופ"ט
פרש"י במדות שם ופ"ט
פירש"י]

דגות סר'ב

רגשבורג
[א] נבם יין ר' יואל
לר' יוחנן איזן ר' ביינע
דרא' ר' ב' פיינ שלין
מ' מ'א' תוס' ד'ס נלמא
ו'ס' סכנה וליבא טאן
דעלין וואו וסכא פאל
ר' יוחנן ונחמורה יא
פיינ פליג ר' ד'ס ו'ס'
ווייזן דרא' ס' ל' פליג'
פ'ס' נבא דנריו ו'ס'
[ב] תוס' ד'ס נלמא ר'
פאל ו'ס' ו'ס' ו'ס'
נר'ס נחולן ר' ע'ס
נר'ל נליד יו'ס' טוס'
נר'ל נלמא ו'ס' ו'ס'
ד'ס' מ'קונס נלמא ר'
נ'ס' נחולא נר'ס'

[illegible]

המפרת פרק שרישי נרה

כו

עין השפס
ני מצוה

—○○○—
מוסף רשמי
ראה בצמ' הקודם
למטה

[בכורות מו']

[לקמן ג']

[לקמן ג']

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ס ש"ס
כ"ד אה"ח א"ן כ"ס

[לעיל יד בכורות כג']

[תוספתא פ"ד ד"ג]

[פ' פס"י ופס' מ"ג]
י"ב ד"ס דמ"ב וד"ע
פס"י כמ"ג לא ד"ס
ש"ה

ר"ס כ"ג פ"ג

[פ"ד ד"ג]

ס"ס ה' [בכורות ד']

אלה"ח פ"ג [בכורות י']

כל"ס פ"ג פ"ג

[פ"י פס"י פ"ג ס"ד ד"ס
בכורות]

גבי בכורות. דקמ" (בכורות דף מו). המפלת סנדל הנז' אחרי כבור
לנחלה ואין כבור לנחל: למאי הלכתא. קמ"ד לנחל אחרי לסוף שנה
או לסוף שנתיים קמ"ד וז"ל סנדל והלא כלא סנדל פטר ולא
בדקיה את הכא אחרי. ומש"י לנחל אחרי כלומר לנחל סנדל
אם לא יאמר ששמו אחרי הכא כבור

לנחלה ולא כבור לנחל: גבי כריתות.
כפ"ק (בכורות י): לענין חיוב קרבן:
למאי הלכתא. חיפוק ליה דמשום
ולד ששמו מביא קרבן: ולד יואל דרך
דופן ע"י סס לא מייחבד קרבן
דכתיב גבי קרבן (ויקרא יז) אשה כי
חוריה וילדה זכר עד שחלד ממקום
שמורעת: וד"ר שמעון כ"ר. לקמן כפ'
יואל דופן (דף מ): כשהו יוצאין.
סנדל וילד ששמו: כדרכין. דנוקין זה
כזה ולא דנוקין ממנו ומדיוקין יחד
א"ל אפשר שמתגבר בנתיים: שמש
מינה. מדהכיר סנדל גבי כריתות
משום גירות וכגון שלא ולד ממלה
ואחר כן סנדל וגבי בכורות כגון שלא
סנדל ממלה כדאוקמינן לעיל דפטר
ולד מתמש סלעיס ומילא דבנה אחת
יואלין שמש מינה א"ן שובבין זה אלל
זה דא"כ לא משכח לה שלא זה
קודם זה אלא הא כדכתיב דקמ" הכי
הוא מוכח כדכ"ר ליה ולד לסנדל
אפליגה דלכא הולד תמוז כנגד טיבורו
על סנדל: ומשלחיה ליה כלפי רישיה.
כלומר דכפו ולד כדאוקמינן לכלפי
חוק: גבי בכורות. דנענין שלא
הסנדל ממלה כגון שלא דרך ראשית
כ"ר: ממוצמזמין. שובבין זה אלל זה:
ואיפוך שמענתא. מיימלא דרס פפא
דלמר בכורות שלא דרך ראשית:
סנדל. חותם כד"ל למעלה ואינו ממנה
ללאסנדל ממליק ויואלקודם: שריק.
מחליק: הו"א לידה. דקמ"א לן כה"ל
פירקא (דף מ). יאל רכא הכי הוא
מילת אכל סנדל עד דנפיק רכא דאין
רכא שם תמוז דהכי אמרינן בכורות

(דף מ): א"ל סנדל פטר כנפלים
ואלדנפיק סנדל נגמריה וטנלה:
בכורות. הבית טמא. משום אכל
המת דולד הו"א נהומת: גימורק הולד.
ונעשה דס ונתעבר כדס הילדה וטנל
כד"ר: ג"ל וסופה. כשהיא הולכת
ורוחת היא רכז כחורמון. לשנא
אחרינא גרסין כחוספא* ורשאה
דומה כחורמון: שיאחזנו בידו.
אחיה (ה"א) ח"ת כה טפח שהטפח
ארבעה עשרה עשרה: שדרושללולב
צריך שיהא יצא מן ההרס טפח.
לכד אורח העלין. שדרה ק"ל ומן
שהעלין הולכין ומתחבבין ומוספין
ואחר שכלמה השדרה גבוהין אורח
העלין למעלה: חדא היא. דליכא
שמענתא אלא הא דקדרה דלמר ר'
חייא: אמר אב"ר. לא חיתא מ"י ר'
חייא אלוז טפח דמשמע ממ"י היא
אלא חיתא אחר רבי חייא ומנפשיה
קאמרה ורבי חייא מנה ואמורה הוא
הוא דלמר מנפשיה כגון מיימלא

היא ששנתא: טפח על רוס טפח.
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

סנדל. דליח' ליה חיתא עד שלא רכז אכל רכאז לא אע"פ
דקמ"ד דלמר אין. הראש פטר כנפלים אחריתו כפ' י'
כבור (בכורות דף מו): נפל דליח' ליה לרס פנים עדיף מאכל והא
דקמ"ד ולד דליח' ליה חיתא מדנפיק רישיה לאו דוקא דליח' ביה

*גבי בכורות למאי הלכתא לבא אחרי
*בכור לנחלה יואין כבור לכהן סנדל דתנן
גבי כריתות למאי הלכתא שאם תלד ולד
דרך דופן וסנדל דרך רחם דמייחא קרבן
אסנדל ולרבי שמעון דאמר *יוצא דרך
דופן ולד מעליא הוא מאי איכא למישר אמר
רבי ירמיה שאם תלד ולד בהיותה עובדת
כוכבים וסנדל לארר שנתגירה דמייחא
קרבן אסנדל אמרה רבנן קמיה דרב פפא
וכי איתגרו להני שיניי והא תגיא כשהן
יוצאין אין יוצאין אלא כדכתיב אמר רב
פפא שמש מינה מברך כדכ"ר ליה ולד
לסנדל אפליגה ומשלחיה ליה כלפי רישיה
גבי בכורות כגון שיצאו דרך ראשית
דסנדל קדים ונפיק גבי כריתות שיצאו
דרך מרגלותיהם דולד קדים ונפיק רב
הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר
אפילו חיתא מצומצמין ואיפוך שמענתא
גבי בכורות שיצאו דרך מרגלותיהם ולד
דליח' ביה חיתא שריק ונפיק גבי כריתות
שיצאו דרך ראשית ולד דליח' ביה חיתא
מדנפיק רישיה היא לידה סנדל עד דנפיק
רוביה: מתנני *שליא בבית הבית
טמא *לא שהשליא ולד אלא שאין שליא
כלא ולד רבי שמעון אומר נימוק הולד
עד שלא יצא: ג"ל. תנו רבנן *שליא
תחלתה חמה לחוס של ערב וסופה דומה
כתורמים וחלילה כחצוצרת ואין שליא
פרותה כמפח רבי שמעון בן גמליאל אומר
*שליא דומה לקורבן של תרנגולין שהדקן
יוצאין ממנה תגיא רבי *אישיעיא ועירא
דמן חבירא חמשה שיעון טפח ואילו הן
שליא שופר שררה דופן סוכה והאזוב
שליא הא דאמין שופר דתגיא *כמה היא
שיעור שופר *פירש רבי שמעון בן גמליאל
כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן טפח
שדרה מה היא *דא"ר פרק אמר רבי
יורגן *שררו של לולב צריך שיהא יוצא
מן התרס טפח דופן סוכה *דתגיא *שתי
כהלכתן שלישיית אפילו טפח אזור דתני
רבי חייא *אזור טפח אמר רבי חנינא בר
פפא דדיש שליא איש כפר תמרתא תלת
מתניתא ותרתי שמענתא שיעורא טפח

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

הוא ששנתא: טפח על רוס טפח. אכל קטן שהוא טפח אורח וטפח רוחב ורוס חללו טפח: מביא הטומאה. א"ס כדס מן
המת כלא וז"ל טפח כלי מחמת אכל המת: וחוצץ בפני הטומאה. א"ס טומאה מחמת וכלי על גבי הכלי הטמא. וכלי נקט
על רוס טפח דא הוה חלל רומן פחות מטפח היא טומאה ראויה וכענדו למעלה עד לרקיע טמא כדלמרי' בעבור והרעוב (מולין קכז). ולענין
אחרי טומאה נמי לא מיימי' דלאו אכל הוא: חבור. ומקום שפיתת שמי קדרות. כירה * מקום שפיתת קדרה אחת: חבור. וכמטר דמי מפני
שפיתתה למטר להיות לו יד שא"ס טומאה חבור פת שעליה טמא שהחבור אע"פ שאינו מקבל טומאה מגבו מטמא הוא את אחרי' מגבו
כדלמר בחבור כהנים [שמי פסח] הלך ידו אע"פ דליח' אחר מטמא אכל יומר מטמא עומד ליעטל שהא גדולה יומר מדלי' ולא היא ד':

כ"א מ"י מ"כ סלכות
מלכות מ"י סמ
עין לו חושפ' חמ"ס
רע סמ"ק ה

כ"ב מ"י מ"כ סלכות
בכורות מ"י יד סמ
עין קמ"ד חושפ' חמ"ס
סמ"ק שס סמ"ק כ"ב

כ"ג מ"י מ"כ סלכות
אחרי מ"כ סלכות
י"ד מ"כ מ"כ סמ"ק
כס"ס סלכות

כ"ד מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

כ"ה מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

כ"ו מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

כ"ז מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

כ"ח מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

כ"ט מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"א מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ב מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ג מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ד מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ה מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ו מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ז מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ח מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

ל"ט מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

מ"א מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות
מ"י מ"כ סלכות

סב א מיי קייט סטל
שגנס בלייב:

פג ב ג מיי טיל מיל
 מרכין כליל סמג
 פזין סכח :

[נצל בס'ג דמוסס כ:]

חוספי הרא"ש

[illegible]

14

אמר עולא הא מרי ר' אליעזר היא . והא דתנן שלה סעלה
(יבמות סז:) רבי אליעזר אומר אנדרוניטוס חייבין עליו סקילה
המכיר הא תורמין ההם לא לכל אדם רבי אליעזר אנדרוניטוס חייבין
עליו אי נמי י"ל דהכא הכי קאמר האי חנא דלמא אין חייבין על

צִיָּאת מִקֹּדֶשׁ דְּרִישׁ הַשָּׂרָץ כְּרִבִּי
אֵלֶימָוֶד : אֶרְמִיָּה לְכָל מַלְאָךְ וְרַבִּי

ויש לא וגא גרם שאין לו סמרה
 במקוה דבשלה המוצא חפצין
 (פירושין קד:) צמי למחר מוס דאין
 נמצאה אב המומחה ואין נריך למחבו
 אלא ע"ז דאין מן הבריתא נקטת
 ג"ס מוס דמסיק הסם דה"ל שין
 אצ"ל ראב המומחה הוא וז"ל דאמר
 צפ"ק (סו"ט ק"ד) ובפרק אלו
 בדרים (פסחים ס"ו) אפי' מן מור
 יכנס במנהג ליה שאלמר ויקח מזה
 אלא מלמס יסח עמו וגו' מלי אפי'
 אדרבה מח ק"ל טפי דאין לו סמרה
 במקוה ואפי' במחנה שכינה נמי ויס
 ומור דאבא למ"ד טילה פירושין
 ק"ד קד:) דמחייב מניסין שין למקוה
 אצ"ל דאין לו סמרה במקוה וז"ל
 ומוח לי נמי מה מחייב טפי מוס דין
 נמיט סמרה במקוה כפי אר' דס:
 אמונא כלי מכות לא . הי
 יהא
 מלי למנעם כלי שסח אלא נקט

על מחסות משום דחזיר דחזר הכי
 הוא כאלל : **עדר** כל דבר שיש לו
 סכרה בחוקה . משמע עד דריש
 דפיה דתמצא על מי שיש לו דין
 ומוצא עד נקבה דהייט שיש לו סכרה
 בחוקה וא"כ כל שמה לנפש אם כן
 חזר אחריה ועמד בדבריה אלו ודברים
 נפסחים (דף ס:) דריש ליה שפיר :
אי הכי בשאר סומותא נמי . פירוש
 כיון דריש מזכר ועד נקבה למי
 שיש לו סכרה בחוקה אם כן מתקין
 אף גם בשאר סומותא דללו לזכר
 חזר דהייט ככללי ואם כן סומותא
 נמי ושרי נמי לא ילפתו סומותא
 אגרוגוט : **תלמוד** חזר
 מזכר . ה"ל דחזר דריש ודימה דב'
 לו אל עומין (בסדרה דף מ"ב) אגריק
 ואפי הכא דחזר דחזר הכריס משמע
 גמסו דכתיב הכריס אכל ה"ל
 הסכר לו תשיב יתור לתעט
 אגרוגוט ושמא איזא חזר דרש'
 הסם דריש מה"ל :

המחבר לחודיה לא ממעט. אך
בניחא אחיא כרבי יודה כדמוכח
במסכת שבת צפרק ר"ח דמילה
(דף ק"ה) על הא דקאמר רבי יודה
אנרוויטס וחה שבת קאמר רב
אסא לא ללל אמר ר' יודה וכו'

[illegible]

הוא . והא דתנן שלא כהרל
לאחרונה חייבין עליו סקלה
ב"י אליעזר לאחרונה חייבין
הא דתנן אין חייבין על

תורה אור

והשלחו זכר ודאי נקבה אחת לא מוטעם
ואנדרוגנים לימא מסייע ליה מוטעם
ואנדרוגנים שראו לזכר או אדם אין חייבין
על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את
התרומה ראו לזכר ואדם כאחת אין חייבין
על ביאת מקדש אבל שורפין עליהם את
התרומה מ"ט לא משום שנאמר ^{מז}מוכר ועד
נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאי ולא
מוטעם ואנדרוגנים אמר עולא לא הא מצי
ב' אליהוד היא דתנו רבנן אליהוד אמר

השרץ ונעלם ממנו על העלם שרץ הוא דייב^א
ואינו דייב על העלם מקדש רבי עקיבא אומר
ונעלם ממנו והוא ממא על העלם מטמאה הוא
חייב ואינו חייב על העלם מקדש *ואמרין
מאי בנייהו ואמר חזקה שרץ ונבלה איכא
בנייהו דרבי אליעזר סבר בעינן עד רידע
אי בשרץ איממי אי בנבלה איממי ור' עקיבא
סבר *לא בעינן לאו אמר רבי אליעזר הרם
בעינן רידע אי בשרץ איממי אי בנבלה איממי
הכא נמי בעינן רידע אי בלובן איממי אי
באדם איממי אבל לרבי עקיבא דאמר משום
טומאה מדייב הכא נמי משום טומאה מדייב
ורב מאי שנא ביאת מקדש דלא דכתיב
מוכר וער נקבה תשלחו וכו' ודאי נקבה
ודאית ולא שימטום ואגדרוגינום אי הכי
תרומה נמי לא נשרוף דכתיב *והוב את זרוב^ב
לזכר ולנקבה וכו' ודאי נקבה ודאית ולא
שימטום ואגדרוגינום הווא מבעי ליה לכדרכי
יצחק דאמר רבי יצחק *לזכר לרבות את
המצודות למענותיו ולנקבה לרבות את
המצודות למענותיה האי נמי מבעי ליה
*רבי שישני לו מדרב במדרב מדרב לרבי

דָּחַס דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסֵפִי אִם כֵּן נִכְתוּב וְדִמְנָא
רַחֲמֵנָא אֲדָם הוּא אֲמִינָא כְּלִי מַחְכּוֹת לֹא מִכַּל
לְמַעַל לְכַדְרֵב וְאִימָא כּוֹלִיָּה לְכַדְרֵב הוּא דִּיא
מֵאִי מוֹכֵר וְעַד נִקְבָּה עוֹד כָּל דְּכֹר שִׁישׁ לֹא
אִימָמִי בְּשִׂאָר מִימָאוֹת לֹא לִישְׁלֹד אִמֵּר קִר
מִן הוֹכֵר וְכָל דִּחְכָא דְכְּתִיב מוֹכֵר עוֹד נִקְבָּה
וְהוּא דִּאֲתָא וְהוּא נָבִי עֲרִכֵּן דְּכְּתִיב "הוֹכֵר
וְאֲנִדְוֵגִינוּס יִכּוֹל לֹא יִהְיֶה בְּעוֹדֵךְ אִישׁ אֶכֶל יִהְיֶה
הוֹכֵר וְאִם נִקְבָּה 'זֹכֵר וְהוּא נִקְבָּה וְהוּא וְלֹא
דְּכְּתִיב הוֹכֵר וְאִם נִקְבָּה הוּא מוֹכֵר וְנִקְבָּה

ואמר הכהן ולא קוממוס כו' פירוש סתם ספרא רבי יאודה
ודברי רבי יאודה ופריך מאי שנא גבי מילה ומשני מאוס דכתיב
ואברוניטם ולא ממשט לה משלש זכר ונקבה וגבי מילה אדרבה
רניטם אלא מאוס דכתיב ונקח ולא כתיב ונתנה למשניי אשה
מן מילה נמי הוא ילפינן דא לאו דגלי קרא דכל זכר ואם דלא
וכל היאך דכתיב זכר למשטן קוממוס ואברוניטם והא גבי עירכ
לא זכר כדי להמשיך שילוח ולא מערכין לקולא ובפריך על אלמ
שקאורא אמר דלא נחמה סתין ולא ילפינן מערכין לחומרא
האמר רבי ז' שולח והי' קולא שאני קדוש דלא הוא ילפינן מערכין
ומה ענין משטת דלא פסיל ליה ר' יאודה לפני קדוש אלא מאוס
הוא פסולין מאוס שהוא ספק אשה ואשה פסולה לקדש וי"ל דלגבי ער
וזהו דא הוא משטת דזכר למדיה הוא אמינא דלפקיה דחמא
הוא הא אלמפריך קרא לרביי ואי זכר הוא שמה איכא
הוא: דהזכר ולא קוממוס ואברוניטם איכא למימר דלא
א"ר דהם ספרא ר' יאודה הוא היט בסימא אחרינא

ה ממוקדש: רבי אליעזר היא. דנני
ע בנאי איטמי אכל לרצן ללא צנו
זי איטמי הכא נמי מסייבי ללא דרשינ
ן ונעלים. לא צנבלם שרן ונעלם ממו:

על העולם שרץ. שנתמלא וידע ובשעה
שנכנס נמלך ממנו מומאה חמד.

ואינו חייב על העלם מקדש. אם כשנכנס למקדש וזכר לטומאתו ונפלא ממנו מקדש ונכנס שאינו סבור שזה מקדש והשילא מזה פסוק: שרץ ונבלה. לפיו ידע שנגע בזהל מהם ואינו ידע בזהל מהם נגע והשנא ^בלמקדש שכן אותו ומשיאל מוכר: ר' אליעזר. ולכאכ שכן שרץ קבל דענין עד ידע אם בשרץ אישתי כר: הוב את זובו לזכר ולנקבה. ולדרוש נמי

אמר דודי נקבה ודאית מטמא בדינה
 ולא טומטום: לזכר לרבות מצורע.
 שהוא מוקף לזכ להיות מעיתויו אז
 הטומאה לממא אדם וכלים כז
 דכתיב ביה (ויקרא טו) וכי ירוק הוצ
 וגו' פירש לכלי חרס. טמא שאין
 טעון שילוח מן העזרה: הוזה אמינא
 כלי מתכות לא. טעון שילוח ולהכי
 שני דיעוריה למדרש כל שיש לו דין
 הטמא בזה ובנקבה דהיינו טהרה
 במקוה: מוכל טמא נפקא. דאף
 כלי מתכות צרי שילוח ועל כרחין
 הוה דרשין אדם וטהרה ליה ולא כלי
 חרס שאין לו טהרה: עד נקבה.
 משמע כל מי שיש לו דין שהוא מוכר
 עד נקבה שיש להן טהרה: אי הכי.
 למיל קאי. כיון דאמר רב לעמן
 שילוח זכר ודאי ולא טומטום
 כ"י כשאר טומאות נמי גזון טומטום
 שנטמא במה או בשמן ונכנס
 למקדש יפטר: הזכר. והיה ערכך
 הזכר תלמוד לומר הזכר. ה"ל
 דריש: אם נקבה. ואם קדריש: ההוא
 מביע לידה. למכתב זכר ונקבה:
 לחלק

אדם וכו' תימא אי כתב
 טמא לנפש נפקא זכר ונקבה
 תא אב כן נכתוב זכר ונקבה
 שיהיה במקוה אי הכי כי
 לא מוכר משימאה הפורשת
 למעושי שוממין ואנדרוניס
 יתניא יזכר ולא שוממין
 א בערך אשה תלמד לומר
 משימין ואנדרוניס מעמא
 לא ממעמ יהוה מבני ליה
 לחלק

וְקִימוֹת רַב נִתְּנוּ בִּי יִלְחָץ אֶחָד אֵלַי
וְהָיוּ לִּי כָּל זֶכֶר וְשִׁמְשׁוֹת יְמֵי הָהָא
וְלִי יִתְּרוֹ לְרִטּוֹת וְגַבִּי קְדוֹשׁ מִמֶּנּוּ
הֵבֵא מֵיִט לְחִמְדִּי דְּמִין דְּגַלִּי בְּעֶרְכִּי
יִלְפִין קְדוֹשׁ מִמְּהִלָּה מִשּׁוּם דְּטוֹי יֵהִי
יָן כִּי לֹא מִנִּי לְטוֹי וְהַמְעִירִין יִלְפִין
וְיִמְּוִן (בְּסוּדוֹת מֵאָה) דְּמִלְרִיךְ קִרְא יִתְּרוֹ
וְלֹא לְהַסְבִּיר לְפִנְיָהּ וְלְהַלְבִּיר קִרְבֵּן אֲחֵר
יָדֵן לְקוֹלֵא אֵלֹה מִמְּהִלָּה לְחִוְרָא וְלֵהֱבִי
כִּי סַפֵּק אֵשׁ סַפֵּק אֵשׁ סַפֵּק דִּמְעָא הָאֵס רִי
אֶחָד עִ"ג דְּהָאָ וְזֶכֶר אִלּוּ נִקְבָּה מִמֶּנּוּ
מִשְׁכָּר וְזֶכֶר וְלִוְקָמִיָּה בְּעֶדֶךָ נִקְבָּה אֵשׁ
וְהָאָ דְּהָאָ מִמֶּנּוּ מִמֶּנּוּ לִי אִי לֹא
יִתְּרוֹ כִּי יְהוּדֵי דְּמִין דְּסַפֵּק אֵלֹה לֹא
בִּלְאֵי עִ"ג לֹא רִבִּי יְהוּדֵי אֵלֹה :

מוסף רש"י
חשדן ועלם
ממנו. לו נבגלם טרן
טחל ועלם מחט
(שנעוט יד:).

[illegible]

(פרוהין קד):
 הזכר, ומרוביה דהיל
 נפקא לן ולא מומטוס
 (בכורות מב.) ה' ימירא
 קדריש (שבת קטז):
 בערך איש. ערך
 איש וערך אשה לין שני
 כלמפרש כפרשט סור
 סימ (בכורות שס. וז"ל
 במקומי).

ראם נקבה. מריציה
 דאס נפקא לן ולא
 קוממוס (שס) ואס
 יפירא ולא קוממוס
 ואדדוויגניס (שזס שס).

[לפניו לה:]

[פירוש קד: פ"ט]

עריץ ה' שם קולו
בברכות ה'.

DEC 6 1964

עֲשִׂירִים ותמניא כדאמ
יחידתא דבין
טבילה יחידתא דהויא חדא
חשבי לה אלא ודא לא חשיב

והאיכא טבילת זבה . עדיפא
הוא מלי למיפרך דכל
שבעים קהרים ניטבל לה בלינותא

שמע מינה חלת. ראה מלי

ושמע מינה טבילה בזמנה מלוה .
 קד פסק ר"ח דהלכה כב"ש

אמר מכדי האידנא טולא ספק צות
משמע שלא היו טובלין ביום בשם
סד באזהרות טבילה בזמנה על ד'
ילכתא דה"נ יסד כר"א (סנהדרין
לפן נחלין דדריש ריבוי ומשום
הא קיימא לן דקרקע אינה גזלה :
שומר

זפה ופקו צדק כדפרשיה לט"ו) שאלו ז' ז' ובעת למטבול ציון ז' של כל שבע השמחות יום הוא ויום ראשון שבתה לז"ה ליתאשז עוד טעילה יתירחא בשבע לא קמייירי הילכך לא פריך: כל מ' יום: ולדדה. דילמא ליכא ולד. כל לספוקי דקדקתי טעמא שצירתי נקבה שלא יהא לא אלא מ' יום טוהר דזכר: ט' ט': דהא ומשנינן דבימי' הא

מבדי ימי מטהרה כמה הו' שחין ושיתא דל
שבוע ג' דאמבלינן לה פשו להו' שחין נבי
חדא שחין נבי חדא ותלתין וו' תשעין וד'
הויין תשעין וחמש מאי עבידתיהו אמר רב
יזמיה מרפתי כגון שבאת לפניו בן
השמשות דיהבין לה סבילה יתירתא
ולב"ה *דאמרי סבולת יום אחך לא בעי
סבילה ל"ה מאי עבידתיהו עשרים וחמניא
כדאמין דך שבוע ה' מסבלינן כל ליליא
וליליא אימר סוף גדה היא' שבועין למת
ל' בתמניא ופלגא סני אידי דתנא פלגא
דשבוע מסיק ליה *אידי דתנא שבוע
סמא תנא נמי שבוע מהד ותיאכא סבילת
זבה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר תשמיש
לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר תשמיש
ניחושבו נמי סבילת זבה בלילה קמירי
ביובה לא קמירי והאיכא יולדת בזוב יולדת
בזוב קחשיב ויזב גרידתא לא קחשיב
שבועתא קמא דאתיא לקמן ליסבילה ביומא
דילמא כל יומא ויומא שלימי לה ספורים
דידה הא מני *ד"ע היא דאמר בעינן ספורים
בפנינו סוף שבוע קמא ליסבילה חד בשבוע
לא קמירי יומא קמא דאתיא לקמן ליסבילה
דילמא שומרת יום כנגד יום היא בזבה
גדולה קמירי בזבה קטנה לא קמירי ש"מ
תלת ש"מ ר"ע היא דאמר בעינן ספורים
בפנינו וש"מ *ש"ש היא דאמר אבל אמרו
חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לירי ספק
וש"מ סבילה בזמנה מצוה *ירבי יוסי בר'
יתודה אומר דיה לסבילה באחרונה ולא
אמרין סבילה בזמנה מצוה : מתני'
*המפלת ליום מ' אינה חוששת לולד
ליום מ"א חשב לזכר ולנקבה ולגדה *ירבי
ישמעאל אומר יום מ"א תשב לזכר ולגדה
יום פ"א תשב לזכר ולנקבה ולגדה שהחזיר
נגמר למ"א ותקבה לפ"א וחב"א נאמר
ברייתא הזכר ואחר בריית הנקבה זה וזה
מ"א : ג' למת הזכר וזכר אי לימי
סומאה הא קחני נקבה ואי לימי מטהרה
הא

מלך נדה והאידנה הו ליל
לילות. והוא הדן נמי דכל
סוף נדה משום שצוה טמא
הוא ליל תשמיש לא קתשיב
והכי אמר לקמן: בחבנניא
דהא כלני נמי טבילה בדרך
הזוהרית יורד מן המצוה

ואיכא לספוקי בדברא לנד משצוב רביעי שאז אמה יכול
 הרביעי וכל שצוב טהור איכא לספוקי בימי ספירת צד
 סוף שבעה ראשון. כיום השביעי ליטעלה כיום דלמא
 חדא. טעילה נצצוב לא קמייר. והיא דהוא לן לאות
 יצין השמשות נחמה אלף האי שניא גופיה איז זה דם
 יצילה: אינה חוששת לזלז. שלא עמר יצירו עד שז
 ו' ימי טומאה ואפילו נלדיה יצטא אכל שצועים נקבה
 שצועים וז נכלל מאתם מנה: אי לימי טהרה. להחמ

בלילה ומסתכרר להבי נקט בין השמשות דדק בלישגא דמחמי דנקט

בין השמשות אינא למיקרי יום זה
טהור דשמא בין השמשות יממא הוא
ומיום שעבר הוא והיום הזה כולו
טהור ומיהו טבילותיה משכי עד
שמונים ללד מהך משום דבין השמשות
ספק ליליא: ל"ה. דקאמר רביה
מאן דאמר ויהי ערב ויהי קרוב ויהי

הרצין: כדאמר. י"ד צימים י"ד
צלילות וכולן משום ספק סוף ימי
טומאה. והוא הדין לנביא הוה להו

עשרין ותשע דכיון דלחוקמין שצחה בין
השמשות איכא (א) ט"ו טבילות בלילה
משום ספק בין השמשות והאי דלא
מותנין ליה לקמיה משום דלוחצין

אחריה ומשנין חד בשבוע נא
קמירי והן נמי חדא בשבוע הוי:
האי שבע ה' שמינה רואה זו כל
יומא איכא לספוקי בסוף גדה
ומטבלין לה בכל לילות לשבוע ד'
רחצה בנה יום ויום ראשון דלימא
מחלת גדה יום וטובלת לקוף שבעה
שאה ליל ראשון של שבעה ה' וילי שמי
נמי טבלה דלימא יום ראשון של שבעה

רבעי מימי טוהר הוא יום ז' הוא
טבילה וכן כולו והו' להו שצעה
לילות של שבעים טוהרים איכא לנפשו
שלפיה אלא ז"ה טבילות דלאחר ל"ו
דכל טבילות דז"ה קודם תשמיש ימי
ופלגא סגיא. לנד הג' שבעות דטהר
מטהר והוא אחרון שבעי מימי טוהר

מטור: ר"צ. דפרק אמרון ולקמן קס ד
לפיט מטור ואיכא ו' ספורים לפני
לטיילות הילנות של ספק ליהה הוא
ברתני' המפלת. שלא: ליום מ'
ובגמ' מפרש למה החזיר זכר: חשב ל
לפ"א: גמ' הא קחני נקבה. לה

ל] תתקן.ס.

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

נמצא כי: נקודת

שם קדש: ופיר' כס
חמח פת

במסורת כח:

הנחיות הב"ח

רש"י ר"ס כדלמ
ד' וכו' איכא שמו
ובילום בליל: (ב)חד'

האויבא ט' סך פירכ
דפרישית ומשני : (ג) ד'
החמ וכו' קנאלי ה

אליכיו :

דגהות מהר"ב
רנשבורג

א] תודיה עשרים ותמי
יכו' לא חסבלין לכד
לא. סיטם להגדס ל
מחקו. ויכ לה לנ
כזל :

כַּשֵּׁי שְׁלֵמִי שְׁבוֹעַ לִכְרֹת
תְּשִׁיבָה רַחֵם אֶת
וְיִסְמָךְ דָּחָא בְּרִייתָא
וּבִיחַ לְשִׁיטָתָן רִקְסָבִיר
נִטְנָה מִצֻּחַ. אֵין הִלְכָה
פֶּסַח וּכְחַת נִינְדָה נִמְכּוּל
כִּשְׁ וּבִיחַ בְּרַכְרֹ וְהַ :
שׁוֹמֵד

[illegible]

שבתות וחד ביום שבת . ועוד שגם הם שני צידיה כפלה משום חשש
שיתעורר אצל קטנה . וידי ימימה תואו אם תואו ילדה לקרשות ביום
שזינן לא לשיטותה מרקקין וירושם תואו לה לחלסול ולא שני לומר שני
שבתות ודלכס ולבלי שאין לזקק לה . בעת שתיים ביום פליטתה דא
מ' ימים תהא שמינת רוחה בן עולין למשיית ויבנה לא תהי נניט
כן אלא כ' יום ב' יתורה דאמר לא מצוה וכן מעשים וכן שאר
היבטא דשבתות משום שלא היו שבתות בשום פעם ביום ק"ה פסק ר"ה
ולמה תחזירי

מאי קרא. דמשביעין אורו כיום הלידה: בורח. לשון מירות
דהיט מר דדמי לשבעה: למה ולד דרומה: חבלי. עברה: רקמת.
היט יורה ראשונה וכסי במספחים דהיינו מזרח מספוח: דרך
דשמישין. האית פניו למסח כן וכן טול פניו למטה ונקבה פניה
למטה הילך נקבה למהלך חורו: אור

למעלה הילך נקבה צריכה להמשיך תורה אור

מאי קרא ממעמי אמר אתה נזיר מאי משמע
דהאי נזיר לישנא ראשתבועי הוא דכתיב
נזיר נזרך והשליכי ואמר רבי אלעזר למה ולד
דומה במעי אמו לאנז מנה בספל של מים
אדם נותן אצבעו עליו שוקע לכאן ולכאן חנו
רבנן שלשה חדשים הראשונים ולד דר
במחור התרתן אמצעיין ולד דר במחור
האמצעי אחרונים ולד דר במחור העליון וכיון
שהגיע ומנו לצאת מתהפך ויוצא והוה חבלי
אשה והיינו *דתנן חבלי של נקבה מרובין
משל זכר ואמר רבי אלעזר מאי קרא א"שר
עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ארץ דרתי
לא נאמר אלא רקמתי מאי שנא חבלי נקבה
מרובין משל זכר זה בא כדרך תשמישו וזה
בא כדרך תשמישו זו הופכת פניה וזה אין
הופך פניו תנו רבנן שלשה חדשים הראשונים
תשמיש קשה לאשה ונסקשה לולד אמצעיין
קשה לאשה ויפה לולד אחרונים יפה לאשה
יפה לולד שמתוך כך נמצא הולד מרובין

וּמִזֹּדוּ תֵּנָה הַמִּשְׁמָשׁ מִמֶּנִּי לִיּוֹם תְּשֻׁעִים כִּאֲלוּ שׁוֹפָר לְמִים מִנָּה יֵדַע אֵלָּא אֲמַר
פְּתָאִים ה' תָּנוּ רַבָּנִי *שְׁלֹשָׁה שְׁתַּפִּין יֵשׁ בְּאֵרֶם הַקֶּבֶ"ה וְאִבּוֹ וְאִמּוֹ אִבּוֹ מִזְרֵעַ
וְיִצְחָק נִתְּנָם וְיִצְחָק שְׁבָרָאִישׁ וְלִבָּן שְׁבָעִין אִמִּי מִזְרֵעַת אוֹדֵם שִׁמְמוֹ *עוֹד וּבִשְׁרֵי^[א] וְיֵשׁ
שֶׁהֵנִי עֲנִיתָ בּוֹ רוּחַ וְנִשְׁמָה *קֹלְסֹתֶר פָּנִים וְרֵאִיתָ הָעֵין וְשִׁמְעֵת הָאָזֶן וְדִבֶּר פֶּה וְחֶלֶק
שֶׁהֵנִי עֲנִיתָ לְחַפְסֵר מִן הָעוֹלָם הַקֶּבֶ"ה נוֹטֵל חֶלֶק וְחֶלֶק אִבּוֹ וְאִמּוֹ מִנִּי לִפְנֵי
אִינִישׁ פֶּה מִלֵּא וְיֵשׁ בִּשְׂרָא לְכֻלָּא דְּרֵשׁ רַב חֵינָא^ב בְּרַ פָּאָ מֵאִי דְּכֻתִּיב *עוֹשֶׂת
עַד אֵין מִסְפָּר כֹּא וְרָאָה שְׁלֹא כְּמֵדַת הַקֶּבֶ"ה מֵדַת בִּשְׂר וְדֵם מֵדַת בִּשְׂר וְדֵם
לְמַעֲלָה סָפֵק מִשְׁתַּחֲרַס סָפֵק אֵין מִשְׁתַּחֲרַס וְאִילוּ הַקֶּבֶ"ה צֵד הָעוֹבֵר בְּמַעֲי אִשָּׁה
דְּבִר אֶחָד אֲרַם נִחוּן חֲפָצֵי לֶכֶּה מֵאֻזִּים כֹּל זְמַן שֶׁמִּבְכִּיד יוֹרֵד לְמַעְלָה וְאִילוּ

של

מוסף רש"י
ותורני. לשון (ח)
זורה אם גורן השער
מכרר את הטיפה (י)
(מז).
חזרתני. חרמני
הנרור שנה (שס).
שהקב"ה פ
באותו מעט
שהקב"ה סיוט
משם ישכר (כרס)
(מז).

דגהית דגריא
 (ח) נמ' ושעזח. ל"ב
 דמס ס' ובינמ. ל"ב ודמס:

[קדושין ב']

וְשֵׁנָה לְפָנַי פָּרַשְׁתָּ יִמּוֹ
ס' ס' לִיחָל שׂוֹר וְכֶבֶד
וְדָם וְשִׁעְרוֹת וכו'
[כַּעֲרוֹךְ מִכִּילֹא בַּעֲרֹךְ
קְלֻמָּר כְּסִי'ס]
לִיזֶן ס'

סבליים קלמ

ישיבת יב

סבלים ענ

4. 6. 5.

שם כד

ברכות ט. פ"ט לעיל סה:
[ידף בת. פ"ט]
ויקרא יז
בראשית מז

১৬৩৭

(*) [ג' יסנה של ע"י: חנינא] [ג' ע"י ימל מנ: וכתיב ותאזרני חיל (סבלים יס)]

האז והאם נעשין צריה אחת: צבע. כמה קממין נרץ לנצח שחור קליפם עץ וטחינת ריחיים של נפחים ומה דברים וכולן נעשין שחור ואינו יכול לנצחו בורה אחת משים ושלושה גוונים בשים ושלושה מקומות: כל אחד ואחד עולה למיני. לבן מן האש ושחור מן

האשה: כי אנפת בך. מפני שבעתם
עלי אי מודה לך שלמונחיה: ישוב
לו קרן. ברגלו ללכת מהם ולא
יכול ללכת: לבדו. הוא לבדו יודע
שהוא גם אכל בעל הנס אינו מכירו:
אורזי. משמים כמו דרך. נצר
בעלמה (מלא ל): וזית. משמים
לשן לרבעה*: וזית. בירמם בנפה
שקורין וזין כמו (ישעיה ל) ברחם
ונמחה: הברור. קלייר בעל*:
ותורני. סקר א' לשון מורה:
ותאורני. לשון פגרים כח משמים:
ורביעי. מן הערש ואח"כ וצחמם:
רביעי וחיהם. עונם משמים: הוא.
קדשם בריך הוא סמיכה שנטה
סמורו של יעקב ללכת ללך ואותו
הלילה של האחרים היה: ולא
פירשו. אם הדבר מונח: זכרים
בנקבות. נני ללך: נקבות בזכרים.
ואת דינה כמו משום שילך דרשה
איש מחרש מחלה ויהא עקבה:
משמים

פזלים קטן

[ג]ל דעת וביתא השכל
 כן איתא בעי' ונאמ'
 נאמ' דר'ק כס. ונאמ'
 דב"י קול' ונאמ'
 הנאמ' סמו דס קו אכן
 כדו פס'ק נאמ' כטמח
 האלופ'ס שפס'קד' שאלס
 מתרע'ת אדם שפס'ק שור
 ובשר דס וס' ואל' דב'
 חלק סלס מצי כס חסמ'
 חס' כדו כס'ס'ס'ס'ס'ס'
 נב"ק כס. ובשאר חס'ס'

גליה הש"ס

גם' תשמש וסוף. ינחם
 ינחם: שם חמור גרם
 לו לישאר. בערוך ערך
 החמור נחם בלומר כחמור
 יפסק מן הכדש נח
 החמור ושמש לא יואל
 לתלמי וסוף:

ਭਾ ਰਾਜੇਰਾਜ

צע"י ליתא אפי

א וי' פ"ב ס"א
פסוקי דש"ס
ס"א

סוסף רש"י

שמשוהין עצמן. מלהויר: יכולי. ששהא ענמו מלהויר: יבעול וישנה. שמתוך מאות בעילה ראשונה מהא מורעת ובה נמי דמורס

למורי מקדום הארעמה בעילה שיה: בעון. על ידי דם נדה שהא סימן להריון מקיימה לן (מסכת דף י'). כל אשה שדמה מרובין בניה

מרובין והוא מביאו ליד עון וקדיק ר' יצחק בעון שמתוך לעון נדות שהוא מחזיר לפדוש הימנה: ובחטא. לשון טעילה וטהרה דמפרש.

וה"ק על ידי דם נדות שהוא מביא ליד עון חוללי שהוא גרס לי שנבראסו וכשנחתם אמי ממנו יחממני: בר. מנחה דהייט סימן שטס:

תורה אור נקיה. חסרה כמו (דף דף מה). ילא

פלוני נקי ממכסי: נדא דאמרה מוזני.

שידעת להפלתו: נקבה. כשחנוד

ותפרס שכן ואמנה. ונקבה נמי

הכי דרשינן: לפיכך חביא קרבן.

שזעם ביטוי מטאטס: מזידה היא.

ואין כאן קרבן דלא וועלט כמי

כשזעם ביטוי (מקדום כן). ובחזרה חליא.

לפחות לא נחמתי ומייר לה חס

שזעמה אכל קרבן ליט עוקר ומייר

שזעמה: ועוד קרבן שבועה בעי

אתרי. כשנה או עשרה ויהי עוף

הוא: מתחרטת לשבעה. ומחלוא

למשמש צללה כדי שחזור ותתעבר

זכר: מפני מה מילה לשמונה. ולא

לשבעה: שלא יהיו הכל שמחין.

שזולין ושומין נסעדה ואזי ואמו

ענניט שחורין כשמשמש: נדה

שבעה. לאו ביולדתה: מפני שאדם

רגיל באשתו. כל שנה שיראה: קץ

בה. מחלוא עלי. אמרה מורה כל

שנה שחללה מהא עמלה שזעם כדי

שלא יהא רגיל בה ומחממב עליו:

מחזר על האשה. אדם פני מנקש

ומחזר עד ששוא: פניו למטה. כשעת

משמש: דודי ממקום שנברא. ממחל

באדמה שנוצר ממנה והיא ממחללה

בו שטורה הימנו: מקבל פיוס. נח

לנדות: על ממקום שנברא. חלמה.

עפר מיתוס נח ליטל אכל כשר

ועממות קשין: ענש כשמכין בו

קול נשמע אכל קרקע כשמכין בו

אין קול נשמע:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים נדות מעריסותן.

מקטנותן. ונמנמל מפרש

טעמא: תחתון כעליון. מפרש בגמ' (ל):

דון יושבות על כל דם ודם. כלומר

למי הו' בעלי נדות משום דכל דם

שרואות בין אדם בין ירוק יושבות

עליו ימי נדות חו מקלה היא להס

שלא רואה דם ירוק היום ממחלה

למנות ששה והוא ולא מראה באדם

ימי נדות דם אדם אינה מונה אלא

מיום ראיה ראשונה ואחרי דם ירוק

טהור היה ומראה שיה היא נכירה

למנות: אין חייבין עליה. הלכא

או ממכסה באותן בגדים וכנס

למקדש פטור מקרבן או אם נגעו

אותן בגדים לא משכב כמרומה

חולין ללא דיעבין כי נדה היא

א' לא דלא דלמך דמקממא נמלות

(דף נב) נח יוס אחד לנדה מנין

לש

למור נקי ממכסי: נדא דאמרה מוזני.

שידעת להפלתו: נקבה. כשחנוד

ותפרס שכן ואמנה. ונקבה נמי

הכי דרשינן: לפיכך חביא קרבן.

שזעם ביטוי מטאטס: מזידה היא.

ואין כאן קרבן דלא וועלט כמי

כשזעם ביטוי (מקדום כן). ובחזרה חליא.

לפחות לא נחמתי ומייר לה חס

שזעמה אכל קרבן ליט עוקר ומייר

שזעמה: ועוד קרבן שבועה בעי

אתרי. כשנה או עשרה ויהי עוף

הוא: מתחרטת לשבעה. ומחלוא

למשמש צללה כדי שחזור ותתעבר

זכר: מפני מה מילה לשמונה. ולא

לשבעה: שלא יהיו הכל שמחין.

שזולין ושומין נסעדה ואזי ואמו

ענניט שחורין כשמשמש: נדה

שבעה. לאו ביולדתה: מפני שאדם

רגיל באשתו. כל שנה שיראה: קץ

בה. מחלוא עלי. אמרה מורה כל

שנה שחללה מהא עמלה שזעם כדי

שלא יהא רגיל בה ומחממב עליו:

מחזר על האשה. אדם פני מנקש

ומחזר עד ששוא: פניו למטה. כשעת

משמש: דודי ממקום שנברא. ממחל

באדמה שנוצר ממנה והיא ממחללה

בו שטורה הימנו: מקבל פיוס. נח

לנדות: על ממקום שנברא. חלמה.

עפר מיתוס נח ליטל אכל כשר

ועממות קשין: ענש כשמכין בו

קול נשמע אכל קרקע כשמכין בו

אין קול נשמע:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים נדות מעריסותן.

מקטנותן. ונמנמל מפרש

טעמא: תחתון כעליון. מפרש בגמ' (ל):

דון יושבות על כל דם ודם. כלומר

למי הו' בעלי נדות משום דכל דם

שרואות בין אדם בין ירוק יושבות

עליו ימי נדות חו מקלה היא להס

שלא רואה דם ירוק היום ממחלה

למנות ששה והוא ולא מראה באדם

ימי נדות דם אדם אינה מונה אלא

מיום ראיה ראשונה ואחרי דם ירוק

טהור היה ומראה שיה היא נכירה

למנות: אין חייבין עליה. הלכא

או ממכסה באותן בגדים וכנס

למקדש פטור מקרבן או אם נגעו

אותן בגדים לא משכב כמרומה

חולין ללא דיעבין כי נדה היא

א' לא דלא דלמך דמקממא נמלות

(דף נב) נח יוס אחד לנדה מנין

לש

למור נקי ממכסי: נדא דאמרה מוזני.

שידעת להפלתו: נקבה. כשחנוד

ותפרס שכן ואמנה. ונקבה נמי

הכי דרשינן: לפיכך חביא קרבן.

שזעם ביטוי מטאטס: מזידה היא.

ואין כאן קרבן דלא וועלט כמי

כשזעם ביטוי (מקדום כן). ובחזרה חליא.

לפחות לא נחמתי ומייר לה חס

שזעמה אכל קרבן ליט עוקר ומייר

שזעמה: ועוד קרבן שבועה בעי

אתרי. כשנה או עשרה ויהי עוף

הוא: מתחרטת לשבעה. ומחלוא

למשמש צללה כדי שחזור ותתעבר

זכר: מפני מה מילה לשמונה. ולא

לשבעה: שלא יהיו הכל שמחין.

שזולין ושומין נסעדה ואזי ואמו

ענניט שחורין כשמשמש: נדה

שבעה. לאו ביולדתה: מפני שאדם

רגיל באשתו. כל שנה שיראה: קץ

בה. מחלוא עלי. אמרה מורה כל

שנה שחללה מהא עמלה שזעם כדי

שלא יהא רגיל בה ומחממב עליו:

מחזר על האשה. אדם פני מנקש

ומחזר עד ששוא: פניו למטה. כשעת

משמש: דודי ממקום שנברא. ממחל

באדמה שנוצר ממנה והיא ממחללה

בו שטורה הימנו: מקבל פיוס. נח

לנדות: על ממקום שנברא. חלמה.

עפר מיתוס נח ליטל אכל כשר

ועממות קשין: ענש כשמכין בו

קול נשמע אכל קרקע כשמכין בו

אין קול נשמע:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים נדות מעריסותן.

מקטנותן. ונמנמל מפרש

טעמא: תחתון כעליון. מפרש בגמ' (ל):

דון יושבות על כל דם ודם. כלומר

למי הו' בעלי נדות משום דכל דם

שרואות בין אדם בין ירוק יושבות

עליו ימי נדות חו מקלה היא להס

שלא רואה דם ירוק היום ממחלה

למנות ששה והוא ולא מראה באדם

ימי נדות דם אדם אינה מונה אלא

מיום ראיה ראשונה ואחרי דם ירוק

טהור היה ומראה שיה היא נכירה

למנות: אין חייבין עליה. הלכא

או ממכסה באותן בגדים וכנס

למקדש פטור מקרבן או אם נגעו

אותן בגדים לא משכב כמרומה

חולין ללא דיעבין כי נדה היא

א' לא דלא דלמך דמקממא נמלות

(דף נב) נח יוס אחד לנדה מנין

לש

למור נקי ממכסי: נדא דאמרה מוזני.

שידעת להפלתו: נקבה. כשחנוד

ותפרס שכן ואמנה. ונקבה נמי

הכי דרשינן: לפיכך חביא קרבן.

שזעם ביטוי מטאטס: מזידה היא.

ואין כאן קרבן דלא וועלט כמי

כשזעם ביטוי (מקדום כן). ובחזרה חליא.

לפחות לא נחמתי ומייר לה חס

שזעמה אכל קרבן ליט עוקר ומייר

שזעמה: ועוד קרבן שבועה בעי

אתרי. כשנה או עשרה ויהי עוף

הוא: מתחרטת לשבעה. ומחלוא

למשמש צללה כדי שחזור ותתעבר

זכר: מפני מה מילה לשמונה. ולא

לשבעה: שלא יהיו הכל שמחין.

שזולין ושומין נסעדה ואזי ואמו

ענניט שחורין כשמשמש: נדה

שבעה. לאו ביולדתה: מפני שאדם

רגיל באשתו. כל שנה שיראה: קץ

בה. מחלוא עלי. אמרה מורה כל

שנה שחללה מהא עמלה שזעם כדי

שלא יהא רגיל בה ומחממב עליו:

מחזר על האשה. אדם פני מנקש

ומחזר עד ששוא: פניו למטה. כשעת

משמש: דודי ממקום שנברא. ממחל

באדמה שנוצר ממנה והיא ממחללה

בו שטורה הימנו: מקבל פיוס. נח

לנדות: על ממקום שנברא. חלמה.

עפר מיתוס נח ליטל אכל כשר

ועממות קשין: ענש כשמכין בו

קול נשמע אכל קרקע כשמכין בו

אין קול נשמע:

הדרן עלך המפלת

בנות כותים נדות מעריסותן.

מקטנותן. ונמנמל מפרש

טעמא: תחתון כעליון. מפרש בגמ' (ל):

דון יושבות על כל דם ודם. כלומר

למי הו' בעלי נדות משום דכל דם

שרואות בין אדם בין ירוק יושבות

עליו ימי נדות חו מקלה היא להס

שלא רואה דם ירוק היום ממחלה

למנות ששה והוא ולא מראה באדם

ימי נדות דם אדם אינה מונה אלא

מיום ראיה ראשונה ואחרי דם ירוק

טהור היה ומראה שיה היא נכירה

למנות: אין חייבין עליה. הלכא

או ממכסה באותן בגדים וכנס

למקדש פטור מקרבן או אם נגעו

אותן בגדים לא משכב כמרומה

חולין ללא דיעבין כי נדה היא

א' לא דלא דלמך דמקממא נמלות

(דף נב) נח יוס אחד לנדה מנין

לש

למור נקי ממכסי: נדא דאמרה מוזני.

שידעת להפלתו: נקבה. כשחנוד

ותפרס שכן ואמנה. ונקבה נמי

הכי דרשינן: לפיכך חביא קרבן.

שזעם ביטוי מטאטס: מזידה היא.

ואין כאן קרבן דלא וועלט כמי

כשזעם ביטוי (מקדום כן). ובחזרה חליא.

לפחות לא נחמתי ומייר לה חס

שזעמה אכל קרבן ליט עוקר ומייר

שזעמה: ועוד קרבן שבועה בעי

אתרי. כשנה או עשרה ויהי עוף

הוא: מתחרטת לשבעה. ומחלוא

למשמש צללה כדי שחזור ותתעבר

זכר: מפני מה מילה לשמונה. ולא

לשבעה: שלא יהיו הכל שמחין.

שזולין ושומין נסעדה ואזי ואמו

ענניט שחורין כשמשמש: נדה

שבעה. לאו ביולדתה: מפני שאדם

רגיל באשתו. כל שנה שיראה: קץ

בה. מחלוא עלי. אמרה מורה כל

שנה שחללה מהא עמלה שזעם כדי

שלא יהא רגיל בה ומחממב עליו:

מחזר על האשה. אדם פני מנקש

ומחזר עד ששוא: פניו למטה. כשעת

משמש: דודי ממקום שנברא. ממחל

באדמה שנוצר ממנה והיא ממחללה

בנות כותים פרק רביעי נדה

לב

עין משפט
גר מצודה

ב א מ"י פ"א מהלכות
יצום הלכה נו' י'
[יש] סמוך עשין נב מוש"ע
לה"ע סימן קסז סעיף ג
: 7
ג ב מ"י שם מוש"ע שם
סעיף א [וסעי' ד']
[סמך] ע"ש חו"ס נד"ס
[אין חששין]

[פתיח]

ד ג מ"י פ"ו מהלכות
מדות הא"ת ונדר
אלפס פסחים פ"ג דף
קמז:

וה' ד' מ"ה שס פ"ה הלכ'
 ז' ופ"ה הלכ' :
 ו' ה' מ"ה פ"ד מהלכות
 איסורי ביאה הלכה א'
 ופ"ה מהלכות מעמדי
 משכב ומושב הלכה ג' :
 ו' מ"ה שס ופ"ה הלכ'
 פ"ה סעי' ט ופ"ה קסו
 סעי' ד' :

תוספי הרג"ש

[illegible]

רבי מחזיק היה. ויחזקת דמחזיקי' (לעיל דף לה) דבנות סוחרים נזות מעריסותן לא אחיהן כרבנן אלא כרבי' מחזיק דתיים יעשוטא וכבר דוכתים גרי אחתן קדמוכה פ' שר שגגה ד' וה' ק"ל נה) אבל לרבנן דלא חיישי' למיעוטא לא נזות מעריסותן וכלל ל' ויס' אחי' דתיים למיעוטא וברא אלתנהו (יבמות דף ק') כיון דקסבר סוחרים גרי אחיותן קדמוכה במחזות בפרק רבי שמעוןא (דף ע"ב) דקאמר תרימין פסל (ישראל) על של עובדי סוככים ואם קן בחדס לא תעמיח במחזות דחזרי' לקמן בנות ישראל מחזיקין ביהבה ואין עובדי סוככים מחזיקים ביהבה ויחזקה והא נזות סוחרים דהו נזות מעריסותן יאו מ"ח דבר ובפ"ק דשבת (דף י"ג) שמעתי לילכא דהו דפליג' על ר' יוח' דבר ומשעתה הוה (דף י"ג) דהו מ"ח דבר לכ"ט וי"ל דאש' רבנן דלא חיישי' למיעוטא ואפילו גרי אחיות קן שוייה רבנן נזות מעריסותן וגזרו עלייהם סומאה כדי שלא יעמש בזמן כמו שגזרו על כס עובדי סוככים וי"ח את' ק אחי' שוק לה כר"מ ומאוס דתיש למיעוטא לוקמהי ככ"ע ומאוס מימע דרמ"מ גמי' אית' ליה (דף ע"ה) דקאמר דאמר בפ' ד' וה' (ב"ק דף נה) קטעא דקיס' כד במחזות כדי שלא יעמשו בזמן וי"ל מאוס דע"כ מחז' ליה ליה מעמא דמימעט אלא מאוס תשך רחיה דקדקתי לפי שישנות על כל דם ודם והא דר"ס יוס' מעשה בעין של וסביונ' דקיס' דלא חזקה אפי' דעמטא דרבי יוס' מעמא מימעט הולך לא הביא רחיה דשתי' הוא שרואותן כן בקטעין דא לא הבי' הכי הכי כחוכא וסבולא למיגור בזמן נזות וי"ח דתיש למיעוטא דקסבר דרשיתם גרי אחת מעריסותן לא נזות סוחרים קן האורה וי"ל דססתמא לא חזקה מיד אחי' האורה רגע אחד דלא' וקמהי בחוקא שלא חזקה וסמך רובא דלא חו' לחוקא שלא רחיקא יאוהי דלא דחו' מעוטא דמישעא ואלא מעמא מדלוצי' תא' אלא מרבנן הוא דגזרו עליהם מ"ח דבר וי"ח נה' ויס' גרי' אחיות קן אחי' גזרו בסתים דהו נזות מעריסותן ובכ"ה עובדי סוככים לא גזרו על כס ו' שנים כדחזיקתי הוה ויס' עמ' דהחמירו בסתים דעבדי קת' מלות ולא בדילי' ישראל מימיהו וגזרו עליהם מעריסותן דלא לייתי ולעמשו בזמן אבל מעבדי סוככים לא בדילי' סוכא' גזרו עליהם דר' ליהוי רחיוהי לביבא:

י"ד קדוש' אחיו (8) טעות בדעתו (יבמות 97 ב') וכו'ן שמאלו אילנות
 יחירי בדקבל עליוהו אחיו וכי' האי גוונא משני בריה בן סורר ומורה
 אלא בריה וינדבקה אם עובד כיפה כשמחשיך לו אחד משאר סימניו
 כל כל סימני סריס ו"ל דאין מועלת הדבקה עד שהוא גדול בשנים
 ששמואל לידה אחי' מאי דאשמעינן על לודות נמי מלאי' : (זבפרק עד
 הן קטן לא היה לפני גדול ששכל בדמותה הנה : **שתייה** בגלל
 נפש לרבות שוחה ויש לומר דאשמעינן חזלם מהדך' שיהי' חלב' :
 ויחייא אסכתא דבפרק ר"ע (שנ 97 ע.) תנן דסיכה ביה"כ אסור
 קרב וזומר רביש הם דקרא דלא יתלנו נמי אסכתא הוא דבפרק
 (97 ב') מידע' לדרשא ארתי' ומדאורייתא לא היי' כך בשניה
 נמי בפרק בתרא דיומא (97 ע.) מי שיש לו חטטין ברצאם
 אקרא ואסור מדרבנן אבל סיכה של עץ חזר וכל שכל שריא
 מכתו פקוד אבל אסור הוא משום דאסור דהנהא משמע חזל
 א' הי' הלכתא אלא חדא ומהו ברוב ספרים גרס ענה הייט
 לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים ולקמן ובסוף הישן (פסח 97
 א' חדא : (ש"י נ"ב) **לנקבה** כל שהיא בין גדולה בין קטנה -
 יד' לומר דמפיק ליה מקרא' אחרינא הליכא למימר דתרווייהו
 הותר' אבז בין גדול בין קטן איחיות' לזכר לרבות משמיעת :
 (למנעין)

נתא נידעו גרים וואו גרים נעמען לויט אים וואס ער האט געזאגט אז ער וויל זיין א גרויסער איד.

איש כתוב בפרשה. ואם לא יתפרק האיש (דברים סה) איש פטורה
 נחליה ולא קנון. אלם מה עשם אין מיצמין גידלו יחד: סריס. ולו
 בר הקמט לא הוא ואינו מנזול ליסם וכן אילומה וזמן דמיצמם בלא
 מזהר טעם אשף אשף חסם וצורה היא וצרכת: בעין בול. מקום:
 קודם לאמה. יולדת נקבה טובלת תורה אור

ל"ד ונתה רחמה ליום או ליומים
שעולה והפצילה קודם לאמה משום
מגע תרומה: עין גול וניתן שפרים
מא"י פומבדחה חן לפר: שפרים
תרומת א"י. דמיספלה נגיעה: יצאה
מגופו. כגון זו חנה וזדה: והני מילי
באכילה. טלה שמואל אמרה בנכוחות
בפי' הלוקח בהמה (ק"ח) וזפי' זו
וגדה לא פקלי לה נגיעה: לטובה
שמן של תרומה. דמיסה כאלטה
ובאלטה קאמרין דתרומה מו"ל
אסורה לזה: דחגיג. דמיסה
כאלטה: ולא יחללו. נפרשת אהרן
טמאה כתרומה כמי: לרבות את
הסך. ככלל נקדשים לא יוכל עד
אשר יטהר. שמיסה ככלל אכילה
דכחיב (דמיס) וזאכלת מעשר דנגן
וגו' תורה סתמה הוה וקרי' לה
אכילה: וחבא כמים וזוגי' נקלה
גבי רשע קאי' א"ה. דמיס למיעוט:
ידדן גמי. ליעוט טולה מעריסמן:
אשה ואשה. לרבות קטנה דמפרש:
מפרשי רשע. מנגע קדשים: ואשה
כ' תהיה וזה וגו'. נגדה משמעי
קרא דכחיב (ויקרא טו) שבעת ימים
הקדש נגדמה: ודמיטרי אשה. וזאשה
אשר יכבה איש אותה שכבת זרע: וזאשה
לביאה. שטמאה בלילת זרע מנורה
הכחוב דמיס [סע] וטמא וזאכלת משום טוגנת
בשכבת זרע הוה שהרי מנגע בית
המקדשים הוה וזאם טמא: ההלכתא
גיטרו. לענין דזה כח יום אחד
ולענין ביאה כח ב' בדמיס הלל הלכה
למשה מקיני הם דמפרש ואילי דחדא
מיייהו הלכתא: קרא דהי הלכתא.
לומר ממידי קרא חדא מיייהו משמעת
הי מיייהו משמעת מקרא בלל הלכתא
והי מיייהו אלטריץ הלכתא: קרא
סחמא כחיב. כיון דז"ו לרביי אחא
כל שהו אשה משמע כח יום אחד
אכל כח ב' לא משמע מיייה טפי
מנח ב' או כח ד': אלא בת ב'. לענין
הי הלכתא דמקרא לא משמעת
ורבנן אסמכתא בעלמא אסמכתו
וכח יום א' לנהי משחמנא מקרא:
ומאחר. דביאה כח ב' הלכה למשה
מסיי דהי ומקרא לא משמעת עיקר:
קרא דהי ימירא לנחי אחא:
למטוטי

שמואל המלך אילוני - וא"ס ותחיתם ממה נפך דאס אילוניס
לחיתין מתחרות מאס דלא הויא לרת ערוה וסחך ר"ס דה
(פסאדירן דף עג:) ואין להאריך כאן ויזכר ואל"ס ובקנן אחא חישין שמו
לחמר בעהרל (ינחם דף ע) ואכא למ"ד האס דלא הוי סריס עד ש
והטבילה קדם לאחא: ומאס שראלח דא מאס שטענה ברא
כמה (בנרות דף ע) דקאמר גבי מלה שטענה ברא
אכילה - וא"ס בצריך העור והרובע (חילין דף ק) גבי חלב למח לי
ובשמן בעמיתיו: ואס האמר דמעיקרא מייתי מן האורח והא
אע"ג שאין ראיה לדבר וזכר לדבר שנאמר והבא מימי
הנשרץ (פסאדירן דף ע) דרשין מימי דטבל במימה ובפרק קמא דז
לענין יוה"כ ותדע דאין חייבין ברת אלא אכל ושתה בבלא דז
דברט וא"ס שש וסוד דאמר ר"ס דהוא איכא שבת שמן אכסטיה רב
ובפרק כל שעה (פסאדירן דף עה) אחר המצות חלב של שור האכל
חלב דעלמא אפילו איסרא ליתא: **א** גרס הלכתא הוא א"ס
לפי שלא פירש רבא הי קרא ובי הלכתא כלומר אחד מן הספקים ו
(מ) גבי אורח להאיל את השנים קאמר הלכתא עניה אע"ג דליכא
וקאמר דאשה דביה אחי לדרשא אחרינא ומעיינת דמלרע ומלרעתא
מסתמי מואי קרא דהא לקמן אחר אבי מדקאמר ר' יוחי ז

רית דוקא סיבה של שמן וסמכות מקרא חסידות אבל סיבה של שמן חזיר או חלב עזרא

יבמות ס"א: ק"ט - במדות
י"ב:

הגהות הב"ח
(א) חס' ד"ס שמא וס'
קידושי אחר קידושי טעות:

[תוספתא פ"ה ה"ז]
[ויקרא כג]

גבורות כז:

ליל זמזום אשר
[שמונת כנז יומא מו:]
(שבת מו)
יומא מו: [שבת מו].

[לקמן מד.]

גליון השנים
גמ' כל מני מיעוט
דשכח כולו. מי' שנת סה
פ"א כרטי' דמי וחלילנו:
תוס' דמי ר"ת ובי'
וסא סך דחא מיעוט
דמיעוט ובי' . כדלמרי'
יבמות ק"ס :

כוא ענין נפשי פלאגאט
ועיין ר"מ
[ועי' היסב מוס' חולין
שם ד"ה לנכות]

[וע"פ שם' יומא פו
ד"ס דעם וס']

במוסף רש"י קטן וקטנה. או קטן או קטנה (יבמות פא). איש כתוב בפרשה. בפרשה מלילת ואל לא יספח האיש לקחם את יבמתו (שם). ומקשינן אשה לאיש. דכמי ואל לא יספח האיש ואל קטן, ואשה נמי אמר דלא כפי משיטת ענין גדולה כלל, ולמישק לה. דכמי בהא קרא ועלמה יבמתו העשרה (שם קה). ונמצאו פוגעין בערדה. דכין דלית רחמי לאולד לא קרינ נה ויהי הנכדו אשר מלד וספקה מן מורת יבוס וקיימו לאסור אשם אל (וכסרוס י). כין נלוא נר הקהם שזינה צד אשם אל מלד במקום מזה, דרמנאנא פטריה דכמי אשר מלד מרע לאיליניום (יבמות פא). שזומאח יוצאה מגבול. כגון או חנה ודה ובעל קר, אכל לעלמא מה שריא (בכסרוס כ). אבל בגניעה לא. ואפי' ששעמחאל לא אירכס, לא דשטי מחל מזה לעלמה שאל יעמחאל (שם). כמיס בקרביו דרביא אשר בר'. ואשה כי פטרי וזה, ואולד קרינ גנדה ששעמחאל (לעקן מד).

ומה? דיה בפרעלה. זו המנהג ורלה
 יחמץ חסדו יום אחד. אם כן לא הוו
 הר אחר אחר לבזין כלומר זמן אחד
 טהרתו אמר דחמבא. שבעה ימים
 לטהרתו משמע טהרה אחת שלא
 מהא הפסקה צייהס ויהי סמר קר
 יום א' ולא הוו רלופין: אלא מאי
 איח לר למימר שולא תהא טומאת

זיבה מפסקת ביניהן. שאם רואה

וזה קוטר אח כל מה שנהג אל
קרא לה הפסקה: לתראד. מקום:
מזל ליה תורא. שם שמואל
שור לכבוד שם פסל: על ספק
עם הארץ. לומר על גדי עם
הארץ אם עניו לה נשרפה
שמה עומה אלה וזהו כוח נמי
משום אס נעם משכבו בתחומה
נשרפה משום דעם הארץ הוא
וזהו ליה גדי עם הארץ: שבקיה.
פסל לאוספידיה משום דלכפיה
וזהו פסל ארץ וזהו פסל ארץ וזהו

לח. מתני' דתנן • אין שורפין על תפארתו של כותי אם התרומה בכותי שעבד ועלה ודרס על בגדי חבר דהייט במשכבו ועגה הסוף מדרס בתרומה: לא בעל בקרוב. כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה כותילה: משרוס

כלומר בשם שמדרס מטמא אדם

וְנִדְּשׁוּ כִּן צַדִּיק עִם הָאֵלֶּךָ מֵדֹשֶׁת
לְפָרֹשֶׁת: סְתֵמָה מֵאֵי. לְמַעַן קִמָּה
לְאָמֵר וְהָגוּ לְלֵבָב דְּרַכֵּי אֲבוֹתֵינוּ
הִרְאֵנוּ אֵלֶּיךָ כְּמוֹתֵינוּ פֶּרֶשׁ לְלֵבָב דְּרַכֵּי
יִשְׂרָאֵל הִרְאֵנוּ אֵלֶּיךָ יִשְׂרָאֵלִים סְתֵמָה
מֵאֵי: עַד שִׁפְשִׁפוּ. אֲבָל סְתֵמָה
יִשְׂרָאֵלִים מְכַלֵּל לְדַח"ק סְתֵמָה
כְּמוֹת: הַדּוּרִיק פֶּנִּי. מֵהֵרָה לֵּךְ
לְפָרֹשֶׁת מֵעַתָּה מֵעַתָּה מֵעַתָּה

אשמו של דווקא לשאלה אם השלימה את
לדס ירוק או לא: בקיאות אנו בהן.
אמי מכיר בנשי דווקא ששן היה
לכן: ותיפוק ליד. דלמילי עס הארץ
ישראל דלמילי בועל דה קי"ל - ציטור
דע"ה מעמחה כל זמן שהיא למה
רגל

ידם לפרושין אמר ליה בכות
דרכי אבותיהן הרי הנכחות
ת רבי יוסי אמר לעולם ה
נמ' איבעיא להו סתמא מא
אבותיהן הרי הנכחות הא
רבי ישראל הרי הו בישא עליה

מִנְהֵי ח"ש רַחֲמָן ר' יוֹסֵם אֹמֵר
 יִאֲבֹתֵיהֶן מִכֻּל דְּת"ק סָבֵר
 אֶחָד שֶׁסָּפַר עִם כֵּהָן גְּדוּל בְּשׁוּם
 יוֹי וְהוֹרֵק פָּנָיו שֶׁל כֵּהָן גְּדוּל
 יִקְרָא הֵן מִתְדַּוְּאוֹת מִן הַפְּרוֹשִׁים
 כֵּהָן יוֹתֵר מִן הַכֹּל וְהֵן מִדְּאוֹת
 תַּנְיָן שֶׁלֹּא הָיָה דָם לַחֲכָמִים
 הָאֶרֶץ אָמַר אֲבִי בְּצֻדָּק
 מְשֻׁחֵת לִיה אֵלָּא אֵלָּא רַבָּא
 חֲזַל

וזיל גם העדרים וא' שלש צבדי חזר
ותיפוק ליה משום ניטרא דע"ה
 ומושב ויהיט לא עשתיא כוז דבשילה
 וזוכה דאין לו עומאת מזרם דאי דת' ליה
 סבכב התחמתן כעליון הא תחזוט של ע"ה
 מאת ע"ה הא טביל ליה היט משום דא'
 61

[illegible]

בנות כותים ברק רביעי נדה

לר

עין משפט
נר מצוה

רגל היה וטומאת עם הארץ. ללא דוקי דדק לשמו להלכות דס: כשהיה שוינהו רבנן. כנגל לכל דוקי דקמחא בעל מזה הוא נהי נמי דטומאה עם הארץ ליכא טומאה בעל מזה איכא: ויאסף וגו'. כפגש בגבעה כתיב ומימי שמעתי צל זמן שישאל נאספס למקום אחד קרי להו תכדים ורגל היינו תורה אור

פ"ג פ"ג

מדות פ"ג מ"א

[פ"ג פ"ג מ"א מ"א]

[מקל טו]

[טו]

[נ"ל ואמרתם]

ת"ל מ"ו ו"ה נאספס

[דף מ:]

[פ"ג פ"ג מ"א]

[פ"ג פ"ג]

מקלות פ"ג פ"ג

מוסף רש"י
והאם כל איש
ישראל וגו'. כפגש
בגבעה כתיב ומימי
שמעתי צל זמן
(מגינה כו.).
הכתוב עשאו כולן
חברים. ורגל שפס
לפיפה הוא (טו).

[שנה יז]

תוספת הרא"ש
קריין שחור אפילו
ל"ה עובר רבנן
היכרא דלא לישור עליה
תורתא וקדשים. והא
דאמרין פ"ק דשבת על
ששה מיקחין שופרים
את דתורתא וקא חשיב
ספק מי רגלי אדם לאו
משום שםא של עובר
סככים הם אלא משום
של ד"ח אע"פ שחשיבו
בעובר סככים יותר
פ"ח לענין משכב
והסככים לא רחיקים
בי לשרוף תורתא על
חומתא וקשה שחור דאמרין כ"ז

רגל היה *ויטומאת עם הארץ ברגל במהרה
שיניהו רבנן דכתיב *ויאסף כל איש יישראל
אל העיר באיש אחד חבירו וסבבו עשאו כולן
חברים *במ"ג *דס עובדת כוכבים ודמטה
של מצורעת ב"ש משהרסובית הלל אומרים
*ברוקה וכמימי רגליה *דס היולדת שלא
שבילה ב"ש אומרים ברוקה וכמימי רגליה
וב"ה אומרים *משמא לא ויבש *ומרים
ביולדת בזוב שהיא משמא לא ויבש :
וב"ה *ולית להו לב"ש *דבר אל בני ישראל
*ואמרת אליהם איש איש כי יהיה זב *בני
ישראל משמאין בויבה *ואין *העובדי כוכבים
משמאין בויבה *אבל גזרו עליהן שיהו כובין לב"ש
דבריהם אמרי לך ב"ש (ההוא בזכרים איחמר
דאי בנקבות) היכי לעביד ליטמא לא ויבש
עשיתו כשל תורה ליטמי לא ולא ליטמי
יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה וכמימי
רגליה נמי כיון דעבדין היכרא ברמה מירע
ידיע דרוקה וכמימי רגליה דרבנן ולעביד
היכרא ברוקה וכמימי רגליה ולטמאין לרמה
רוקה וכמימי רגליה דשכיד גזרו בהו רבנן
רמה *דלא שביחא לא גזרו ביה רבנן אמר
רבא *זובו טמא אפילו לב"ש *קריין שחור
אפילו לב"ה *וזבו טמא אפילו לב"ש דהא
איכא למעבר היכרא בקריין קריין שחור אפי'
לב"ה *עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי *דלא
לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעבוד היכרא
בזוב ולטמאין לקריין *וזבו דלא תלי במעשה
גזרו ביה רבנן קריין דחלי במעשה לא גזרו
ביה רבנן לימא מסייע ליה *עובדת כוכבים
שפלטא שכבת זרע מישראל *טמאה *ובת
ישראל שפלטא שכבת זרע מן העובר כוכבי
טהורה מאי לאו טהורה נמורה לא טהורה
מדאורייתא (ה) טמאה מדרבנן ת"ש נמצאת
אוכר שכבת זרע של ישראל טמאה בכל מקום
ואפילו

לא טביל היה טמא מטעם מנעו דהא חוקי ליה כסתי ערוס והא
דנקט ודרס ולא נקט ונעט משום דמחזיקין איירי בתחטוט ואין
להקשות ולקמחא דכלא טביל וכגון שיש דבר מפיסק בין בגדי חבר
לרגלי של סתי דהא ע"כ לאמרין לזקמי טביל כי היכי דליהוי
ספק ספקא דלי לא טביל מה לי
בעל ספקא מה לי ברחוק וכן משמע
בפרק (ג' ד') דמסכת טהרות דתנן
הגנבים שגנבו כזית אין טמא אלא
מקום רגלי הגנבים ומה הם מטמאין
אולתין ומשקין וכלי פרום פתוחים
אלה משכבות ומשכבות וכלי חרס
העוקף למיד פתול פתורים ואם יש
עמם עובד טכז' לאשה הכל טמאין
משמע דאין טס הארץ עשה משכב
ומשכב ואין מטמא בהיסט והא דקמי
(טס"ח מ"א) הדר עם עם הארץ בחל
ושכח כלים בחלר אפי' תכיות העוקפות
למיד פתול הרי אלו טמאין היינו
משום אשמו וכן הארץ דתנן כחוספת
דתציה (פ"ג) ספק רשות ע"פ
הארץ מדרסו והיסטו טהורין לחולין
ועמאין לתרומה היינו נמי משום תשאו
לחשט ומימי היא דטהרות נמי
להרומה והא דענין עם הארץ מדרס
נמי לפרושים היינו משום דחיישין
שמו יבשה עליהם אשמו נדה וכו' *
משה ממונעין *הי מה מפרס דלשם
דבר לא עשו עם הארץ כזב ואיט
מטמא אלא משום בגדיי שישבה
עליהן אשמו נדה וכו' היא טמא אלא
המדרס וליטמא על טמא לפי שגבעה
כשפתיו ולא משום מעין ולא נראה
דאם כן למה ליה לממר לעיל אל
משום טומאה עם הארץ אלא טביל
ליה דכיון דעל כרחק איירי בערוס
כרפי' לעיל אפילו אי לא טביל ליה
לא מטמא כיון שפירס מן המדרס
כהנהגו כחוספת כהנים שחבאית לעיל
ועוד גבי דוקי דהכא דפריך חישוק
ליה משום ליטמא דעם הארץ פירס
ומה הדין במה הארץ אלא אשמו
והא אס טעל נדה הוא נטמא הוא
ובגדיי כטמא רוק של זב ואי משום
ליטמא דעם הארץ לא נטמא אלא
הבגד לתוך משום משקה שנטמא
כלי מדרבנן: *ויטמא

כד א מיי פ"ה מ"ג
מטמא
ומושב הלי"ט:
כד ב מיי פ"ג מ"ג
מטמא פסח ומושב
הלי"ט ופ"ה ט"ה ה'
כד ג מיי ט"ה פ"ה ה'
כד ד מיי ט"ה פ"ה ה'
[ופ"ה מ"ה] איסור
פ"ה ה"ו:
כד ה מיי פ"ג מ"ה
מטמא
ומושב הלי"ט ופ"ד מ"ה
איסור פ"ה ה' ד'
כד ו מיי פ"ג מ"ה
מטמא
ומושב הלי"ט
ופ"ה מ"ה אלא אבות
הטומאה הלכה ה':

[נ"ל דברין]

שם פ"ג

[פ"ג פ"ג מ"א מ"א]
ד"ס לרבות וכו' סנהדרין
פ"ג ד"ס נני וכו' מנחות
פ"ג ד"ס ל"ו]

ל ט מיי פ"ה מ"ה
שאר אבות הטומאה
הלי"ט:
לא ט מיי ט"ה הלכה ה':

דברות הב"ח
(ה) נ"ל וטמא מדרבנן:
(ג) וי"ח ד"ס קריין שחור
וכי' דאם העובד כוכבים
ברוקה וכמימי רגליה:
(ג) ת"ר"ה (דף הקדוש)
והיפוך וכו' וכן משמע
נ"ל שפ"ה [מ"ז] דמס'
פ"ג פ"ג:

ועיין ד"ס פ"ג דטהרות
מ"ס בלחור

גליון הש"ס
במ"ג ברוקה וכו'
פ"ל טו ע"כ ת"ר"ה פ"ג
השני טככים: ג"כ
ואין טככדי כ"כבים
משמאין מוכה. ע"כ כ"כ
ב פ"ח ת"ר"ה וכו'
טככים:

דברות הנ"א
(א) נ"ל דלא לחוק עליה
תורתא וקדשים נמק:
וכי' דלא לחייב עליה פ"ל
טומאת מקדש וקדש:

בני ישראל מטמאין בויבה ואין העובדי כוכבים מטמאין בויבה *ואם שפאין בוב ושרפין עליו את דתורתא וצ"ל דשבו ודאורייתא עליו לשרוף *
קריין דחלי במעשה לא גזרו ביה רבנן. בין דאפשר למעט עצמו שלא יבא לידי קרי ויחסי כלא שבות:

זו מעמאל פון בשלש ראיות ביזס אהר פון בשלש ראיות בג' ימים
לעפן אלס זעה אינע מעמאל אלס בשלש ימים כדמשינה ויהי עין ימים.
בג"ק (זי. דף) מרביץ זי לימים: נקיים מלידה. שלא תהא לידה
בימים דלע"ג דלא היא כמאן דחזי דמי דהא ימי לידה עמאין
תורה אור כלל דס: מזה ימי נדחה אפי' ראויין

לזיבה. דאין זכא אלס אחר נדה ואין ספירת שבעה לזיבה עולה מהן דהא מצי הויא זכא לא חילול ימי נדה לעולם עד שחשז שבעה נקיים וכל דם שזוהא ליזיה אלס אסורא חבל

מִמָּוֶה בְּאֵימָה אֲבָל זָכָה
אֲמַר לֹא צִיָּכָה וְהוּא כָּתֹב
וְלֹא מִמָּוֶה בְּרֵאוּת
מִמָּוֶה בְּרֵאוּת כְּבִימִים
— אֲבִי מִנָּה אֲמִינָה לֵה
*לְדִבּוֹת אֶת בִּיעוּלָהּ
אֶת הַלִּילוֹת הַזֹּהֶה תִּמְסַא
בְּזֹכֶב שְׂצִיכָה שְׂחָשֵׁב
וְנִקִּים מְלִידָה לֹא מֵרֶם
אֲמַר לֵה דִתְנִיָּה כִּימִי נִדְתָּה
וְנִדְתָּה אֵין רֵאוּן לִיכָה
לֵה מִתֵּן אֶפֶי יִמִּי לִידְתָּה
אֵין סְפִירָת שְׁבֻעָה עוֹלָה
רִבִּי אֱלִיעֶזֶר הָיָא דֹּאמֵר
רִבִּי רֵנָן אֲפִשְׁרִי מִשְׁאֵי
רִבִּי בֶר אֲמִי ר' אֱלִיעֶזֶר
שֶׁר מִשְׁאֵי אֲפִשְׁרִי וְרֵב
דִּךְ תִּקְשֵׁן הַכְּתוּב אֵיכָא
רִבִּי בֶר אֲמִי אֲמַר רֵב

מימי נדה דלא אפשר להיות נדה בימי
 ספירה: ר' אליעזר היא. במקסת
 נמנחת פס' שהיה: דליף פסת דורות
 פסת אמר: מנחם שחל יצא אלף מן
 החולין אמר לו ר"ע: וי דין אפשר
 משא אפשר במנחם אמר לא הוה
 מעשר אכל לדורות דאכא מעות
 מעשר שני נימי מניה אמר לו אף
 ע"פ שאי אפשר רחא גדולה היא
 ותלמד הימנה: הקישון הכתוב. ואפי'
 לר"ע הוה מילי דאין דין פגון נדה
 אמר אכל הקדש אין מנחם מן משכין
 היתה: רב חסדא אמר שטאה.

דהא אינא שופי: רבי חנינא אמר
 טהוריה. כיון דשפחה אף מן הדם
 אינאלי מילתא דרס הקוש' מהמס
 ולד אחא אכל ין שפחה מן הארנ
 וירואס דא אינאלי מילתא דמקמי הכי
 הו חזא נמי בלא קוש: לפצוי. יוס
 אחד או שנים קודם ביחמו: דמפיש
 חיילות טפי. משקן לביחמו: דפסקי
 להו וחילולא לגמרי. דהשפחה דלא מקמי
 לא מסממיה אחו דאי מסממיה אחו
 כל שכן דמפיש חילול: תרובא.
 אשקורדיסין. שאינה מרגשת בצניעה
 מחמם שפמוניה המולרי: אי נמי
 כי קתני. שפחה בקושי וא' בשופי

וּבְכוּלָן רַחֲמָה לָמָּה לִי בִטְלִי הֵאָּא
שְׁקִשְׁתָּה שְׁנוֹנִי וּשְׁתַּחֲוֵי מַעַת עֲלֵתָ
בְּלִשְׁתִּים וְאָעֵר וְלֹאמִן הֵסֵם : בְּדִרְקָתָה
שְׁלֵשָׁה קְבוּרִים וּמִקְמָתָם שְׁלִישִׁי וּמִקְמָתָה
רְבִיעִי כְּשׁוּפִי : הָא קְמַ"ל דַּע"ג
דְּקִשְׁתָּה בְּקָמָה שְׁלִישִׁי וְלֹא סִפְתָּה לִי
יוֹם כְּלִיזִי שְׁנָא וְיוֹמוֹ אֲלֵל לִילֵה : יוֹשֵׁם
מִלְּחֵי יוֹם עֲמֹלָה : דְּלִרְאוּקִי מִדְּרִי
ס : אִין הוּלֵד מִטְהַר אֲלֵא יוֹמִים הָרִאווִין
ה : אָף יוֹמִים הָרִאווִין לִסְפִירַת זִיכְרָה . כְּגוּרֵי
וְלֹא וְיִצְנַדְמָה וְלֹא בִינְדָמָה דְּרִבְנָה סְטוּרֵיהִ
י' בְּחַר דְּבִחַ סְטוּרֵיהִי רַחֲמֵנָּה לְעִין קוּשִׁי
קף

[illegible]

אמר שמואל כ' . לא מנא למימר דרבי יואה בנפלים חיירי מדנקט שמעון ואלא נקט ג' ה' אף נמי מדקתני ילדה :

ר' נחמיה בן ר' יהושע בן לוי ואלא כ"ז נמי אמאי מתמלא חפוק ליה דקושי לא גרע משאפי ולמה בשביל קושי י' לה להווי

ס' א מ"ו פ"ו מ"ל
אסור בזה הל"ט:
ס' ב מ"ו פ"ו
ל"א סגן לאון
ק"ל:

—○○○—

מוסף רש"י
ילדת להשעה
אינה יולדת
למקושים.
למקושים שלמים של
שלמים וים (ר"ה וי).
לחפופות הימים.
הרי עשה מדשים וי
ימים (ינמנו מנ).
ולא מחמת וי.
שם הקושי שאל
קודם הולד ממנה נער
הקושי, אינו מביאה
לדי יבנה, ור"ש דס
שאלמה הולד (מסכתין
פז):

והא אמר שמואל כ' . לא מנא למימר דרבי יואה בנפלים חיירי מדנקט שמעון ואלא נקט ג' ה' אף נמי מדקתני ילדה :
ר' נחמיה בן ר' יהושע בן לוי ואלא כ"ז נמי אמאי מתמלא חפוק ליה דקושי לא גרע משאפי ולמה בשביל קושי י' לה להווי
סמאלה וי"ל דסמאלה דרבי אליעזר
דחפופת רבא בנמלא דמה מחמת
עלמה ולא מחמת ולד ולק נדך לה
לרבנן ק"ז ומחמת ק"ז איח לן למדרש
קרא דדמה למלאה אחריי וליכא
לאוקמי קרא אפי' בימי נדה וליכא
ק"ז דרבנן נמי דרש תשכ ישיבה אחת
לכולן ורבי אליעזר סבר דכיון דליכא
לאוקמי קרא בימי נדה אפי' א' יומא
ק"ז משום דיו און לך לטבר אלא
בימי יבנה אכל בימי נדה סמאלה
ולדירה אף בימי יבנה סמאלה משום
תשכ ישיבה אחת לכולן כדאמר בגמ' :
אימא בימי יבנה טעורה בימי
נדה סמאלה. פ' הקנערס
ארכי אליעזר פריך דממלא אף בימי
יבנה מדקאמר ת"ק כל דמיס שהיא
רוחא טעורה ופלה קאל"ר אליעזר
דטמאלה ולא מפליג משמע דאף בימי
יבנה דטמאלה ודיו דקאל"ר אליעזר
לדבריהם דרבנן קאמר לה והר"ר
מנחם מפרש דרבי אליעזר לא ממלא
אלא בימי נדה כדקאמר דיו והא
דקפריך ואימא בימי יבנה טעורה
הי סוס מילתא דרבא דאמר כהא
זכירה רבי אליעזר לרבנן דהא מקרא
דדמה הו' להו לרבנן לטמא בימי
נדה ולטבר בימי יבנה ומנאי תשכ
ישיבה אחת לכולן וכיון דמק"ז מטהרין
בימי יבנה איח לן לטבר מקרא דתשכ
אף בימי נדה דהא משמע ישיבה אחת
לכולן ואין למלק כיון ואם כן קרא
דדמה אחת למילתא אחריי ויכי
דרשין לעיל בצרייתא לרבנן תתשכ
שלג דמה טעורים ואם האמר וכיון
דא' לא קרא דתשכ אף רבנן הו'
מטמאין מקרא דדמה אפי' היכי בעו
למטבר ק"ז דאף בימי נדה טעורה
דקאמרי הרי אט טמאין ואין בלשון
אמר "ו"ל דפרקינן ליה כיון דמק"ז
מטיח דטעורה אף בימי נדה איח
לן למימר דמה לדרשא אחריי :
לא

ילדי חילול שבת. שלא מלד בשבת ויטעור לחלל עליה את השבת:
אלא מרביעי ואילך. אבל ליל שלישי וילל שני ומולא שבת לא דא
ממעברה למולא שבת שמה חלל לרע"ג דמני בשבת ומולא שבת
מחלל שיתן רשות לחללו מפני סכנת גופה. והיכי דמי עשה מרע"ג
תורה אור
ילדי חלול שבת ברביעי ותו לא אימא
מרביעי ואילך אמר מר זוטרא מאי מעמיירו
דחסידיה דראשונים דכתיב "ותן [ה'] להם
הריון הריון בגימטריא מאתן ושבעים וחד הו'
אמר מר זוטרא אפי' למ"ד "יולדת לחשעה
אינה יולדת למקושים יולדת לשבעה וילדת
למקושים שנאמר "ויהי לחפופות הימים
*ותרדנה ותלד בן מעווס חפופות שנים
מעווס ימים שנים : רבי יוסי ור"ש אומרים
אין קושי יותר מב' שבתות : אמר שמואל
מאי מעמיירו דרבנן דכתיב "ושמאה שבעים
בגדרה כגדרה ולא בויבתה מכלל דיבתה
טהורה וכמה שבעים ת"ד יש מקשה עשרים
חמשה יום ואין יובה עולה בהן כיצד שנים
בלא עת ושבעה נדה וב' שלאחר נדה
וארבעה עשר שהולד כמדר ואי אפשר
שחתקשה עשרים וששה יום בלא ולד ולא
תהא יולדת בזוב בלא ולד בתלתא נמי מני
אמר רב ששת אימא במקום שיש ולד אמר
ליה רבא והא בלא ולד קתני אלא אמר רבא
הבי קאמר אי אפשר שחתקשה עשרים
וששה יום במקום שיש ולד ולא תהא יולדת
בזוב ובמקום שאין ולד אלא נפל בתלתא נמי
הויא זבה מ"ט אין קושי לנפלים : **במתני'**
"המקשה בתוך שמונים של נקבה כל דמים
שהיא רואה פהרין עד שיצא הולד ורבי
אליעזר מטמא אמרו לו לרבי אליעזר ומה
במקום שהחמיר בדם השופי היקל בדם
הקושי מקום שהיקל בדם השופי היקל בדם
שנקל בדם הקושי אמר להו דיו לבא מן הרין
להיות בגרון ממה היקל עליה מטמא יבנה
אבל מטמא מטמא נדה : **גמ'** תנו רבנן
השב לרבות המקשה בתוך שמונים של נקבה
שכל דמים שהיא רואה פהרין עד שיצא
הולד ור"א מטמא אמרו לו לר"א ומה במקום
שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בשופי
שלאחר הולד מקום שהיקל בקושי שלפני
הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הרין להיות
בגרון ממה היקל עליה מטמא יבנה אבל מטמא מטמא נדה אמרו לו
הרי אנו משיבין לך לשון אחר ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד
היקל בקושי שעמי מקום שהיקל בשופי שלאחר הולד אינו דין שנקל בקושי
שעמי אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הרין להיות
בגרון ממה היקל עליה מטמא יבנה אבל מטמא מטמא נדה אמר
רבא ברא זכיתו ר"א לרבנן לאו אמריתו דמה דמה *מחמת עצמה
ולא מחמת ולד ה"נ *וטהרה ממקור דמה דמה מחמת עצמה
ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה בימי יבנה טעורה אמר קרא תשב
ישיבה אחת לכולן : **במתני'** יכר אחד עשר יום בחוקת טהרה
ישיבה
מכל טומאה כגון מוח מלאת: אינו דין שנקל בדם הקושי. לטהרה מכל טומאה ואפי' מנדות: דיו לבא מן הרין. כגון קושי של מוח מלאת
שחמס למדין מקושי דעלמא: להיות כגון. כקושי דעלמא: **גמ'** חשב. על דמי טעורה: עד שיצא הולד. יא' הולד טמאה לידה: הרי אנו משיבין
אותך לשון אחר. שלא נלמד קושי שלאחר (ימקושי) שלפני דלמארי' לעיל מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחריו דהכא
הוא דלמא' למימר דיו לקושי שלאחריו להיות כקושי שלפניו שגרי מוטו אט למדים אלא הס גמירין מקום שהיקל בשופי שלפני אינו
דין שנקל בקושי שעמו ששם השופי דהשתא יליף קושי של אחריי דטעור לגמרי וליכא למימר ממה היקל מטמא יבנה דקאמר: דיו
לבא כר'. שהי ק"י אינו ידון אלא ממה קושי שלפניו דקדמא ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי: שעמו: זכיתו. משונה
נחת יוכל להשיב: אימא בימי נדה נדה. לר"א פריך כיון דלמא' ליה דיו להי מיהא דמימי יבנה טעורה קושי שלפניו כגון רחמא בקושי
שענה ימים ראשונים תהא טמאה ואם רחמא יותר יא' הס טעור וטעור לאחר שבעה ראשונים של קושי: ישיבה אחת לכולן. או
כולן טעורים או כולן טמאין: **במתני'** כל אחד עשר יום. אחר הגדול אשה עומדת בחוקת טעורה. ובגמרא [פז] מפרש למאי הלכמא:
ישיבה

[לפל' מ. נסדחז כ.]
ר"ה יא. יבשח מנ.

[למל' כענין מל'א]
ובכן דף ד"ל הר"ק
לחפופת הימים ימי טעור
מחמתו לתן מל'א
ישיא ופירוש והער מה
שבינה כג' כאלה נא
שכלה ידעס אלקה
נעלה וזכרה כמו שאלה
וזכרה ה' לחפופת הימים
זכ' כשכלים ימי טעור
ילד כן רש וזין מחמת
למל' (טו')]

[מ"כ מל'א דחיס
מרה כ]

הגהות רבי"ח
(ה) רש"י ד"ה גריסי
ז' קודם ד"ס אלא
מנתי : (כ) ר"ה ר"י
אם ובי' קושי שלאחר
הולד מקושי שלפני הולד
דלמארי' לעיל מקום
שהיקל בקושי :

גליון הש"ס
גמ' הרי אט משיבין
לך כה מנתי' דרין
כס פ"א : תוס' ד"ה
הא ובי' א' נמי מדקתני
ילדה ובי' . בדמשת
לפל' ס' מ"ב הוילע נפל
ובי' ילדה ובי' :

[לפל' לה]

בימי יבנה טעורה ורש"י ור"א אליעזר קאמר דהא דרשימא ליה לתלמודא דר' אליעזר מטמא ר"א אפי' בימי יבנה ורש"י דקושי דאריי ביה כבבא קסימא . ועוד
כיון דרש"י ליה סקרא משמע ליה דבכל ענין פסא . ה"ל מנחם פ"י דר' אליעזר דוקא בימי נדה נדה בימי יבנה טעורה לאו ל"א אליעזר קא פריך אלא מטמא דשילתא
דרבא דהו' דקאמר ברא זכיתו ר"א לרבנן וטעור ואלו דרבי ונכחו ואפי' ר"א ליה לך לם לפסאות בימי נדה מרבייב דמה וטעור אימא דרבנן אמר קרא חשב ישיבה אחת לכולן וזין דמטהרין בימי יבנה
ה"ל בימי נדה ובהר"א והאקרא לרבנן ישיבה אחת לכולן :

(ט) וְלֹא תִשָּׂא לִי דָמָא דְקִלְבָּא דְקִרְיֹוֹת וְכוּ' רַחֲמֵי שְׁמַיָּא שְׂמַח מִבְּרִיתָא .

[שיין פונדס דעם חתן]

יוצא דופן

פרק חמישי

נדה

מג

עין משפט
נר מצוה

קמ"ל. דהא לא תוך תוס' הוא אלא כגון כל תוך התור ופיו למעלה מפי התור והיט בו את התור וטהור. כדמפרש טעמא לקמן: בקומטו של תור והיט בו את הזב טמא. הטהור שהרי נשא את חז מטהו כמא דכתיב במשכב (ויקרא טו) והטעם אחרים וק"ו לזב עגלה מאי טעמא. תורה אור

טור התוס' נקנה של קומטו של זב טהור: דכתיב וכל אשר יגע בו הזב וגו'. והא קרא לא למגע אלא לטקט דהא כתיב [שם] והטעם נכשר הזב אלא זה היטו של זב מכלל למדו זב שהיט את הטהור טמא שלא מליבו ככל הטהור טמא המסתם

[שם: טו] וז"ל

טהור את הטמא והוא כזב הוא דגלי כדמא וכתב [שם] וידו דרשינ' הכי היט והיטו בו הזב בידו כלומר בגלוי: לא שטף במים. מילתא אחרת היא ש"מליף לנפילת דים לנפילה מהכא. אלא היטו זב את הטהור אט טמא אלא א"כ היטו בגלוי כדמא דהאפקיה

[מ"כ: טז] וז"ל
דכתיב פקד

כלשון ענינה ילפין נמי לכל ענינות דלן מנע דים הסתרים מטהו אכל טהור שהיט את הזב דנפקא לן מקרא אחרת דלא כתיב ביה ידיו טמא אפילו היטו בקנה שנקומטו מיד דהוא אכלה בקומטו שיהא מטהו כמא דהא מ"מ הרי הוא נושא את הטמא. ל"א קנה בקומטו של טהור והיט את הזב להיט טמא שנגע הקנה בגלוי של זב וטעמא הקנה מחמת הזב וחסר מטהו את הטהור ואע"ג דטהור קומט דגלויא

כמא חא. נלל י.

[לפ"ל: יז]

גבי זב הוא דנפיק אכל קנה בקומטו של זב והיטו את הטהור וטור הואיל חז קומט וגבי זב כתיב ידיו. ושינוי הוא מפי כמה דברים חדא דקנה פשוטו כלי עץ הוא ואינו מקבל טומאה וא"כ בקנה חלול נהי נמי דמקבל טומאה אפי"ה אין חסור ומטעם הטהור אלא מנע של זב חסר ומטעם אדם שאין לך נוגע בטומאה מטהו אדם חסר מן הנוגע כמות ועוד אי טומאת הטהור משום נגיעה קנה הוא והרי בקומטו הוא דנגע ודין הסתרים לאו כד מנע הוא

מקלות פ"ט מ"ד חולין

הגהות הב"ח
(א) נ"ב' לא היט ולא דקנה פשוטו כלי עץ הוא ואינו מקבל טומאה וא"כ בקנה חלול נהי נמי דמקבל טומאה אפי"ה אין חסור ומטעם הטהור אלא מנע של זב חסר ומטעם אדם שאין לך נוגע בטומאה מטהו אדם חסר מן הנוגע כמות ועוד אי טומאת הטהור משום נגיעה קנה הוא והרי בקומטו הוא דנגע ודין הסתרים לאו כד מנע הוא

מקלות פ"ט מ"ד חולין
כ"ה

[מ"ג: טו]

גליון הש"ס
גבי אחר ששאל כל ש"ז וכו'. י"ב' לנפיל דיעא ה"ה דכתיב שם וכל מטהו כמא דכתיב במשכב (ויקרא טו) והטעם אחרים וק"ו לזב עגלה מאי טעמא. תורה אור

[לפ"ל: טז]

[מ"ז: טז]

1 גמ"ל: אכח.

למימרא דהיט ונעשה כדו. פרש"י דמאכא ילפין לכל ענינות כגון שרץ וכלה שנגעו בסתרו של טהור וקשה דאז מזה ילפין כי היט דנפיק גלי הזב ה"ל נפיק שנגע בגלוי של טהור לענין היט נמי ילף דכתיב שסיט הטהור בגלוי כדנפיק בגלוי הזב והוא אחרית

ולא תוך תורו קמ"ל אמר ר"ל "קנה בקומטו של זב והיט בו את הטהור וטהור קנה בקומטו של טהור והיט בו את הזב טמא מאי טעמא דאמר קרא וכל אשר יגע בו הזב וידו לא שטף במים וזה היטו של זב *שלא מצינו לו טומאה בכל התורה כולה ואפקיה דמא בלשון נגיעה למימרא דהיט ונגיעה כידיו מה דתם מאבראי אף הכא מאבראי: אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין וכו': זב דכתיב כי ידה זב מבשרו עד שיצא זובו מבשרו בעל קרי דכתיב ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע: והיה אוכל בתרומה והרגיש וכו': אורח *והרגיש ר"א אושר כל האורח באמה ומשחין כאילו מביא מבול לעולם אמר אבי' במסילת עבה רבא אמר אפילו תימא במסילת רבה בין דעקר עקר ואביי חייש דילמא אתי לאוספי ורבא לאוספי לא בעין שכל זמן שאצבע בעין מרמעת וחזרת ותרמעת ורבא כל ארוממו ודור ארוממו בשעתא לא שביח אמר שמואל *כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש בה אינה מטמאה מ"מ שכבת זרע אמר רבנא בראיה להוריע מיתבי *היה מדרדר בלילה ועמד ומצא בשורו חם טמא חרנא רב הונא ר' במשמש מטתו בחלומי דאי אפשר לשמש בלא הרגשה לישנא אחריתא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מטמאה מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא איכא ביניהו 'נעקרה בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה מילתא דפשיטא ליה לשמואל מיבעיא ליה לרבא דבעי רבא נעקרה בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה מהו ת"ש *בעל קרי שטבל ולא היטל מים לכשיטל מים טמא שאני התם דרובה בהרגשה נפק לישנא אחריתא אמר ר' *אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מורעת אורועי הוא *יאלא מורעא הא טמאי מטמאי שגאמר כ"י יהיה כן איש אשר לא יהיה טהור מקדה אפילו קרי בעולם בעי רבא עובד כוכבים שחרדו וירד וטבל מהו אם תמצוי לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי

לחומר אבל דלקלא לא אמרין או דילמא לא שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

כל הזרע בידו וטור חסר ומתחמם לעקור עוד מיד נשעה אחת: בשורו חם. אכח: שגאמר מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בחר עקרה אוליין הגי מילי שכבת זרע דלא מצי נקט לה אבל מימי רגליה דמצי נקט לה לא או דילמא לא שגא "תיקו בעי רבא עובד כוכבים

לח א מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ב מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ג מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח ד מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ה מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ו מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח ז מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ח מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ט מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח י מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח יא מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח יב מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח יג מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח יד מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח יה מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח יז מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח יח מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח יט מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח כ מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח כא מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח כב מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח כג מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח כד מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח כה מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח כו מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח כז מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח כח מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח כט מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ס מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח סא מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח סב מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח סג מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח סד מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח סה מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח סז מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח סח מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח סט מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח ע מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח עא מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

לח עב מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח עג מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס: לח עד מ"י פ"ח מהל' סממלי מסכת ונושא סלכס:

כב א מיי ס'נ חס'ג
מקמח' משכב ומשכ
כלכה ק ;
כג ב מיי ס'נ חס'ג
מחוסרי כסרה סליע
ועיין ת"ט כה הכ"מ
כ"ס' מסי' לחסה הסומח'

[illegible][illegible]

חוספי דראש
דר חרי זוכו תלת.
רבנן לא דרשי חזשים
למאן דהוה חזם.

[illegible]

יחזה מאי מיד
 אנקשה וכי לא
 זכר שלם דיקא קאמר
 יל רקישא ליה הא
 אסתיק דלום שרי
 יצי חלקך פרי
 השרץ נמי אשכח כל
 ה באברים אל מות
 לק יצי ביתחושא
 ולא היית כל שחר
 דכין דא חסר ביה
 פחד: נגוע בשל חל
 או איש. תהבד. אשר
 שלח שר' אל נגוע

דילמא בנז המור דנש
מא איש דש"ן דסיירי
הדיקס דא לא חקק
בזר דסרבי' מא איש
לרב חנא בריה דרב
איש ולבאי אצטריך לרב
(*) (נ"ל מנה ליה)

מוסף רש"י בכתבי
כאן, וה
הכמות שלש, שחיים ל
האברים (לד:).
שאלן בן כשעור ממ
והולין קב:) לכל דבר
מחירו, אבל לשאר
משם והנחתו לכאן ה

נר למילק

זכור לסיף מבתע ולא

למד מגופו העמידה

[illegible]

מארגענע רבנים, זשע,

מסכת ברייתא דקאמפי דא
לאבוכי ויל בריקא וסממא
דבר משום אה המבא לומר
נפי חילק צריך לשונה
שמן כרסוכה ליל מ' יצא
ילכאנה כותיה קאמר רלית
חלה כפסוח ביה ויהא רלית
יה ליה פרק . ועוד דפרק
מלני תבא תנאי . (עוד)
נבי קשה אכיה בדרך

בא סימן

פרק

ששי

נדה

מז

עין משפט נר מצוה

ה א ב מ"ו פ"ו חמ"ל
ספר חרומה ב"ו ופ"ק
מח"ל כלים ס"א וס"ב :
ו מ"י פ"ט מח"ל כלים
כלכלה ח :

ואיבעית אימא ר"ש (ב) ולאחר הפרק. קאי דקאמר ר"ש תוך הפרק
בודקו ולא חתין למסמך עליהו לחליה ולמילין דהא אפי' משתכחי
כלפני הפרק דמי וקטנה היא אכל לאחר הפרק דלי משתכחי סימן
יניהו ושריני לה לא מהימני אלא להחמיר דלית ליה חזקה דרבא :

למסמך כרבנן. דהא מפני שאמרו
סמחא היא וקמ"ל סמך משנה כרבנן
דאמרי אי אפשי : קראי . שדים
נכחו בעשות מלרים דידן : **מתני'**
שוא מנינים . משקה כשמנינו על
המים יש בו נקב גדול שהמים נכנסין
לחורו : **מוילא .** כל שכן אם טמן
המים לחור וילא המשקה לחין :
יש . נקב קטן שמוילא ואלו מנינים
ובגמרא מפרש מאי נפקא מינה : **כל**
אבר . אכלב ימרה : **יש בו לפרוץ**
יש בו עלם . והו' אבר חשוב ומטמא
בזהא אפי' אין בה שיעור דקיימא
לן "אכלבין אין להם שיעור אפי'
פחות מכות מן המה : **יש שיש בו**
עלם ב' . לא הו' אבר אם יתרה
היא אכל אינה של יתרה אפי' אין בו
לפרוץ אבר הוא ומטמא : **כל**
המטמא במדרס סוב מוטמא במה .
כדמפרש בגמרא שאין לך כלי הראוי
למושב הוב שאין שם כלי עליו ורואי
לקבל כל טומאות והא דנקט טמא
מת משום דומיא דמדרס הוא דאב
הטומאה הוא והכי קאמר כל הראוי
להיות אב הטומאה במדרס הוב ראי
להיות אב הטומאה אם נגע במה או
נטמא בזהא המה : **יש .** שהוא כלי
גמור לקבל כל טומאות וגשה אב
הטומאה על ידי מה ואיט נגשה אב
כדמפרש בגמרא : **גמ' למי חטאת .**
אמר (במדבר ט) מים חיים אל כלי והאי לאו כלי הוא : **ופסול משום**
גסטרט . כלומר כל שכן אם נקבה גסטרט בכונס משקה בטיל לה
מחורה גסטרט וטוהרה מל טומאה דהא אפי' כלי שלם מני נקב
ככונס משקה בטיל לה : **גסטרט .** היינו שברי כלי חרס הראויין
למלאכה ועדיין מקבלין טומאה כדחציא בגמרא באלו ערפות (חולין
דף נד) הדקין שכלי חרס הן וקרקרותיהן ודופנותיהן יושבין של
מסומכין שיעורן בכדי סיכת קטן עד לוג ומלוג עד סאה ברביעית
ב' : מוילא . דנקב קטן הוא : **כשר למי חטאת .** דכלי שלם בנקב
קטן כלי הא לא בטיל : **ופסול משום גסטרט .** גסטרט שנקבה אפילו
בכונס משקה בטיל לה : **שוני .** הלכה למשה מסיני : **שיעור**
ככונס משקה . פחות של שיעורים המובטלים אותו מהיות כלי . כונס
משקה הוא שיעור הראשון שהוא מבטלו מהיות כלי למי חטאת
כדאמר במסכת שבת (דף נה) חמש מדות בכלי חרס [ניקב כמוליא
משקה טהור מלמטה בגסטרט ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת]
ניקב ככונס משקה פסול לקדש בו מי חטאת ועדיין כלי הוא
לכל שאר דברים ניקב ככונס קטן טהור לכשרי דרעיה ועדיין
כלי הוא לטומאה שהרי ראוי לקבל בו ימים ניקב כמוליא ויה טהור
מטומאה שקבל עד שיהדעו לרמונים ניקב כמוליא רמון טהור
מכלום נמלא כונס משקה הוא שיעור הראשון אכל כמוליא משקה
לא בטיל : **ולא אמרו מוילא משקה .** בטיל אלא לענין גסטרט
בלבד אפי' שאיט מנינים לפי שאין אומרים הבא גסטרט לגסטרט
כשיניקבה כמוליא משקה שוב אין חס עליה ואלו מנינים כה
שאין אומר הבא גסטרט אחרת וגינה תחת גסטרט זו לקבל משקה
היולא אכל בכלי שלם שנקב כמוליא משקה לא בטיל מכלום לפי שהוא
חס עליו ואינו שובר ומשתמש בו ומביא בגסטרט ומניה תחתיו
לקבל משקה היולא : **אם כנסה .** אם נכנס משקה לחורה :

[לעיל ג]

[ברכות ט. וס"ג]

בוכה ה.
[לעיל מג]

[שנת לו]

הנהגות הב"ח
(ה) ב"ב רבי שמעון
והלאחר הפרק : (ב) ר"ש
ד"ס ואיבעית אימא
ר"ש ולאחר הפרק :
(ג) תוס' ד"ס ואיבעית
וכי' אין זו ראייה מן
הס"ס שפ"ט מייב
וכי' ועוד לרבנא מני :

גליון הש"ס
תוס' ד"ס ואיבעית וכו'
ומתוך כך פסק מ"י .
ובענין זה כתבו הוס' בשם
ר"ת בחובות פה ע"כ
ד"ס לאסוקי :

נשל

[פ' תכוס' פ' אלו טריפות
ד"ס מסודרים נדבכים
[יש]

דברי ר"מ וחכ"ל כלי שטהר שעה אחת אין לו טומאה עולמית "ואין לומר דכשלידן תקון וזו לא נתינת ליה טומאה דהתנן דהתנן כלים
דאחרי כר"מ ולא כרבנן וי"ל דמה שאין לו טומאה לעולם היינו בשבדים הפחותים משיעור האמור (דף נה) ומתחם גריעותם לא מהני
תקין בהן אכל הך דהטור מיידי דע"י תקין הוא כדחלה : **אם כנסה בידוע** שהוא ככונס משקה . והא דאמר בפרק כל הבשר (חולין
דף ק) . אי ביע דחולא ככונס משקה מילף לייפ ומטבילין בו הידים דהו' מחוברין לנהר לאו היינו ככונס משקה דהבא דהתנן איירי כשהנקב
כל כך גדול עד שהמים מקלחין והו' חבור ע"י נזק לידים דאפי' דלענין טבילה לא הו' חבור וכונס משקה דהבא דהתנן איירי כשהנקב
כדאמר בסמוך מהו אבר אפשי חבור משקה הו' כדבכא דהתנן נמי מיידי הא כונס משקה דהבא דהתנן רבא כלי שניקב בטנא
משקה אין טבילין הימנו לידים משמע דשין ואפי' דלא הו' נזק דדבר מועט הו' חבור לענין טבילה וידים וגם ר"ש לא הו' חבור שם נזק
ואפי' דכדכילי שמעתינן במתניין ובברייתא לא קאמר כונס משקה אלא בכלי חרס ובסוף המלניע (שבת דף נה) נמי קאמר ה' מדות
בכלי חרס משמע דחורא בכלי חרס הן כל אחר מדרס ולא בכלי עץ מ"מ הא דרבא דאמר ב"ב כל הבשר כלי שנקב בטנא משקה אין
נוטלין הימנו לידים י"ס להחמיר בכל הכלים שניקב בטנא ככונס משקה שלא יטול מהם כיון שלא הו' חבור אלא קאמר כלי חרס :

ר' (א) לומר דכשלידן תקון וזו לא נתינת ליה טומאה דהתנן כלים
דאחרי כר"מ ולא כרבנן וי"ל דמה שאין לו טומאה לעולם היינו בשבדים הפחותים משיעור האמור (דף נה) ומתחם גריעותם לא מהני
תקין בהן אכל הך דהטור מיידי דע"י תקין הוא כדחלה : **אם כנסה בידוע** שהוא ככונס משקה . והא דאמר בפרק כל הבשר (חולין
דף ק) . אי ביע דחולא ככונס משקה מילף לייפ ומטבילין בו הידים דהו' מחוברין לנהר לאו היינו ככונס משקה דהבא דהתנן איירי כשהנקב
כל כך גדול עד שהמים מקלחין והו' חבור ע"י נזק לידים דאפי' דלענין טבילה לא הו' חבור וכונס משקה דהבא דהתנן איירי כשהנקב
כדאמר בסמוך מהו אבר אפשי חבור משקה הו' כדבכא דהתנן נמי מיידי הא כונס משקה דהבא דהתנן רבא כלי שניקב בטנא
משקה אין טבילין הימנו לידים משמע דשין ואפי' דלא הו' נזק דדבר מועט הו' חבור לענין טבילה וידים וגם ר"ש לא הו' חבור שם נזק
ואפי' דכדכילי שמעתינן במתניין ובברייתא לא קאמר כונס משקה אלא בכלי חרס ובסוף המלניע (שבת דף נה) נמי קאמר ה' מדות
בכלי חרס משמע דחורא בכלי חרס הן כל אחר מדרס ולא בכלי עץ מ"מ הא דרבא דאמר ב"ב כל הבשר כלי שנקב בטנא משקה אין
נוטלין הימנו לידים י"ס להחמיר בכל הכלים שניקב בטנא ככונס משקה שלא יטול מהם כיון שלא הו' חבור אלא קאמר כלי חרס :

יטל מחבת לא ודא דאמר רבא ב"ב כל הבשר כלי שנקב בטנא ככונס משקה אין טבילין הימנו לידים משמע דשין ואפי' דלא הו' נזק דדבר מועט הו' חבור לענין טבילה וידים וגם ר"ש לא הו' חבור שם נזק
ואפי' דכדכילי שמעתינן במתניין ובברייתא לא קאמר כונס משקה אלא בכלי חרס ובסוף המלניע (שבת דף נה) נמי קאמר ה' מדות
בכלי חרס משמע דחורא בכלי חרס הן כל אחר מדרס ולא בכלי עץ מ"מ הא דרבא דאמר ב"ב כל הבשר כלי שנקב בטנא משקה אין
נוטלין הימנו לידים י"ס להחמיר בכל הכלים שניקב בטנא ככונס משקה שלא יטול מהם כיון שלא הו' חבור אלא קאמר כלי חרס :

ואיבעית אימא רבי שמעון (ב) ולאחר הפרק
ולית ליה חזקה דרבא : מפני שאמרו אפשי
כו' : הא תו למה לי הא תנא ליה רישא *וכי
תימא משום דקא בעי למסתמא כרבנן פשיטא
*יחד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא
מסתברא מעמא דר"מ דקא מסייע ליה קראי
קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא בעי למתני
כיוצא בו : **מתני'** כיוצא בו כל כלי חרס
שהוא מכניס מוציא ויש שמוציא ואינו מכניס
כל אבר שיש בו צפורן יש בו עצם ויש שיש
בו עצם ואין בו צפורן *כל המטמא מדרס
מטמא מטמא מת ויש שמוציא מטמא מת ואינו
מטמא מדרס : **גמ' "מכניס פסול למי חטאת**
ופסול משום גסטרט מוציא כשר למי חטאת
ופסול משום גסטרט "אמר רב אסי "שניין בלי
חרס שיעורו בכונס משקה ולא אמרו מוציא
משקה אלא לענין גסטרט בלבד מאי מעמא
אמר מד וזמרא בריה דרב נחמן לפי שאין
אומרים הבא גסטרט לגסטרט חנו רבנן
"ביצד בודקין בלי חרס לידע אם ניקב בכונס
משקה אם לא יביא עריבה מלאה מים
וגותן קדרה לתוכה אם כנסה בידוע שכונס
משקה ואם לא בידוע שמוציא משקה
רבי

לעיל רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דאמרי תוך הזמן נלאתא הזמן כיון
דפליגי הכא תנאי ועוד דלעיל קרי ליה זמן והבא קרי ליה פרק ועוד
פרק משמע גדלות כמו (יבמות דף סג) : **המשאין** סמוך לפרקן ובפרק
המוליא יין (שבת דף פ) כמות ישראל שהגיעו לפרקן ולא הגיעו פירוש
הביא בו שערות ולא הגיעו לכלל שנים ומפסק דבני תס דלפני
הכל ביום אחרון של שנה י"ב ויום אחד לנקבה או ביום שנת י"ג
ויס אחד לזכר ואותו יום אקרי תוך הפרק דלר' יהודה הו' זמן
הבאת שערות מחלת היום ולרבי שמעון בסופו וק"ל רבי יהודה
לגבי רבי שמעון בפרק מי שהולידהו (שביעין דף מו) והשאל יבם
קטן או יבמה קטנה שכלו לחלוץ טוב לכתחלה לבודק לפני הפרק
אם יש להם שערות וכן לאחר הפרק ואם הן אותן שהיו קודם
נחתין עד שיביאו שערות אחרות אכל יבם גדול ויבמה גדולה דכל
אפשי עוד לזכר מוללין שפיר אם יש להם שערות ואין לחוש שמה
לפני הפרק באו כדפירשתי לעיל ואם יש ליבמה דדים גדולים אין
לדק לבדוק אחר השערות דהא אמרינן לעיל אי אפשי שיבא העליון
עד שיבא התחתון : **ב"ש** למי חטאת . והא דאמרין (יומא דף ג)
שכל מעשים בכלי גללים בכלי אבנים בכלי ארמה היינו בזמן שמזין על
הן כשזרפה בהמגורו שם לפי שהקילו לטומאות לשחטת בטבול עד לוג
להוליא מלבן של דרוקס (ב) : **א"ל** לענין גסטרט . פירש ר"ח
(ג) בגסטרט הוא שבר בלשון יין ונראה דאין שבר כלי חרס טמא משום
גסטרט אלא אפי' יחדו דהא אפילו שלם כשיניקב בטנא משקה טהור
עד שיהדעו לאכלין כ"ש אם נשבר לגמרי דבעו השברים יחדו ואל"ה
הא דתנן (ג) ומיידי לה בפרק אלו ערפות (חולין דף נד) הדקין שכלי
חרס הן וקרקרותיהן ודופנותיהן שיעורן בכדי סיכת קטן עד לוג
ומלוג עד סאה ברביעית כו' כיון דאיירי ע"י יחדו אפילו שבר מכלי
גדול יהא שיעורו בכדי סיכת קטן וי"ל דאין דרך לייחד שבר קטן
הבא מכלי גדול ובעלה דעמו אלא כל בני חרס ואם תאמר הא דתנא
כדחפפתא דכלים ס"פ מחט ועבצת ושולי המחטין וקרקעות הכלים
אין ממלאים תקין וקמ"ל בזה שפאלו כלי מקדשין בהן כו' :

ר' (א) לומר דכשלידן תקון וזו לא נתינת ליה טומאה דהתנן כלים
דאחרי כר"מ ולא כרבנן וי"ל דמה שאין לו טומאה לעולם היינו בשבדים הפחותים משיעור האמור (דף נה) ומתחם גריעותם לא מהני
תקין בהן אכל הך דהטור מיידי דע"י תקין הוא כדחלה : **אם כנסה בידוע** שהוא ככונס משקה . והא דאמר בפרק כל הבשר (חולין
דף ק) . אי ביע דחולא ככונס משקה מילף לייפ ומטבילין בו הידים דהו' מחוברין לנהר לאו היינו ככונס משקה דהבא דהתנן איירי כשהנקב
כל כך גדול עד שהמים מקלחין והו' חבור ע"י נזק לידים דאפי' דלענין טבילה לא הו' חבור וכונס משקה דהבא דהתנן איירי כשהנקב
כדאמר בסמוך מהו אבר אפשי חבור משקה הו' כדבכא דהתנן נמי מיידי הא כונס משקה דהבא דהתנן רבא כלי שניקב בטנא
משקה אין טבילין הימנו לידים משמע דשין ואפי' דלא הו' נזק דדבר מועט הו' חבור לענין טבילה וידים וגם ר"ש לא הו' חבור שם נזק
ואפי' דכדכילי שמעתינן במתניין ובברייתא לא קאמר כונס משקה אלא בכלי חרס ובסוף המלניע (שבת דף נה) נמי קאמר ה' מדות
בכלי חרס משמע דחורא בכלי חרס הן כל אחר מדרס ולא בכלי עץ מ"מ הא דרבא דאמר ב"ב כל הבשר כלי שנקב בטנא משקה אין
נוטלין הימנו לידים י"ס להחמיר בכל הכלים שניקב בטנא ככונס משקה שלא יטול מהם כיון שלא הו' חבור אלא קאמר כלי חרס :

תוספי הרא"ש

כשור למי חטאת . והא
דאמרינן כל מעשה
בכלי גללים כל ארסה
נעשה היינו ב' ימים
שמוין כל כון השורף
את המזוה והמזוה שם
לפי שהקילו לפסאות
להוציא מלבן של דרוקס :
א"ל לענין גסטרט
ס"פ ר"ח וד' שבר
בלשון יין ונראה שאין
שבר כלי חרס ספסא
משום גסטרט אלא
א"כ יהיו לאכלין (א) ר"ש
נשבר לגמרי ששעבר
צריך יחדו (תוספת)
[וא"ת . והא דתנן בס"פ
כלים ומיידי לה בפרקאלי
פירושא הדקין שכלי
חרס הן ודופנותיהן
שיעורן בכדי סיכת
קטן . ועד לוג מלוג
עד סאה ברביעית .
וכיון דאיירי ע"י יחדו
אפי' תגדול שבתין ודא
שיעורו כדי סיכת קטן
וי"ל כיון דאין דרך
לייחד שבר כלי גדול
כשור קטנים כל כך
בפלה דעתי . ודברי
קשה מהא דתנא
בתוספתא דכלים בבי
קרקריה הלי ודופנותיהן
שין ועשאו כלי מקדשין
שופאה מכאן ולהבא
דברי ר' סאור ור"ח
כל כלי חרס ששעבר שעת
אחת שוב אין לו שופאה
עולמית . והבא אמרינן
אפי' דהטור לגמרי יש
לו שופאה ע"י יחדו
וכן בנקב כמציא וית
טהור מקבל ויתום
ועדיין כלי הוא לקבל
רמונים ופרש"י דאם
יחדו לרמונים מקבל
שופאה מכאן ולהבא .
וי"ל דוראי כשאני צריך
תיקן נתתא לירי שופאה
ע"י יחדו ודעתי תוספ'
דאין לו שופאה עולמית
דיינו כשצריך (שופאה)
תיקן . ותימא דא דתנן
בס"פ כלים תחתיו דלית
פירושא מ"י שפירא טהור
מכל
בו שופאנן אלא שיעל
בו תיקן ולא מסיבדא
לאוקופי כ"י סאור אלא
ברבנן וי"ל דהא דאמר
רבנן דאין לו שופאה
לעולם היינו ששעבר
קפרינן פחותים משיעור
הפירוש בחולין דהתנן
גריעותא לא שהני ביה
תיקן אכל הך דתנור
מיידי שיהא כלי חשוב
כפחתה ע"י תיקנו :
ביצד בודקין כלי חרס
לידע אם ניקב בבטנא
משקה . בלי ששעבר'
מכר כלי חרס לענין
כונס משקה וכן ב'ם
הפסוק דקאמר רבא
חפשי מדות בכלי חרס
ניקב בכונס משקה
דרוקא כלי חרס מתבטל
מחורה לוי שניקב בכונס
משקה אכל של פסח :

בא סימן

פרק שש

נדה

עין משפט
נר מצוה

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

כל הכשר לחן כשר להעיד. וא"ל וא"ל חסד דכשר לחן דכשר
בדעות ואל שופטת אל כרל כפס האל ובלה פ"ק
דכ"ק (דף טו). דרשין אכר פסד לפימס השא הכשר אלה לא
לכל שופטן שפורה וי' חסד דהא קרא מייר גמזון מייר גמי
בריינ דכרשין כפסגס (גישן פה)
לפסס ואל לפי שופט סכבס
ואלה פסול להעיד כדאמר כפרק
שטמס הדעות (שטמס דף ג). ו"ל
דהא כל אש הכשר לחן כשר להעיד
א נמי נה דכרשין אי אלה ככלל
מ"מ כרשין אן אלה ככלל ודכרס
היה דנה פ"פ הכרס א נמי לא
היה דנה אלל מלמד להס היינס
וסכסלמ פסל אלה לחן א"ל
דילפ מועמד אן אלה (ג) א"ל
מסל פ' גיט פסד אלה דילפ
מיסלד אן אלה ככמה (ג):
ורבי מלד א"ל. ואלס מלד
קאמר לאתי סומא ופליג
מתנין אסמא דכרשין (דף ג)
לימא לאתי אלה אכר וסולג דכרשין
להעיד ופסול לחן כדאמר כפרק
זה סוכר (סמ"ט) לרבנן דרבי
יהודה ו"ל דלא פסקא לה סכר
לכל העולם ככרין א"ל מתנין פ"ב
לא מיתקמא ככרין דהא קאני כל
הכר לחן כשר להעיד וי' סומא
כשח מיני לרבנן דכרשין לחן דהא
לא מקשינן ריבס לנעיס וסולג
להעיד פסל מלד אלה ופליג ו"ל
א"ל קודס שפסמא פסול להעיד
כדאמר כס מלד (כ"ג קמ). היה
יודע ל' פדח אלה שפסמא
וכסמא פסל ואלס כפרק חוקמ
הכרס (סמ"ט דף ג). דפרין וליסלן
כ' קרי מיתני ולידיי הא כ"פ י'
מלדן שפסמא פסל סמלדן כפסל
וסולג ככרס וי' סומא לחן כשר
כס. והאן כל הכר לחן כשר
להעיד ו"ל דמתנין מייר כלהא
כל הכר לחן להא כשר להעיד
זה שירא מלדן ואלה:

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

רבי מאיר היא. דפסל סומא בלחם מעניו לחן: שלא בסומין.
לפלו סומא בלחם מעניו: דכתיב לכל מראה עיני הכהן. עד דלחם
כול מראה: ומה רבים שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומטו
לכות על גנים (דכרס מ) חף געיס אין סהן רחא נע קרית:
וגומרין כליה. אלמא לא מקשינן תורה או

סמדרין ג: ו

יבא רבי

לעזר רש"י

ברכות (קדוש)

גירסא (ישיבא)

אריסטו

קרישליא

סמדרין טז

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ג' דאן רימא

סמ"ט וזינ

סמדרין ג

גיליון השלם

ישמעאל אבל בקדושי ק
חלו משום אמות אשה
ישמעאל דסמאנת בגללה
בר' יהודה אע"פ שנבעל
דל' יחודה על דעת ק

אומר. סף משהיאה שח
לומר אשה גמורה דכי לא
למע"פ שבתן משרת ואח
של זה, נמו דהם סימן
שער מע"פ שכן שער
אל כיון שהגיע לנכרית
נמצא מיה לו נכרית
מחיצת אחר במס' ע"
(משה)

ס א מיי' ס'ז מלכות
א'סרי נ'אס הלכס
י ד :

סא ב מיי' סס הלכס סה
סב ג מיי' סס סז סלכ'
י' יס :

[illegible]

תוספי הרא"ש
שמיני וליה ד' לילת
מרח' י"ד סכנ' משמע
דא' ראח' ג' ימים
בתר' י"ח יום שבין
גדה לגדה א"ס אינע
רצופין אינע ובה גדרתה
לאמנן מרב סמדיה
שכתב שאם ראח' ג'
ימים בימי זיבה אפ"ל
היו ספורין צדיבין ז'
נקיים והצח' ר"ת
נפרש' דהא דאחרת
כחבורת וחקל בשמי

עד הספור ו' נקיים מ"ח כיון דבימים הראשונים לימי גדה אין חן
עולין לספירה ויבנה וקשה לפירוש זה דל"כ תקשה ליה רש"א
דקמי' משמשת רביע וימה מחזק כ"ח האלו ו' שלשים שכן ממזין
הו' ל' בימי ויבנה ו' בימי גדה וז"ל ו' ימים סמורין שאלמיהם
לא יעלו לספירה ויבנה והל"ך סמורין חלילה מל"ח לכ"ח דלמורה
לשמש ב' ימים סמורין של כ"ח שמש ועוד קשה דמשמע דהו'
הו' חני ומשמשת י"ד הו' נחל ליה והא' עד ס"ג יום לא יעלו לה
ו' לספירה דכרטי"ה וז"ל הו' חזרת חלילה ממ"ח למ"ח לכן
נראה דה"פ הו' י"ד הו' דב"ח דביעיות ויבנה משמשת רק ו' והא'
ח' שלשים ש"ז עומדים הו' ל' בימי ויבנה ושמה לאחר ימי גדה
ויום ראשון מביעיות שכן סמורין לא תשמש דהיינו מ' ימי גדה
ויום שני נמי לא תשמש לרב א"ל לאחר לעיל עשרי בני סימור
והרי יום שני הו' סימור ליום י"ז שהוא עשרי ויום ראשון אע"ג
דסמור הו' סבב המקשה דלא הו' סימור כיון דהו' ממנו גדה וימים
ש"ה גדה נמורה אינן עולין לספירה ויבנה קטנה אבל מיום מ"ח
לא פריך דכיון דלמורה גדה נמורה עד הספור ו' נקיים עולין לה
שפיר ל"כ אע"פ ש' גדה ראשון ימי גדה עולין נראה ליה רש"א
דמשמשת רביע וימה מחזק כ"ח ומה שפ"ש דעד ס"ג לא יעלו
ימי ויבנה נראה דלא רק דלמנה מובלת עד ליל פ' שהרי ח' ימים
שביעיים הם ששה ימי ויבנה ושני ימי גדה ושמיניים הסמורים
ח' בימי גדה ונ' בימי ויבנה ויחשיבים המלואות כל ח' ימי ויבנה
והעשרים ו' לספירה נקיים: (ז) **וְלַמָּחָר** (ג) דמשמשת ה"ס ימי לילה
וימי גדה וז"ל כ' ל"ח דפסק' (ד) רמז ללמנה שאלנה רח"ל בזה א"ן עולין
לספירה ויבנה (וה"ה) ו"לפ"ש ד"ימים הראשונים לימי גדה אין עולין
אין תקנה לנשים בזמן הזה דהיינו כלהון ספק וזכות וגריעות ו' נקיים
ועומדים דקיימי בימים הראשונים ללילה ולא עלו לה לספירה ומיהו
לפירוש רש"י א"ח שפיר דהא ספק רמז לילה עולין לימי ספירה
ול"ח נמי ימי גדה דווקא א"ן עולין אבל ימים הראשונים עולין שפיר:

(*) (יגל לו. ד. עכ"ל)

[illegible][illegible]

א"י [מ"י פ"י מה']
לסו"ק מ"ה הל"ה:
א"י [מ"י פ"י מה']
לסו"ק מ"ה הל"ה:
ס"ט א"י [מ"י פ"י מה']
לסו"ק מ"ה הל"ה:
כ"ד:

ע"ב ב"מ מ"י ש"ס הל"ה:
כ"ד:

א"י [מ"י פ"י מה']
לסו"ק מ"ה הל"ה:
ב"ה מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
ג"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ד"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ה"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ו"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ז"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ח"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ט"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:

ה"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ו"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ז"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ח"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ט"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:

ח"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
ט"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:

ט"מ מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:
כ"ד מ"י פ"י מה' הל"ה:

אלא ש"מ שולן ש"מ וטעמא דרב בריה דרב יוחנן
אמר רבי ספק ספקא מ"מ א' בעלמא אין שולן הא
נח הוא ל' נעדר אלו בעלמא: **וכן** למאה וכן לאלף ימי
שבעה (ב) ימי זבחה דמאחר ו' ימי נדה כל הימים שמארה אפילו
מאה א' אלף מקורו ימי זבחה עד
שחשבו ו' נקיים:

הדרן ערך בא סימן

ד"ה הגדה מאה ה' מילי לרמז
דמאחר כ"ט טעמא (ש"ל) לרמז
למאחר גורם מומחה לעמלו לא
כל וליה ליה דשערי המאכלה זכיה
הא לא לר' קרא ומיה לר' נדה
אל מלרעא אלמך שפי קרא
היה אלו גורם מומחה ולקמן
דמלך קרא לטומאה וזכר בנצח
ומאחר ולא לין מרס הגדה האה
מאס דליה למלך מה לר' הגדה
שן מומחה בנצח ואל האחר וזכר
לח' ילפין מאה אחר אלמך
לקמן קרא למחש' אב יבש מהמא
היה למא וז' למר כון דהאיה
הכחב דס גרה וזכר לטומאה מחילה
ילפין מהדרי דגילי מחילה בעלמא
הא: **ותו** הא דתק המפלג ס'
דמא דהיט הא קשיא גופיה וז' ל'
הי' וז' דלן הכי נמי דבש
מעיקרא סהר והאק המפלג ס' א'
נמי י' ו' יבש משה כמן יבחושין
א' כמן קליפה מלן:

יבול מה אכן מנוגעת ס' אכן
מנוגעת ממנוחה בבילה ס'

ואי' מה יוכיח שמתחל בבילה ואי'
עשה משכב ומשכב ועוד מלרע
גופיה מפרס ר'ש אלו דרכים
(ספס' ד' ס') דלן עבד משכב
ומשכב אלו למא אלוין ומשקין וז'
למך ומקרא דהא מנוגעת לא
הא ולא המלרע ולא המא:

אף מזה נמי מומחה בלחן מסמא:
ואל האחר כון מנוגעת:

מזה תהיה (א) למא משכב ומשכב
מנוגעת נמי מחלן מסמא דהא מזה
משכב ומשכב ה' מומחה לאין
מסמא כדקן ב"ח מין לרבות עשר
מלכות וז' נג' וז' וז' נדיקין אכן
מסמא תלמוד למר כל המשכב
ואי' דאכן מסמא נפקא ל' משכב
דקא דלן מסמא אלו אלוין
ומשקין ולהי' אלמך לחשוי מזה
אף מחלן מסמא סהי' מומחה קלה:
אכן

קרא למעושי רחניא יכול תהא
אדם למא בגדים ודין הוא ומה זכ
ומשכב אדם למא בגדים אכן מנוגעת
דין שמשמאה משכב ומשכב אדם למא
בגדים ת"ל הוב הוב י"לא
אכן מנוגעת מעמא דמעושי קרא הא לא
הוב ולא אכן מנוגעת ה"א אכן קרא אשר
היא וישבת עליו 'היא ולא דמה

א' י' ו' יבש משה כמן יבחושין
א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

ימי לידתה. כגון ילדה בזב ופסקה מיד. הכי גרסין ראתה שנים.
רמזה שני ימים כזוסי כמין י"א שכן מה לנדה: ספק לידה ספק
זבחה. שמה לידה שמה זבחה שמה לא וז' ולא וז' אס' ול' הוא ולא
רמזה בפמחת הקבר הכי היא לידה ולא זבחה ואס' אינו ול' ורמזה
תורה אור דס בפמחת הקבר הכי היא לידה ולא זבחה ואס' אינו ול' ורמזה
ואין כאל לידה ואלס ול' הוא ורמזה
דס בלדה הכי וז' יולדת בזב ואס'
נפמח קבר בלל דס ואינו ול' אין
כאל לא וז' ולא וז' הלכך ספק הוא
ונגיל עליה מומר לידה לטומא
שזעיים אפילו לא מראה ומומר
זבחה שכל זמן שלא מפסקו ו' נקיים
לא חטור ומזילה קרין ואלס נאלל
שמה אין כאל לא לידה ולא זבחה:
ימי לידתה שאין רואה בהן עולין
כז'. ואפי"ג דליכא לפסוקי ביולדת
בזב וז' כאל לידה זבחה: משום
דאיכא למימר כז'. אכל א' היה
פשיטא ל' ביולדת נקבה היא לא
סלקי לה: ט' ימים טמאין. מר
מייחיו זבחה וז' ימים טמאין וז'
מייחיו ה' שומר ושמחה למשמש
וביום י"ט הוא טמא נדה וכן
לעולם לא טמא זבחה: ימי שמושה
כימי זבחה. דמעשרה טמאין הו' ו'
נדה וז' זבחה ומעשרה טמאין וז'
לספירה וז' למשמש הכי ימי שמוש
(א) כימי זבחה: וכן למאה. עמאלין ו'
ימי נדה וטמא ימי זבחה ומאה טמאין
ו' לספירה וטמאין למשמש וכן לאלף:

ימי לידה שאינה רואה בהן מה שיעלו
לספירה זבחה אחר רב כדנא ת"ש ראתה
שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה
הפילה הרי זו ספק זבחה ספק לידה מביאה
קרבן ואינו נאכל ימי לידתה שאין רואה
בהן עולין לה לספירה זבחה אחר רב
פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת
זכר היא וכל הני שבועה יחיד דקדיבין
לה סלקי לה לספירה זבחה אחר רב
הנא בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת
זכר איכא לספקי ביולדת נקבה ליכא
לספקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע
מינה "חשעה ימים טמאין וחשעה ימים
טהורין משמשת שמנה ימים מרוך שמנה
עשר יעשרה ימים טמאין ועשרה ימים
טהורים ימי שמישה "כימי זבחה וכן
למאה וכן לאלף:

הדרן ערך בא סימן

ד"ה הגדה יבש' המת מטמאין לחין
ומטמאין יבשין 'אבל הובב והגיע
והרוק "והשין "והנבלה "והשכבת ורע
מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין
ל' להשרות ולחורר לכמות שהן מטמאין לחין
ומטמאין יבשין יבשין "וכמה היא שרייתן
בפושין ימעת לעת רבי יוס' אומר בשך
המת יבש ואינו יכול להשרות ולחורר
לכמות שהיה טהור: ג' מ' מצא הני מילי
אמר חזקיה 'אמר קרא "והרהר בגדתה"
מרה כמותה מה היא מטמאה אף מרה
מטמאה אשכחן לה יבש מגלן אחר רבי
יצחק אומר קרא "היה בהיתו יהא ואימא
הני מילי בלח ונעשה יבש יבש מעיקרו מגלן
ותו הא דתנן "המפלת כמן קליפה כמן
עפר כמן שערה כמן יבחושין אדומים
תפיל למים אם נמחו טמא מגלן יהיה רביא
הוא אי מה היא עושה משכב ומשכב למא
אדם ולמא בגדים אף דמה נמי עושה
משכב ומשכב אדם למא אדם ולמא בגדים
אמו דמה בר משכב ומשכב הוא ולמעמך
אכן מנוגעת בת משכב ומשכב היא דאיצטרך

הדרן ערך בא סימן
ד"ה הגדה ודגיע. קרי' נלע"ו.
ומעמיטת הז' ה' וז' א'
הטומאה: ובמה היא שרייתן. דנימא
א' הדלל נמי ה' שיעורא למין
מיהו: בפורשים מעת לעת. אכל
א' צני טפי מים חמים או יומר
ממעט לעת יבשין ה': ג' מ' מנא
הני מילי. דלס נדה מנוגעת מנוג
ומשאו: אשכחן לח. דדוה לח משמע
כעין שהוא זכר יהיה. דס יהיה
זבחה. יבש מעיקרו. כגון הני
דמניק: מין שערה. אדומה:
עושה משכב. שיהא משכבו מטמא
אדם ולא יהא ראשון כמנוג' אלא אכ
הטומאה כמשכב נדה: שאינו
מטמא בבירה. אדם הנכנס עס
הז' נכנס אינו טמא: אכן המנוגעת.
מטמאה נכילה אדם הנכנס עמה
לבי' דכמי' והנא אל הבי' וגו':
הזכ. אשר יכנס עליו הזכ' (ויקרא
טו): היא. עושה משכב אכ הטומאה
ולא דמה עושה משכב אכ הטומאה
אכל מטמא הוא א"ח שמתחיו
משום משא להיות ראשון ואף על
פי שאין נוגע בו דהא אימקס לנדה
והפי נמי חנן בלכות הטומאה (כלס
פ"א מ"ג) דלס נדה מטמא כמשא:
א'

א' י' ו' יבש משה כמן יבחושין
א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

א' כמן קליפה מלן:

—000—
מוסף רש"י
כמן שערה. שער
(לעל כל).
יבחושין. יבחושין.
(ספ).
אם נמרחו טמא.
משום נדה. דלס הוא
(מש. וספ כז').

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה ימי שמישה
והי' ימי זבחה (ב) חש"מ
ד"ה וכן וז' ימים
יבשה: (ג) ד"ה אף וז'
פיהל מלמא משכב
ומכר מנוגעת ליה שפי
והי' וכל המשכב:

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

ז"ל אלה
עין מהרש

י"א מ"ח פ"א מכלות
ממלאי משכב ומאכל
כלה יב :

י"ח ב"ג ד"ר מ"י
כלה יב :

כי איצטרך קרא למשא וי"א למשא נמי לא איצטרך מהיהא
סעמא דלא גרע משכבא זרע דהא בזב קיימא ואיכא למ"ד
סוף פ"ב דכ"ה (דף ס"ה) שכבת זרע ממחאה במשא אפילו בלא
ליחודו יזבה מקו' ומה טעור בטהור פירוש רוק טמא בטמא טמא
בטהור שכבת זרע איט דין שיהא
טמא בטמא ויט לומר דלא קשה מידי
דאין לו לטעמא זאת היזבה שיהא
גורמא טומאה * דהייט ראיה שיהא
משאם היתה שכבת זרע וקרי שאמר
ראיה לאשמה טעור ממשא שאיט זב
וה"ק דלא גרע מאלו היתה ראיה
זו שכבת זרע דממחא במגע ולא
במשא ומק"ל לא אמר דאין זה טמא
בטמא דלכתי איט טמא אלף על די
ראיה זו הוא נעשה טמא וי"א כיון
דמגע נפקא לן בלא קרא היכי שייך
לומר שער המשתלח יוכיח הלא לא
דמי בדבוב איכא טומאה מגע וכי
האי גוונא אמר בפרק כל הבשר
(חולין קס"ו) גבי בשר בחלב דליקא איסור
אכילה מלאכי קדש הוהין ואיסור
הגאה מערלה מק"ל ופריך וילוף
סלה מילתא מערלה ומגני משום
דאכלא לומר חסס פי פרה דש כה
והורע בשר וזמור יזבה שנטבדה בן
עבירה ומתירין אף בחילה אל
פכשו דנפקא לן איסור אכילה מקרא
ליכא למימר תו יוכיח דלא דמי דליתא
שרי בחילה ויט לומר דשטיר
המשתלח נמי כיון דממחא אחרים
הטורקין נזי איט טעור גמור ושיך
לסומחא עלמא והי כאלו טמא
במגע ודמא לזב :

כיוצא ועש' כיוצא כהא מכה

ר"ב מן הכהניש ע"י נעטע
מטע ק מפרש ר"מ ויט לפרש נמי
לפסח טע שמעטע כל גוש כית
ככה מטע ובמחני' דלא תא' כיוצא לא
תא' להאריך אלף חמה דתא' ניש
מקמי רוק דשיך דכתיב כהיה וי"ל
דק' וליתא מדרשא חביבה ליה :
גילוף רוק רוק מיבמה * חמה
דמסא נילף רוק דכמה
מהא דנגע ויט לומר דמסא
דרשין ליה מקרא דלא בעינן נגע
ורקע בפסו יסל בפסו ממע ח"ל
לענין הוקים רוק הגרלה לוקים :
דס

ולוי אמר האי מאן דבעי דלימח ליכחל מעובר כוכבים ואמר רב חייה
בר גוריא מ"ס דרב דלא אמר האי מאן דבעי דלימח הואיל ויטל לגורן
ולרציאן דרך הפה ורב נהי דוידרא נפיק דמעתא גופא לא נפיק ח"ש
* חשעה משקן הוב הן הויעה והליחה סרוחה ורעיע שרוין מכלום דמעת
עינו ודם מצפרו וחלב האשה מממאין שומא משקן * ברביעית אבל זובו
רוק ומימי רגליו מממאין שומא חמורה ואילו מי האף לא קתני בשלמא
לרב לא קתני דלא פסיקא ליה למחני וימני דאחי דרך הפה וימני דאחי דרך
החוטם אלא ל' יוחנן ליתני ולמעטך כידו וניעו מי קתני אלא תנא רוק וכל
דאחא מרבייא הבא נמי תנא רוק וכל דאחא מרבייא דמעת עינו דכתיב
* וחשקמו בדמעות שלישי ודם מצפרו דכתיב * ודמחללים ישתה * מה לי קפליה
כוליה מה לי קפליה פלגיה * חלב האשה דכתיב * וחפתח את נאד החלב
ותשקרו מימי רגליו מעלן דתניא זובו טמא וזאת לרבות מימי רגליו
לממאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום סרוחה ממא מימי רגליו הבאין
שלישי. אלמא משקה אקרי: דס חללים ישתה. אלמא דס חלל אקרי משקה ודם מצפרו נמי דס חללים הוא דלא קטליה פלגיה:
זובו טמא וזאת. דמקד ליה חלמא מהיה טומאתו וגו' ורמי האי חלמא אקרא דלעיל זובו טמא חלמא כלומר דבר אחר נמי כוזב:

[וכי כפיו נפד נח
ש' פס' כ' נ' ד'ס
כח]

חוספי הראש

מתי מה שהיה נוח
ממאה לאשה שחיה
משכב במגע ובמחא
חול' ידיו זב כח
הנה. וליכא לפרש
משכב ורעוב יוכיח
שחיה נוח לזב לטמא
משכב ורעוב ודא ענינו
איט משכב ורעוב מע
והפס' שיש וי' סק'
ליק' ל' ח' חלמא פסא
משכב ורעוב :

כי איצטרך קרא למשא
וי"א למשא נמי לא איצטרך מהיהא
סעמא דלא גרע משכבא זרע דהא בזב קיימא ואיכא למ"ד
סוף פ"ב דכ"ה (דף ס"ה) שכבת זרע ממחאה במשא אפילו בלא
ליחודו יזבה מקו' ומה טעור בטהור פירוש רוק טמא בטמא טמא
בטהור שכבת זרע איט דין שיהא
טמא בטמא ויט לומר דלא קשה מידי
דאין לו לטעמא זאת היזבה שיהא
גורמא טומאה * דהייט ראיה שיהא
משאם היתה שכבת זרע וקרי שאמר
ראיה לאשמה טעור ממשא שאיט זב
וה"ק דלא גרע מאלו היתה ראיה
זו שכבת זרע דממחא במגע ולא
במשא ומק"ל לא אמר דאין זה טמא
בטמא דלכתי איט טמא אלף על די
ראיה זו הוא נעשה טמא וי"א כיון
דמגע נפקא לן בלא קרא היכי שייך
לומר שער המשתלח יוכיח הלא לא
דמי בדבוב איכא טומאה מגע וכי
האי גוונא אמר בפרק כל הבשר
(חולין קס"ו) גבי בשר בחלב דליקא איסור
אכילה מלאכי קדש הוהין ואיסור
הגאה מערלה מק"ל ופריך וילוף
סלה מילתא מערלה ומגני משום
דאכלא לומר חסס פי פרה דש כה
והורע בשר וזמור יזבה שנטבדה בן
עבירה ומתירין אף בחילה אל
פכשו דנפקא לן איסור אכילה מקרא
ליכא למימר תו יוכיח דלא דמי דליתא
שרי בחילה ויט לומר דשטיר
המשתלח נמי כיון דממחא אחרים
הטורקין נזי איט טעור גמור ושיך
לסומחא עלמא והי כאלו טמא
במגע ודמא לזב :

נבלה במגע ממחאה אדם ולא בגדים שעליו ובמחאה ממחאה
אדם ובגדים שעליו דכתיב (ויקרא י"א) והנגוע בנגלתה יטמא עד
הערב והנושא את נבלתה יכנס בגדיו אלף במגע לא כתיב כזב:
זב אפילו מגעו ממחא בגדים דכתיב (ויקרא י"א) והנגוע בגדיו יכנס
תורה אור בגדיו וכן משא דכתיב במשכב
ומושב (ויקרא י"א) והנושא אותם יכנס בגדיו
וקל ומומר לטעם זב עלמא: והשתא
דנפקא לן. טומאת הזב מוהזב את
זבו דליתקש זבו לו זבו טמא למה
ל' זב חדא זבו תרתי. וכתיב לזכר
דכתיב ראיות ראשונות דין זכר עליו
שאיט ממחא בלזב ומכאן ואילן
איתקש לנקבה דלפילו ראה שלישי
בלזב מייד קרן: והשתא דכתיב
זבו טמא. דנפקא לן מיניה עיקר
טומאת זב מהשתא דלזב מוהזב את
זבו הך דרשא דלא מחלוק בין מגעו
למשא ולע"פ שאם דרשו לדרשא
אחרת: כדור וניעו. מין רוק הן:
תלמוד לומר וכי ידוק. וי"ד דרש:
במה שביד טהור. אס רב כמה שביד
טהור דהוה ליה טעור טעם את
הרוק: זה מגע נבלה. שטחתי לן
בגדים שעליו וטומאים לן כזב במגע
הרוק: ואימא משא דרשין. שטחתי
לן את הטעם טומא לן כזב
בנושא הרוק אלף מגעו כנגלה:
לימא באדם. דדרשין כמה שביד
אדם והייט משא וכלאו דרשא דטהרה
שטחתי לן וכו' נפקא לן משא:
מאי בטהור. דמשמע טהרה שטחתי
במקום אחר טומא כזב: ש"מ
תרתי. משא מרבייא דכ"מ שטחתי
ומגע לטמא בגדים מטהור: בגדרין
דרך הפה. שגרין והולין דין
הפה: ורחמנא רבייה. ממי ירוק
כל דמי לרוק: ורב. כיון דלאו מעין
הוא אלף מפני שגרין דך פיו קמי
להומסו ולחמור הרוק: ליתשובבני.

טעור דהוה ליה טעור טעם את

הרוק: זה מגע נבלה. שטחתי לן
בגדים שעליו וטומאים לן כזב במגע
הרוק: ואימא משא דרשין. שטחתי
לן את הטעם טומא לן כזב
בנושא הרוק אלף מגעו כנגלה:
לימא באדם. דדרשין כמה שביד
אדם והייט משא וכלאו דרשא דטהרה
שטחתי לן וכו' נפקא לן משא:
מאי בטהור. דמשמע טהרה שטחתי
במקום אחר טומא כזב: ש"מ
תרתי. משא מרבייא דכ"מ שטחתי
ומגע לטמא בגדים מטהור: בגדרין
דרך הפה. שגרין והולין דין
הפה: ורחמנא רבייה. ממי ירוק
כל דמי לרוק: ורב. כיון דלאו מעין
הוא אלף מפני שגרין דך פיו קמי
להומסו ולחמור הרוק: ליתשובבני.

ממחאה דמעת עינו וטומאה

בגדרין דרך הפה דהאמר רב
אפשר לגוריה דך הפה: דאמר רב
האימאן דבעי דלסתמיה. שיתעור:
ליכחול עיניה מעובר כוכבים ולוי
אמר כ' מאי טעמא דרב דלא אמר
לימות. דסגר אס נתן העוהר כוכבים
לחוכו סס המות יכול לגוריו ולהוליו
דך פיו דרך הרוקין שמושקין
מי האף כפייה ע"י רוח נשימתם
לגופן: ויהרא. ארס של סס המות:
ליחה פרוחה. קיטור"א. מגפלת
מכתו: טומאה משקן. לטמא אורכלן
ומשקן כשאר משקין טומאים:
ברביעית. זהו שיעור משקין לטומאה:
טומאה חמורה. אדם ובגדים דמעיינות
הן: בשלמא לרב. דלמר האי דקמי
להו תנא דלעיל בגדרין דך הפה
איכא לתרתי דהאי מאן לזב חמי
לזו דכין דטומאתן לאו ממחא עטמן

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנפקי דרך מוטס
קמייה: אלא לרבי יוחנן. דלמר
לעולם טמא ליתמי: וחשקמו בדמעות

היה אלף משום מחלומי רוק לא פסיקא

ליה דהא זמנן דנפקי דרך מוטס
שטחתי וזמנן דנ

הרואה כחם • יתם האשה שעושה נרצח • חמה מאי מהדר
אפרסות הא כמה מקצות פ' בא סימן ודס אהר ברני
כתמים וליפוד מנייה ולא שיד לטעי עלייה לא הרגשה עד ולא
הרגשה שמש ואמר רבי' דחמי כתמים ליכא למפרך הדיט יסלין

להעמיד שיש וזן מרובה משעת
הבטן ואינור הרגיש ולא אדעתה
אבל בשמחון פריך מכחמים
דבשרה רזין רעילות וזאת כחם
בגבר בלא עתה שלא יבש ויפל
מיה בריחה ד' אפוק ומיחי
לקחן פריך מחלוקה כחם שגפרם
בההיא וייל דמשמע דמן מעטם היה
שן דומיא דבגר ותמי דמחן רחוק
היה ואינור ארגשה ולא אדעתה ו'
מזי וזן דרוב מיה סמאם י' לזח:
אִימור הרגש שחם האוי' ואלת'
אחיל לא נקם הרגשם מי רגלים כח'
לעיל ואם' שלא היילה דראמר ברם
מחלוקתו ללכסבור' הרגשם מי רגלים
הוא וי' דהכא וזן מעטם בין השמש
למחלוא הדם ודימה יודעת חם הרגיש
בזמ רגלים אלא לעיל לא פקדה
לפקדה ש' וזן ארור הרגש פעימם
יש הרגשם מי רגלים בינתיים:
ובמנועות ובהסבאות הלך אחר
הרוב: פ"ה אש שאין לה וסם ורגילה
לרואם חזיר וברקת ענמה תמיד
וזן שלא דבקק ענמה מחזקת
בטומאה הלך אחר רוב מיה הלא עמאין
סמאה וזא סימא שז החומר לא מליט
בשום מקום דהא אשם שיש לה וסם
דיה שעה וטומאה דמעט לעמ אויה
אלא בזין לה וסם ולא מעקדה
לפקדה ואם' בכוזה וז' הכא רזין
כזן אלא כחם וזן תלמך בין בכוזה
חזיר בין שזיה רזיה חזיר וגרלה
דקא' אגמא על חלוקה (ספך טמא
ספך סמאר) וקאמר דאם (" אחרי
מליאם הכחם רוב מיה עמאין סמאה
ואם על גב דעברה בשוק של פכחים
ולא ארמיין דא מגופה חסא: על
בשרה רזימי ליה לא לשטמא:

[illegible]

וְלֹא תִמְרִין וְאֵת מְנוּפֵה אֶתָּה עַל
בִּשְׂרָה דְּרִבְנִי לִיהַל לְאֶשְׁחַבּוּד :

אמר מִדַּע עַל בִּשְׂרָה ט' וְלִבְנֵי
פְּרִיז מִינֵה לְאֶשְׁחַבּוּד וְכִי
לֹא פְּרִיז מִינֵה בְּרִישָׁא אֶתָּה פְּרִיז
מִמְנַשְׁתָּ וְהִסְטוֹת דְּרִישָׁא בְּרִישָׁא
מִשֵּׁס דְּפִסּוֹס אֶתָּה יוֹתֵר אֲבָל רִישָׁא
מִינֵנִי לִיהַל לְתַלְתִּי בְּרִישָׁא וְהִדַּר פְּרִיז
מִינֵה : **על** בִּשְׂרָה דְּרִישָׁא מְנוּפֵה
אֶתָּה - וְחֵלִים מִדַּע שְׂנֵה לְקַמֵּן
בְּמַעֲשֵׂה נָבִיז לְבָשֶׁת שְׂנֵההּ מְלֻקֹּת
וּפְגַמָּה בְּשׂוֹק עַל טַבְּחִים טוֹלֵה אֶתָּה
בְּתַחֲסוּלָּה אֶתְרִינִי אִי חֵלִים דְּמַעֲלָמָה
אֶתָּה אֶתְרִינִי הִלַּל לְאֶשְׁחַבּוּד וְסֵי לִמְדַּר
דְּהִסָּס לְפַעֲמִים שְׂנֵההּ מְלֻקֹּת
סְתִילִין וְחֵלִים עַל אֶשְׁחַבּוּד אֲבָל אֵין
דִּקְדָּק לְעוֹלָם בִּשְׂרָה : **קתני** מִינֵה
עַל בִּשְׂרָה ט' - וְחֵלִים וְתוֹת קִישָׁא
ט' אֶתְרִישׁ דְּרִבְנֵה וְלֹא אֶתְרֵהּ
כִּדְלִידָה לְעִילִי' דְּהִסָּס דְּרִבֹּב יִישָׁה
מִחֻלָּין ט' תְּגִלִּים לְבָרִי דְּהִסָּס לְתַלּוֹת
בְּתַרְגִּמָּה וְלֹא אֶתְרֵהּ אֲבָל אֶתָּה אֵין
סִמְכָה בְּתַלּוֹת בְּתַרְגִּמָּה וְלֹא אֶתְרֵהּ
אֵין רִקְשָׁה מִמְנַשְׁתָּ שְׂנֵה אֶתְרֵהּ בִּשְׂרָה

(*) ב' ר' ר' פ' ד' כ' כ' כ'

(*) גי' ר"מ קידם כרדי

[illegible][illegible]

הרואה בתם פרק שמיני

נדה

נח

עין משפט
נר מצוה

מדרבנן. דלמא ארנסה ולא אדעסה: רב אשי אמר. טעמא דשמואל דלמא לעיל [ו] דדקה קרקע עולם כי לא משום הרגשה אלא כרבי נחמיה כי"ל דלמא לא הזכירו חכמים גזרת כהם אלא על דבר המקבל טומאה הלך כל הקץ תיבנתא לאו קושיא מינה

מדרבנן רב אשי אמר שמיאל הוא דאמר כי נחמיה דתנן *י* נחמיה אומר *כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל בתמים בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי לא מיבעיא קאמר דא מיבעיא גלימא דמי במדק שפיר ואיכא למימר מעלמא אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא למימר בטובה אתיא מהור: על עקבה ועל ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה מאי טעמא וכו' תימא זימנין דנגע בעקבה ומי מחוקינן טומאה ממקום למקום והתניא יהיה לה מכה בצוארה (ה) שתוכל לתלות תולה על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה ואין אומרים שמא בידה נטלתו והביאתו לשם אלא ישאני ראש גודלה דבהדי דפסעה עביד דמחרימי ולא מחוקינן טומאה ממקום למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא לאו משום דאמרין ברקה בחד ידא ונגעה באידך ידא לא ישאני ידה דכולה עבידא דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים או בלחין ת"ש דתני רב קשינא "עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים רב חי"א בריה דרב אימי מתני לה בהדיא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים בעי רבי ירמיה כשר מהו כשורה מהו טיפין טיפין מהו לרוחב ירכה מהו ר"ש על בשרה ספק טמא ספק מהור טמא על בשרה מאי לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד כרצועה הדיא איתתא דאשחבה לה דמא במשחיתא אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה 'חילול וחייתו והתניא *אין שונים במהירות כי אמרינן אין שונים לקלא אבל לדמרא שונים: היתה פושטתו וכו': תניא אר"א בר' יוסי דבר זה הוריתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי אצל חכמים שבררו אמרו לי יפה הוריתה ת"ד *ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע כנגד בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות ואם לא ארוכה טהורה וקצרה טמאה תניא אידך ברקה חלוקה (ב) והשאלתו לחבירתה היא טהורה וחבירתה תולה בה אמר רב ששת ולענין דינא תנן *אבל לענין טומאה היא טהורה וחבירתה טמאה מאי

דלמא ארנסה ולא אדעסה: רב אשי אמר. טעמא דשמואל דלמא לעיל [ו] דדקה קרקע עולם כי לא משום הרגשה אלא כרבי נחמיה כי"ל דלמא לא הזכירו חכמים גזרת כהם אלא על דבר המקבל טומאה הלך כל הקץ תיבנתא לאו קושיא מינה דרבי ירמיה מדפוחי. דקבלה לתיבנתא דלמיל ושיי מודה שמואל כי ומדקבלה לתיבנתא מכלל דטעמא דשמואל משום הרגשה וזי משום הרגשה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי דקה נטילת ורשעה עליה ואמר קן מנא דם טהורה שלא הרגשה: בצוארה. לא נמנא דם כנגד תורפה יכולה לתלות נמכה על צוארה שפעמים שנטה את צוארה לפניה ונפל דם המכה על תחתית חלוקה: על כתפה שאינה יכולה לתלות. שאין דם בא ממכתה ונפל לפניה אין מולה: ואין אומרים בידה נטלתו. ממכה שנכנסה והביאתו לפניה: עביד דמחרימי. ממה אומר מקום דם טטף עליו: על קשרי אצבעותיה. היינו גב היד. והא גב היד אפילו נשענ דדקה לא נעשה מ"ט טמאה: לאו משום דאמרין בדקה באידך ידא ונגעה. יד שדקה על גב היד תיבנתא: עד היכא. קרי פנים מעובי השוק ולא אמרינן דלדין מינה: עד מקום חבק. ספק. ומדממה לי שהוא קפן היד והשוק שקורין יר"ט וקאמר עד מקום שהוא מתחיל קרי פנים ותנן היא מחיתת הגידין שחובקין היד והשוק יחד כמון לחומו קפן כמון (שם דף סד.) את הקלקי ואת התנן: כשר. לרועה נציגול כלמדי: מהו. מי מספקין דם המכה ואלו: כרצועה. לאורך היד דהיינו אורמה כשנפל והוא נעשה כרצועה: במשחיתא. עם המכה דשמשון (שפטים טו) מחריגין עם משחיתא. הרימה מסכתא טו"ל אריג ונמנא דם על השמ: תחיל וחייתו. דרך שנטפה עד עכשיו שהלכה וזכה כי מתרמי שהיו המוסך שקורין אור"י"ר בא בין רגליה כנגד אותו מקום טמאה: והתניא אין שונים בטהורות. גבי מתעטף כעליו וטהרות וטומאות נצלו כפ"ק (לעיל דף ה) ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם כי אפשר אלא"כ נגע טמא רבן שמעון בן גמליאל אומר אע"פ דלא אפשר לא מטמאין ליה אלא אומרים לו שנה וזי לא נגע מטהרין ליה אמרו לו אין שונים בטהרות דלף על גב דהשתא לא מיתרמי דלמא מעיקרא לא היה הכי: כי אמרינן אין שונים לקלא. כגון כההיא דא"ל לו אלא"כ נגע וטמא ואין ניקו וימנא ליה שנה להקל אבל הכא מומחה הוא דמקמתא טהורה דהא לא על כשרה ולא על חלוקה אשתכח והאי דלמא תחיל וחייתו ואי מתרמי מטמאין לה היתה פושטתו ומתכסה בו גלילה כו': חלוקה של קצרה. ולא דדקתו קודם לניסה ואמר קן נמנא עליו דם: אם מגיע. כח: כנגד בית התורפה של ארוכה. טמאה אף ארוכה וכו"ש קצרה: ואם לאו טהורה הארוכה. אבל קצרה טמאה שהי כנגד בית התורפה שלה הוא מגיע. היא טהורה. דלמא טמאה לא נמנא עליו להביא

כרבי נחמיה דלמא כל דבר שאינו מקבל טומאה ט' . טעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שהכחם בו טהור גם על האשה לא גזרו טומאה והיא (א) משחיתא דכסמך נהי דלא מקבלה טומאה מ"מ מקבל טומאה צנעים: *מודה שמואל שהיא טמאה מדרבנן. פי' הקונטרס דתלין דלמא ארנסה ולא אדעסה ואין נראה דלפילי וחזק לה שלא הרגשה טמאה הואיל ורואה דם נדות ורב אשי נמי מודה [א] דשמואל היכא דלא הרגשה טהורה מן הטורה וטמאה מדרבנן אלא אחי לפירושי דכי נמנא אקרקע דטהורה אפילו מדרבנן: *וי מחוקינן טומאה ממקום למקום. וקשה דמאי פריך דוחיא להקל לא מחוקינן אבל להחמיר כי הכא מחמירין דהכי אמר לקמן אין שונים בטהרות להקל אבל לחמירא שונים ויש לומר כיון דתמיהם דרבנן אי איתא דתלין להחמיר להקל נמי אי לא על נטילת דבר הכניל קלם אבל לענין ממקום למקום שאין רגילות כל כך אמרינן לקמן בסמוך דלפילי ככתמים שונים לחמירא ולא להקל סימא דליפוך מחמירין שלא כנגד התורפה טהורה ולא אמר דקה כהא ידא ונגעה צנעה למעלה מן התורפה וי"ל דלא איתא דבדקה ומלמא טמאה היתה וטורה והיא רמיא אדעסה שהיא טמאה אבל כי נגע דם שעל כתפה לא רמיא אדעסה כיון דאין זה דם טמא ובסמוך גבי דם טמא דפריך ואימא דבדקה כהא ידא ונגעה כהא פריך מכ"ס וממחיתו נמי כהא מלי למפקד (ז) ויש לחלק בין ממקום למקום דהכא להארי לפ"ק (לעיל דף ז.) דהם טומאה ענמה כהא ממקום למקום והכא טומאה ענמה במקום אחד טומאה:

מקום חבק. פ"ש' שהא קפן היד והשוק ותנן הוא מקום מחיתת הגידים שחובקים היד והשוק ובערוך פירש שטעלן אלפוליות שיש בה לנלוות ומקום חבור העלולות קרי חבק ועוד פירש פירוש אחר שטפף השוק על היד מה שמכסה הכשר פ"ש כפיפת השוק על ירך שחובקין זה את זה קרי מקום חבק: **כשורה** מהו. אומר ר"י דהיינו טיפין טיפין דאי מחוברת השורה יחד היינו לרעוה דבסמוך וטיפין טיפין היינו מעורבבין שאין לא כשר ולא כשורה והא דלמא לקמן טיפין טיפין אן מלמדין היינו על הכגד והכא מיירי על כשרה דיש יוסף לתלות דם מאטלת על הכגד מעל כשרה:

ולענין דינא חן. ואל"ה מדינא נמי תחמי"ב השניה לכבו כדלמא בהמדי (כחצות שו:) כל שטל ספק כרשותו עליו להביא ראייה וי"ל כיון דלוינה נשמה אלא כרשות ועוד יש לומר דהם קאמר שאם יראה להיוט כי"א ראייה אבל הכא לא תחמי"ב האחרונה לכבו (*): * [ועי' סי' סג' סג' כנגד דף שו: ועי' ח"ס' חילן נא. ד"ס פמ"א] מלי

באנפולות שיש להם לטאות וספק דחובק חלוקה קרי ליה חבק. * עד פ"י בשכונת שוקה על ירכה מה שכונת מה תבשר על ידי כפיפת השוק על חדר חיי מקום חבק על שם שחובקין זה את זה: כ"ל צורה חייז שישן כשרה דאי בלא טיפין היינו כרצועה דקאמר בסמוך. וטיפין טיפין היינו ריבבה שורות. וטיפין טיפין כפיפת פירוש עשירין כשרה דאמרין בשלוי פירקין טיפין טיפין אין מסתמין היינו כי נמצא על הגדר שיש לספק כל סימא בדם מכלול: * לאו לאחיי כח"ל. * ח"ס' מנא ליה דאיתא לאחיי וילמא כהם כי אורחיה מירי. ויל' דמקאמר וזי ליכא ספק פירש ספק טמא ולא קאמר על בשרה ספק טמא משום דאיתא לאחיי טיפין שום ודרוש כהם משנה: * לענין דינא תנן. * הקשה היר"ב: לענין דינא נמי נישא נמי נמצא כאן חיד דאמרין בשלוי ודחיי גבי חסין וגי פירוש. ויל' דהם נשתנו האשת משרות האב עשה לשרת ובעל ודחיי משרות דמכר לשרת טקא אבל תנא לא יצא חלוקה משרות בעל ודחיי דאין ביד השניה בשרות טמאה ובכ"ז בשרות טמאה. וי"ל דלא אמרינן כאן נמצא וזאן וזי אלא שאם השני בא לדמיא האשת מכוון להפוך בלא כוונה ולחציצה מחוקתה ודלך וימנא לא ברשותך גלוי

פ' א' מ"י פ"ס מ"א
לספר ב"מ כ"א
פסג' לאין ק"ל
קוש"ט י"ד פ' ק"ל

י' ב' מ"י פ"ס מ"א
לספר ב"מ כ"א
פסג' לאין ק"ל
קוש"ט י"ד פ' ק"ל

י' א' נ' ד' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ב' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ג' פ"ס פ"ס מ"י י"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ד' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ה' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ו' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ז' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ח' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' ט' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"א מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ב מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ג מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ד מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ה מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ו מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ז מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ח מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' י"ט מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ' מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"א מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"ב מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"ג מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"ד מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"ה מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"ו מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

י' כ"ז מ"י פ"ס מ"א
קוש"ט פ"ס מ"י י"א

פון א מיי' פיס מאל'
 ליסורי ביאה אלכו'
 סג לאון קיה מושע
 ייד סי' קל סעי' כס :
 ין בנ מיי' עס בלי' ס
 מושע עס סעי' ים :

יחזק'ה מו"ה שם מל' כג
קושי'ע שם מעיף ה :

יחז'ה מו"ה שם מל' כד
קושי'ע שם מעי' יק:

ב ו ו תי' שם סלי' כנ
קושי' שם סלי' יח :
כא ו תי' שם סלי' כנ
יח סמו' שם קושי'
שם סלי' יח :

בב' י מו"י כ"ל שס
מושיע שס סמ"י יח :

כֹּה נִמְצָא מִיָּד פֶּה מְחַלֵּי
הַדְּמוּתָה כְּלִיג :

כֹּה נִמְצָא מִיָּד פֶּה מְחַלֵּי
חֲסִידֵי דִּינָה כְּלִי נֶחֱסֵה
מִנֶּחֱסֵה לְחֵן קִיָּה עֹשֶׂה
יָד פֶּה קָל מְחַלֵּי כֹה :

כֹּה נִמְצָא מִיָּד פֶּה מְחַלֵּי
כֹּה נִמְצָא מִיָּד פֶּה מְחַלֵּי

דגרות דגריא
א] נב' ולדכריו אלו
מודים ממחן ואלו וכדכריו
אלו מחנה

תוספי הרא"ש
המסומן . וכן לערך

פרישות כח וזקוק
להוציא מיד תזכר
אבל לזיב חשני לא :
ראין ב אלא שלע ב' .
תיבת מאי פירא היא
ש מאני וזכא דדי
מינידו ספקא אבל
לעיל שזכר וזיאשנה
למח נפמאח . ותידיק

ר"ח דהבא מיד
שנעסקת האחת תחלה
ואח"כ תבררנה ואפי'
נתעסקו בידו אי אפשר
לצמצם שלא ודחילה
האחת תחלה וא"כ יהיה
לנו חלוקה דם צפור
בראשונה ולשניה כדק
במלך שנתחברת

ומשגי כיון דאיתא סלע
יחידה איכא תלחה
בוו כמז בוו אע"פ
הצטרפה קודם הבחנה
איתור לא בא מיד דם
הצטרף עליה אבל לעיל
הבחנה בחוקת פורה
דוא: לא ישבה לא.

פ"י לא ידעה אם ישבה
אם לאה אין לך כל משה
ובמחשך נקט כל
סוין וסוין משה רעשתי
קאמד אין לך כל משה
ובמחשך של איש האשה
שוין בו כמה שוין
דמים של מאכלה. וא"כ
של אשה גבר יש להלכות

במאכלות כמו סמך של
איש חדר קאמר אין לך
כל מין וסרין של אשה
(הדמינה) (הדמינה) (הדמינה)
חוששין לכתובים. פרש"י
תרומה והדמינה אין לחל
(3) (אלא כמ' גבוי
(*) (מזל' פיה
16

מוסף רש"י הרבה
לא קשה
כחם, בקילור. אפלטון
שמינו להראות כחם ש

הנאשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה

הרד"ה. שגולה היא ויעשין בה דכבר רמזה: ראויה לדאורא.
 שהגיעו ימי הגעורים: וחשברא רבי מאיר לחומרא הוא. דמימא
 למנא קמא פליגי אינה רחמיא ומשום מינה דלחמיהויה לא בעינן
 שרמזה כבר הוא פליגי דרבי מאיר לקולא מכלל דלמ"ק לא פגי
 בראיהם ורבות עד שמהא רחמיא

ממנו: ופרכיץ אלא קשיא הך.
קמייחא דמשמע דר' מאיר לחומרא:
תריץ הכי בר'. וברייתא דקפטי אינה
חולה נזכרים לח"ק הכי קאמר אינה
חולה מצברת הראייה לראות אלא
אם כן רואה ר' מאיר אומר חולה
ותרייחו ממיתתא חדא מילתא אחר
ורב דאמר כהנא קמא דתרייחא:
בשני שלה. אם השתליתא לשמירת
יוס בשני שלה חולה זה ואף על גרמ
דלא הומוסקה רואה היום כיון
דמעיינה פחות חולה זה ואע"ג
דמקלקלה לה פורתא דלריכה לשמור
יוס המתיר כיון דעמאה השתא:
ובסופרת ז'. נקיים אחר וזה ואף
ע"פ שמקלקלה הרבה אסמרה לה
ימי ספירתא וזריכה לפסור ז' נקיים
הואיל ונעבזי ונעבזי טמאה חולה זה
וחרבתה מקולקלת. שומרת יוס
זריכה עוד לשמור שלשי בשביל כחם
זה ואם קופרת היא קופרת כל
שלפניה: רבי אומר אינה חולה.
הואיל ותקלקלה לה מאי: איח
דמקלקלה לה כפי מהא: ורשין
שחולה בשומרת יום כבוד יום בראשון
שלה. דלא מקלקלה מיד: ובידשבת
על דם טהור ובחולה שדמיה טהורין.
דלא מקלקלה לה מיד שאין לה כחם
דלאמר' כפ' קמא (ה"ק) וזו שירפה
מאי ותליין כחמה כדס כחוליס:
לפיכך דרבן שמעון דלמה לי. כיון
דחנה חולה בה פשעון דהיא ממוקדת
והמחולקת: שחולה בשני שובלין.

ולא ידענה הי להלף על ויהי להלף
על באנו למחלוקת. לרצן
שמעון^(ה) דלמר מולין כהם בשומרת
יום הכה נמי מולין שפיל עמא בלדס
עמא וטורז כטורז ולרבי שמיס
עמא: עד כאל לא אמר רבי.
*דשמי עמא: אלא משום דבי הדדי
ניצרו. שמיין היו נחוקת עמיה
(ויאשומרת יום בשמי שלה רחיה
לעטול כל שעה שחלה כיון שפריה
שעה אחת הילכך יום כול עומא
שכול לתלות בה יומן עמא לפיכך
שמיין עמאות לכל הכה דעמא הוא

מזל נפקא ליה מניה אז תלית ביה
הילכ אפילו לרבי חליצ' ורב חסדא
אמר סוף סוף. הן שומרת יום
טבילה היא צריח הילכ טמאה הוא
ואפילו הכי קאמר רבי לן תלית בה:
איתמר גמי. כד ארז דאמר אפילו לרבי חליצ' שציל טמא בטמא.
ומדמוהו לי ללן גרם נמי: טמא וטוהר. אז אפילו טוהר ותלוי
שהלם כי תולה טוהר אז שציל טמא: כחלור: לדברי הכל. ואפילו
לרבי ודאמרין דהם: הוא רזי הדדי מיטבו אכל הכא דהאלי טמא
מספק וטוהר טוהר גמור חולין טמא: כחלור: כחלור: כחלור: כחלור:
חלוקה לבעלת הכסם ואח"כ לנשמה היא מהו שפתלה בראשונה להיות
היא טוהרה: שומרת יום חמי אפתול מגופה: לא תליא. ושמיין
טמאות: לפי שאין חולין. דמעלמא חמי לה טומאת כחם קמא ולא
נחוקת רחא: היא בשמי שדח. אינה תולה דמקללה לנשמה ממארכת
ימי טומאת כחמה יום אחד אכל ביום ראשון שגשבה חלקה
ביום ראשון (לכחמה הראשון) תולה ללא מקללה לה מיד:

[illegible]

[יכמוס כד: ושיע]

תשובה רב"ה
(א) רש"י ד"ה נאט
למחלוקת פי' להשיג
לומר: (ב) ד"ה בלא
משום ופי' עתה דשומרת:

כל דשדין קמלות

וְסִי קָבֹלֶה הִיא כִּךְ לִבִּי
וְאֵלֶם . שְׂרֹחַ עֵרֶךְ לִפִּי אִי'

גליון הש"ס
גמ' לסיכר דרשב"ג .
כעין זכאלין סעאלאבנ"מ
ספ פ"א : שם : באלו
למחזקה רבי ורשב"ג
פ"י פ"ז פ"ח דמחזקה
דרב"ם : שם אין תולין
מח פסס שם טאלין תולין .
כעין זה שנה כח פ"א
גיפין סע"א :

אֲנִי מֵיֵשׁוּעַ הַלֵּל, וְחִסְדֵּי
לְמִסְדֵּי בְשׂוּי שְׁכִילִי לִרְוֵי
חִסְדֵּי וְשֵׁשׁ חֲדָשִׁי רַב־אֵד
הַלֵּל וְאֵל קַאֲמֵר רַב־אֵד
תְּלִיָּה בִּידוֹ שְׁצוּרִי וְשֵׁשׁ
וְיָדִי מֵאֵל נִפְקֵא לִיהִ מִי
לִיעֵד שְׁלֵא יָבֵא לִשְׁאֵל בְּ
כַפְסָא מִיָּדִי וְאֵל אֲפִסֵּר
הַלֵּכְךָ נִרְאֵה דִקָּא רַב־אֵד

זתולה בשומרת זס כנגד זס .

יְהוֹלָה בשומרת יום כנגד יום . מספקא ליה להר"י אם עומא קל
 ענין שופרת מקלה או הכל ולא עבדה תולה בלא ספרה
 נגלל בין כנדה בין כפסחא מה תביעו דשפתנין לא איירי אלא כביאר
 (שם) **יְהוֹשֻׁבֵת** מה לי אחר ר"ש . מדלא קאמר ר"מ ור'
 שפתו תפוחים ליתא למשפח' דלרבי

ויהי מה נדה ודקויה
 רב ששת כי ניים
 שמעוהא דתניא תולה
 שר בנכרית הראייה
 קאמר אלא בראייה
 איצטריך אמר רבא
 רבי מאיר לקלא
 ית רבי מאיר אומר
 דין הכי והיא שרויה
 אוח ואף ע"פ שאינה
 ת יום כנגד יום בשני
 שלא טבלה לפיכך
 ה מקולקלת דברי
 תולה לפיכך שחיהו
 בשמיטת יום כנגד
 שבת על דם טורד
 דין "לפיכך ורשב"ג
 פיכך דרבי למה לי
 ורשב"ג

וא"ת ורב חסדא אמר לא נקט
מלתה בזבזה גופה וליחא וזבזה
ספפרה מקלחה בזא למחלוקת ס'
וי"ל ריחא ליה לנאשמיטין דלפ"י ספ'
שצילן מחמא דלפ"י ס' דהי. ספ'
טומאה בדרב"ר וא"ת אס ק מה ענין
כתמים לשצילן דלפ"י דבדרייחא
אחרע חוקת סכרה דידא קלחמ"ס
לסאריחור בשצילן מחסו ספ' טומאה
בדרב"ר וי"ל דלפ"י כס נל ארכא למחמ
דלח אחרע חוקהה כס נל ארכא למחמ
בחברתה כמו בשוק של סבכא ואפ"ה

לרבי אינה תולה תמוס דמ"ס ו' מא
כיון ששניהם מותרין שספרה כבר
ו' ימים הכי נמי מזה חזית דתלינן
במחל שספר מקלח ספי מבטור
גמור ואצ"ל דחית ליה חוקה דמסרה
מחית כי חוכא ואלטולא דמחל סעמח
מסמחין ב' מותרין שלום בשבילין
ובלו לנאול בבית אחת דמסרה מרית
ומסמחיה ליה כי הכי דלא ליה כי
חוכא ואצ"ל דלא דמי דהס ח
מסרין לתרוייהו כי חוכא דח
אפשר להיות ששניהם מותרין אבל
הכא אפשר דמסר הלך במסר מ"מ
כי חוכא דחמח תלינן ספי במחל
במסור כדאמר לעיל גבי גמ"ס וח"מ
מ"ס מחי ק"ס דמותרין חילן לתוך
חולין נעלו וי"ל דהס חילן מפסד
למכירתה בתריותו כלסופסא נמי אפיל

רבי מודה שחולה בגדה נגזרה שלא טבלה כלל : **מדי** לתלות כחם
בבהם. ואמר הר"י לילכא למחמר דבעי לתלות בסופרת שבעה שלא
טבלה אבל ברחשון פשיטא ליה דהולא דאם כן מאי קאמר לקמן ת"מ
קאשיא הא אינא לגטוי' (6) בין לרבי בינורשב"ץ ברחשון שלה איירי ב"י'הא
ושפוד דאליבא דרבי גמ' ה"ל למכשי ברחשון שלה ביק דלא חייאמפוסהאלא
אפי' ברחשון שלה מבשי ליה ופשיטא ליה דאין תולין אפי' לרשב"ץ אלא לחיאי
מפוסה והסתחא לטבולא שטיי קשה לר' יהודה בר ליאוי'הא דקמשיי באוהא
רבי אלא שחולה דא' ופשיטא ליה דאם ה"ל הוא דקמשהרדא לגטוי' לטב ענין
קטיל ולדך וכן בנא פשיטה דר"ה והא קאמר אליבא דרבי אל תבשי לך
ואוקמנא בעיאי של אפילו ברחשון שלה וקאמר כיון דהיכא דמפוסה
חייא לא תלינן בשאי שלה לרבי בבהם לא תלינן אפילו ברחשון שלה :

[illegible]

עין משפט
נר מצות

פי' כאלו נס'ם הלכ'ם
תלומד אומר חלל

ו א מיי פס מכלי
ווארד בראש כל' כס
וע' נתיב סמג (לחן קול
קושי' ידד יו' ק'
סג' מל' :
ז ב מיי' שס כל' כס
סמג שס קווי' שס :

ח נ מיי' דס בל' דס
 ופי' נמי' וזכר' סמך
 דס מו'ע' יוד' דס
 סד' מ' וע"ס:
 פ' ד מיי' פיי' מכל'
 זכר' חנו' סכומ'ה
 כלכס' ד:
 י' ה מ' פיי' מכל'
 חסיד' ביל'ס בל' כס'
 סמך' ללח' קיל' מו'ע'ע'
 יוד' ס' קל' ספי' מ'ס'
 [וספי' מנ]:

ג'י' מהר"ם ח'ינה חולה
והא' דנקטו כ"י דאח"כ
חולה ורב אורא ס' קאר
סכל נצל

חומשי דברא"ש

דלגאן תלה בברית
רם אשר בראית
לראות. לא מאי
השנה דרם לחסד
[לגנן] [לא] בעי [אש]
שנתה ראתה לראות.
בנה רביע מאי דרם
לשמי למוסר
מא אורא בנרתא
שואלתא נבי דרית
ללא רביע וסנא לרית
ולא חתנה תחמה פרי
האיתא עריל דרם
מדינה סמלגנן בנ
אין תישען לא וכן
לא סקלקא לא תולה:
בברית תראה. אי
שרתה כב אצל אין
צ"ל שרתה עשירי
אין שרתה
והרקאסר דרסא ורית
מה נהר רתה וסנא
חסיא ורם סנא אלא
כב נהר שרתה
נבי רתה שברת ארת:
סמא וסנא ורית
בשני שרית.
סמא לא שבר ספרי
שבע ארעא דרית
רשע בראא [רב אהבת]
מא נפק ליה ספרי
נפק ונפק
אורי כל מה שפיר לא
אורי כל מא ספרי
רא"ל וני אסר
חסיא באט למחזקת
ו' ורשכ"ל חסיא
לעיל שרית
בשומרה חסיא
שמו של אסר וסנא
פיר אלא מרית
פ"א א' מרית
פ"א א' ורית
דרב אורי ורב חסד
רב אורי
שעט סנא רב לא קרית
לית חסד רב חסד
סב א' סנא
אין לית חסד ורית
ובט לא לרב
רב חסד אורי בספרי
סנא ורית פורי
לית סנא לית
חסיא רב חסד
שפסר כל שפסא
אין חסיא חסיא
לית חסד חסיא

שבע ור' ויל דניאל ליה
יון שחלה בראשון לחגי
ל ויהא דומא דמלתיית
ה מינה כיון שאין משה
ולמוד אפי' אי דהו כי
כלי הא שהרי בקל יכול
ק לכ"ע תולה כיון דלא
י דא בראשון תא ב'.
רבי יהושע מנכח תלמי

[illegible][illegible]

פחדה: לא יכלו לזאת ק
סודת דמסא. ואורבה ק
לזאת ע" חרחק פסא הי
קאי דך סיפא אלמא ח"ק
כבינוס קל פחדה שחרי
פסא דכי ואם לא פחדה

[illegible]

א מלחמה היא ורמיה רביעית דם שנבלע בצגד ט' ומשי מקיל
 י"ל דלרי' יוחנן לא קשה מידי עומאה לערלה דגבי עומאה מאס קפידא
 גבי ערלה ניחא ליה בחומותא ולא מבטל ליה והאם משני שיטתא דמהרי
 בסבסא דרבנן: דהא יכול ללחא עמא ואם תאמר ומאי קשיא דלמא הכי
 ללחא עמ יד' הדחק בצפון הא יכול ללחא ע"י סתם חכבוטס עמא דהא
 ה' תוקמין ופרישנא ואם לא עמיהא אפ"י דיכול ללחא ע"י הדחק
 איש יכול ללחא כלל דסתמא קטני ואפילו הכי קיימא שפיר ארישא
 דה"פ

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה

סד

עין משפט
נר מצודה

כֹּחַ אֲמִי' יִחַד מַלְאָכָיו
לְיָסוּר בִּיחָא הִלְז'
וַעֲיִין בְּמִי' סַמָּה לְחִין
קִיא מוֹשִׁיעַ יוֹדֵי סִי' קִסָּה
סַעֲיָה ה' וַסִּי' ז' :

כֹּחַ ב' מִי' פִּכִּיָה שֶׁסֶּה הִלְז'
לֹא סַמָּה לְחִין קִסָּה
מוֹשִׁיעַ אֲחִיעַ סִי' פ'
סַעֲיָה ה' :

מח ג מ"י שם פ"ט ה"י
א סמג שם:

ג. | מוש"ע יו"ד סי' קפ"ט
סעיף י':

מט ד ה מ"י שס הל"ז
והל"ח טושי"ע יו"ד
ס"י קסט פנ"י ז:

נ ו מוֹשִׁיעַ שֶׁם קִמְּךָ יי:

תוספי דרא"ש

[illegible]

יח בחדש שבט ויבטח
 והוא רילנה חזא ויבטח
 ויל כלל הישקן נביא
 וילב בחרא ויבטח
 תיבורתא דרב. ניל
 דחזא פני לשמי דרמאס
 לא איירי בלמנא
 והדש אבא פנא
 אלא דבלא הכי משני
 ליה שפור
 שאני ו מלך דתימא
 כיון מלחא דרמאס
 ויפדיתא חזא ויבטח כל
 ויבטח ויבטח קפח כל
 ויל כלל הישקן נביא

אִיתָמָר רִאשָׁתָּה ט"ז בחדש זה וט"ז בחדש זה . פי' דווקא כבי
האי גוונא אבל רִאשָׁתָּה גבי' חדשים או בבי' לחדש או באלחד
לחדש ויחד כדאמר לגבי בסוף בנות טובים (דף נט:). דחזאי
ריש ירחא וריש ירחא ט' ואשית שאלח מלח ואחר חסד ואין

המים שבין ראייה לראיה שזו מ"מ
קביעות החדש גורם והסכך דבראשונה
אין לה שיעור בחדש סתהא השניה
נראה דילוג מן הראשונה דל"פ דל"ן
הראשונה מן המזין וכפיון סתהא
דילוג עון ראשה עכשו ושניה
בעשרים לה ושלישים בכל"ל לשניה
ותמוס הכי נקט מ"ו בחדש זה
ולפיוס זה קשה דבפרק אור עגמ
ד' ו' (ב"ק ל:): חדמה עמ ויס חמשה
עשר בחדש זה וסשה עשר בחדש זה
וסכשה עשר בחדש זה לפלוגתא
דכא ואס כן הכי קאמר האס לעיל
גבי ראה שור וגנח שור וכל הכי
הוא ראשונה מן המזין לה וכל הכי
הוא ראשונה מן המזין לה וכל הכי

עַד עֵשֶׂר הַיּוֹם שֶׁשָּׂה עֵשֶׂר וּשְׁבַע עֵשֶׂר שֶׁשֶׁר הִוָּתְרוּ כֹּלָל וְאִין דִּר וְאִילָךְ קִשְׂיָא לִרְבִּי יִנְיָ יוֹדְקָרִי לָהּ מֵאִי בָא לִיה מְהוּ הִימָא חֲתָרִי יִמְנִי עֵקְדָה לִיה עֵשִׂרִים וְאֶחָד בְּחֻדְשׁ חֲדָשׁ זֶה יוֹם עֵשִׂרִים הִלָּה וְסֵת סִירְגָה לְיוֹם עֵקְדָה לָהּ וְסֵת תִּיּוֹבְתָא מֵאִי הִבָּא בְּמֵאִי עֵסְקִין עֵשִׂרִים וּשְׁיִנְתָה לְיוֹם דְּשִׁבְקִין לְיוֹם עֵשִׂרִים שׁ"מ : שְׂאֵן הָאִשָּׁה קִבְּעָנָה וְכו' : א"ד פֶּפֶא בָּעָה אֲבָל לְמִיחָשׁ לָהּ מֵאִי קִמ'ל תִּנְיָנָא הִיתָה חֲמִשָּׁה עֵשֶׂר וּשְׁיִנְתָה סִירִין אִי מִתָּחַם ה"א תִּתֵּךְ יִמִּי נִרְתָּה אֲבָל יִמִּי נִרְתָּה אִימָא לֹא מֵאִי הִסֵּת וְכו' : א"ד פֶּפֶא בָּעֵתִיָּה תִּלְתָּה יִמְנִי עֵקְדָה אֲבָל תְּרִי יִמְנִי מֵאִי קִמ'ל תִּנְיָנָא אִין עַד שְׁתִּקְבַּעָנָה שְׁלֹשׁ דָּא לְחֵד תְּרִי לְחֲתָרִי שְׁמַע לָן תִּנְיָנָא כּוּתִּיָּה הִלָּה לְהִיּוֹת רֹאֵה יוֹם וְלֹשֶׁם זֶה זֶה אֲסוּרִין אַתָּה מִתְרַת לְשִׁמְשׁ

מִתְּחִיל לַיּוֹם שְׁלִישִׁים הִגִּיעַ
הַדָּרָן עַל־הָאִשָּׁה

וְרֵאֵתָהּ וְהִגִּיעַ יוֹם עֲשָׂרִים וּרְאֵתָהּ הַיּוֹם שְׁלֹשִׁים
וְנֶאֱמַר

ה' ד' הדר מתי יוס ט"ו לעצמלה קיימא לה צימים הראזים נלדה
 צימים הראזים נלדות אלל היכל דקא' צמון ימי וצמנה כגון שטיה
 י הוז כגון ליום עשירי לעצלה: אימא לא. חימוש לה ד' מטי
 א קיימא לן צפרק דלעיל (דף לט.) כל אחד עשר בחזקת טהרה
 אקראי בעממא הוה קמ"ל: תצינא אין האשה קובעת ואינ
 ממים אלא למי שנקבע שם פעמים: חד לחד. חדא עקירה לה
 בחד וימנא: ברותיה. דאפילו דקבעיה חרי וימני מיעקר בחד
 מותרים: הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים
 ואף על גב דקבעיה חרי וימני מיעקר בחד וימנא
 נאסר

קבעה לה וסת לדידלו. ואסורה ליום י"ח למדש רביעי וליום י"ט
בחדש חמישי וכן לעולם: עד שתששלש בדידלו. ויום ט"ו אינו מן
המזין שהוא מתנה ראשית ואין שם דליו: היתה למרדה. וסמ
קטוב לט"ו ושינתה ל"ז זה חס אסורין כלומר כשיגיע ט"ו י"ז עד
לאחר חמשה ימים וזהו הנצטרך

גמ' איתמר *ראתה זה ויום מ"ו לחדש זה והרב אמר קבעה לה אמר "עד שתשלש בדר בפלוגתא דרבי וירוש" *ניסת לדאשון ומת תנשא דרבי רב ריש לך לא תנשא לא רב קמיפלגי רב סבר וישמואל סבר כיון דלא ממצינא הוא איחיבה רואה יום ט"ו ושיתה אסורין שיתה ליום ש עשר ונאסר חמשה שיתה ליום שמונה אסור אלא משמונה ע אמר כך רב למודה ש קארי לה למודה אצטרי בין דלמודה ועקרתיה קמ"ל מייתיבי ראתה זו ויום עשרים ושנים וישלשה בחדש זה קביע עשרים וארבעה לא ק דישמואל אמר לך שמת כגון דרגילה למחוי בין עשרים ואחר דיקא נמי גרידא ליום ויזדהו

ותשמתי לט"ו הכא: קמ"ל. דלון
 וסח קבוע ועקר צפחות משלש
 פעמים: סידרה. מיוס כ"ב ליום
 כ"ד: לא קבעה לה וסת. שאין דלונ
 זה דומה לרלשון דרלשון י"א אחד
 זה שני ימים כלאחד. קתמי מיהא
 קבעה לה וסת בג' רליות ורלשונה
 ככלל: ושניתה ליום כ"א. דלשח דלונ
 תלה זימני: דיקא נמי מרשבקינן
 ליום עשרים. נדחה ליה למתי רלחה
 ביום עשרים כדזה זה ויום עשרים
 ואחד נחדש זה ויום עשרים ושנים
 נחדש זה שכן דרך לשון חגשים
 לשנות כלל ולשון קרה: לא אמרן.
 דלון קובעת עד שחקבעט שלש
 פעמים אלל לתקבעיה דחמי' דיה
 עשתה ולא יעקר צפחות מג': אבל
 למיחש בחודאי זימנא הייפסא. ליה
 שלס רלחה ביום ט"ו פיעס אחד
 חוששת לט"ו הכא ולא משמש: הגי
 מילי היכא דקאים. ליה חותו יום
 שניתה בגו כחון ימים שרלחה להיות
 כן נדה ב' מחמי' שהיא למודה
 להיות רואה ביום ט"ו לטכילתה שהא
 ר"ב לרלחיה ורלשונה ורלשונה

כוחים (לכל נפש) ושיניה ליום עשרים לטבילה שהן עשרים ושבעה ימים
שהרי שלמו לאחר טבילה י"א שבין נדה לגדה וינקה ארבעה ימים
למדה לראות ליום חמשה עשר לטבילה והקדמה וראחה צמח
טבילה אחרתי ומצבול יגיע יום *עשרים לא תאכר לשמש
שניה מוחזקת רוחה הלכן משום חזק זמנא לא מיחוש לה
מטהרת. ומדמא להו גבי הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש
קביעות וקא משמע לן דאפילו קבעיה חרי דמני מיעקרא
זמנא: ה"ג מותרת לשמש עד יום שלשים. כל ימים שבני
וראתה הותר שלשים. העמיד לבא דהא אישקר מינה

1 כס"א: ח"א.

[သံ ၃၁]

יציאות מיד: תוספתא
שבת פס"ז ה"ה

נ"ח קביעות

גליון הש"ס
גמ' ודקארי לז מלא
קארי לז . פ' בי"ב
פ"ב חד"ס ודקארי :

וּסְפָר רֵעִי

ראתה יום המשר
עשר כר'. וממחלה
היה לימודה לימים
אחרים (ב"ק לו:).
קבעה לה וסמ
לדילוג. ומי סמא ה
ראיה שלישיה ב"ר
בחדש שלישי, דיה שפמ
ואניה מטמאה טהורא
מעט לפת, כדפסן כ
אשה שיש לה וסמ דיה
שפמ (סס).

עד שחשלת
בדילוג. אין לה וספ
קבוע עד שתראה ראייה
רצינית ב"ת, דראייה
קמיתא לאו ממנינא
ללאו בדילוג סזית (סס)

ר' אברהם ור' יצחק
באורי

115

[illegible]

מות שקושרין את החפות של חרונים
ביום: מנגבן. שאינם בולעין כל ק:
חרפי ואפלי. לר"ש פעמים שהן יוחר
ת: לא פליגי. רבי חי'א ורבה דר בר

חנה: בתקופת ניסן ותשרי. שהיום
והלילה שרם או יום או לילה:
בתקופת תמוז וטבת. שאינם שרן

חַי יוֹם וְחַי לַיִלָּה דְּהוּ עוֹנָה שְׁלִמָּה
 שֶׁל יִיב שְׁמוֹת: שְׁאֵנִי כְּחוּבָה: (א) דְּמַגְהִי
 בַּה טַפִּי. יֵשׁ עֵיכוֹב דְּנִבֵּר לְדַקְדֵּק
 צָבֵל וְלַחֲסוּמָה הִילָכֵךְ צִינֵן לַיִלָּה
 שְׁלִמָּה וְחַי יוֹם: הִלְכָּה בְּרַעַל בְּעִילָה
 מִצְוָה. צִין הִגִּיעַ וְחִנָּה צִין לֹא הִגִּיעַ:
 וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה

ששמה חינוקת: תעלל. שועל: מבי
ברבא. מן המחרשה שאינו מויל
משם אלא חזק ברגליו. הס נמי לא
ילאמי מחברא דמחזי מיהא אלא

מכרייתא וכדכוחינו דאמרי צועל

לללל רחמה צבית אחיזי אמו מתוך
הלילה לרחמה צבית אחיזי צביות
לכדוק שאין סומכות לומר הואיל
ושופעות דם מדם צבולים הוא ואפילו
אחר ד' לילות אלא כדוקות אס נשאו
מראה מדם כדברים: ויבכולו ר"מ
מחמיר כדברים ש"ש. לקטנה ד' לילות
לרחמה צבית אחיזי אמו מתוך

ד' לאמר ד' ונעננה לילה אחד:
ושאר ראיות. היכא דלחנה שופעת
שצין ב"ש וצ"ה לזכ"ה טעורין ואפי'
נשטו (וואמר רימ' ס'ן אחר מראה
דמים ובהא לא ס'ל כז"ש לגמרי
לזכ"ש אפילו לא נשטו טעמין ביון
דלחנה שופעת ממך ד' לאמר ד'
לחנה ונעננה לילה אחד להגיע

א מעתה בעל נפש לא יגמר
שהיו שופעות דם ובאות מתוך
הלילה כולן צריכות לברוק את
איות שבין ב"ש וב"ה הלך ארר

שונים הן זה מזה כיצד דם נדה
דם בתולים אינו זיהם דם
הצדדין אמר רבי יצחק בר
אבל חכמים אומרים כל
דם מחמת תשמיש משמשת
לך לא תשמש עד שתתגרש
ותושיא

בְּחַיִּים וּלְכָה חַיִּין בְּבָחוּלִים אִפְי'
וְלֹא הָיִט חַיִּין בְּדָם בְּחַיִּים עֲבָשׁוּ
חֲחֹחַ הֵן וּסְבִירָה לֵהוּ לְנִמְרִי כִבִּה וְלַעֲלוֹם
לֵהוּ לְרַבֵּן הָךְ דִּסְפִיק דְּלֹא נִשְׁחַט מִזְמֹת
בִּבְנֵן וְאִם מֵאִי קִצְוִי בִּבְךָ בְּדִיקָה וְהָ אִפְי'
דִּר בְּפִי (לְעִיל יֵא): דְּרַחוּמֵי בְּדִיקָה שְׁחִירָת
וְיִרְכָה שְׁחִירָת בְּרֹא וְרִי מִחַל מִשְׁחֵי

מרגש ביום ראשי לריכוז לבדוק כ"ט
יקה והבא חיירי לעולה דבעיא ברירה
סכ קחני בסוף דם נדה בא מן המקור:
ונאמנה

ה' חרש ורשבע' שנת ל"ה ה' תרס"ח
 ג' נחנן ל' ח' ה' תרס"ח
 ה' ש' ד' ש' ה' תרס"ח
 ה' א' ה' ש' ה' תרס"ח
 ה' ר' ה' ה' תרס"ח
 ה' ז' ה' ה' תרס"ח
 ה' ח' ה' ה' תרס"ח
 ה' ט' ה' ה' תרס"ח
 ה' י' ה' ה' תרס"ח
 ה' י"א ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ב ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ג ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ד ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ה ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ו ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ז ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ח ה' ה' תרס"ח
 ה' י"ט ה' ה' תרס"ח
 ה' כ' ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"א ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ב ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ג ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ד ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ה ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ו ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ז ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ח ה' ה' תרס"ח
 ה' כ"ט ה' ה' תרס"ח
 ה' ל' ה' ה' תרס"ח

ר' אברהם שיינבערג זצ"ל זיך אפילו נישט אפגעשטעלט, און האט זיך אפגעגעבן צו זיין שווער, וואס האט אים געזאגט: "וואס ווילסטו מיין זון? וואס ווילסטו זיין שווער? וואס ווילסטו זיין שווער? וואס ווילסטו זיין שווער?"

וידעה, דהוּ לָהּ ג' ימים רלופין וזריה' ו' נקיי
 רלסה דס (יומל ים:) שמה מחמם חימד פירס
 הסומין לנפילם מלוא, דהייט ליל רלשין דמוסה
 עד ארבעה אחרינא. עד יום רדעי' נשנה

וְנִאֲמַת אָשָׁה לַמֶּלֶךְ וְשֵׁם רַבִּי. פֶּרֶשׁ לְדוּקָא דִּךְ שִׁפָּא
דְּנִאֲמַת כְּרַבִּי אֲבָל שִׁלָּה רִישָׁא כְּרַשְׁבַּנְיָא וְסִבְרִיָא לֵיהּ
בְנִי יִצְחָק הוּא מְזִיקָא וְרַ' מַרְשָׁא דִּפְסִילוֹ רַבִּי מַדְבָּא בְּרוּחָא מִחֲתָא
תַּשְׁמִיךְ כְּבִישׁ ג' יִצְחָק לְחֻזְקָה דְּמִיָּא דִּךְ לְפִיל' דִּלְמָד לִימִישׁ

וּתְנַשֵּׂא לְאַחֵר נִסְתָּ לְאַחֵר וּרְאִיתָהּ דָם מִמֶּחֶת
חֲשִׁמִּישׁ מִשְׁמַשֶּׁת פֶּעַם רִאשׁוֹנָה וְשֵׁנִיָּה
וְשְׁלִישִׁית מִכָּאן וְאֵיךְ לֹא תִשְׁמַשׁ עַד
שֶׁתִּתְּגַרֵּשׁ וּתְנַשֵּׂא לְאַחֵר נִסְתָּ לְאַחֵר וּרְאִיתָהּ
דָם מִמֶּחֶת חֲשִׁמִּישׁ מִשְׁמַשֶּׁת פֶּעַם רִאשׁוֹנָה
וְשֵׁנִיָּה וְשְׁלִישִׁית מִכָּאן וְאֵיךְ לֹא תִשְׁמַשׁ עַד
שֶׁתִּתְּבָרֵק עֲצָמָה *כִּי־עַד בִּדְרֶקָתָה אַתְּ עֲצָמָה
מִבֵּיאתָ שְׁפוּפֶת וּבְחוּכָה מִכְּחַל וּמִן מִנָּה
עַל רֹאשׁוֹ אִם נִמְצָא דָם עַל רֹאשׁ הַמֶּךְ
בִּידוּעַ שֶׁמֶן הַמֶּקֶר הוּא כֹּא כִּי נִמְצָא דָם עַל
רֹאשׁוֹ בִּידוּעַ שֶׁמֶן הַצֵּדִיק הוּא כֹּא *יֵאֵם יֵאֵם
לֵה מִכָּה בְּאוֹתוֹ מִקֹּם תוֹלָה בִּמְכַתָּה *יֵאֵם יֵשׁ
לֵה וְסֵת תוֹלָה בּוֹסֶתָה *יֵאֵם הִיָּה דָם מִכַּתָּה
מִשׁוֹנָה מִדָּם רֵאִיִּיתָה אֵינָה תוֹלָה *זֹנָאֲמַנְתָּ
אִשָּׁה לֹמֵד מִכָּה יֵשׁ לִי בַּמֶּקֶר שְׁמִמְנָה דָם
יֹוצֵא דְבִרִי רַבִּי רֶשֶׁב"ל אָמַר דָּם מִכָּה הֵבֵא
מִן הַמֶּקֶר מִמָּא וּרְבוּתֵינוּ הֵעִירוֹ עַל דָּם הַמִּכָּה
הֵבֵא מִן הַמֶּקֶר שְׁדוּאָה מְהֵרָה מֵאֵי בִינִיִּירוּ
אָמַר עוֹלָא *מִקְוֵה מִקְוֵה מִמָּא אֵיכָא בִינִיִּירוּ
שְׁפוּפֶת אֲפֹרִי מִפְּגָרָא לֵה אָמַר שְׁמוּאֵל
יִבְשְׁפִּירְתָּ שֶׁל אָבִיר וְפִיָּה רִצּוֹן לְחוּכָה אָמַר
לֵיהּ רִישׁ לְפָנֶיךָ לְרַבִּי יוֹחָנָן *וְחִתְּבִינָה עֲצָמָה

אכלה שום וא פלפלין דאפטע לרבי
בני תלמי דמיני :

ותברוק עמלה בבזיה שלישית
ט' פירע בנקטערס

מבזיה שלישית וואלץ השמש על ידי
בריקה ולמה תאגרש מחור לשוט
משמע דאסורה לראשון ואפי' בבריקה
וה"ל יהיה מלי' למפרק לפי פירוש
רס"ל נשי' דע מחזיר אלא ט' בבריקה
כיון דלא ידע שיעור דלא כל האצבעות
זוהי ור"מ מחזיר לראשון בבריקה
ויש להעמיד הברייחא בשאינה רחוקה
למרחם בבריקה או שאינה ידועה
לברוק וכן משמע בירושלמי בפ' דם
הבדל דפרקי' ודברוק עמלה בעבול שני
ומשני לפי שאין כל האצבעות זוהי
כן י"ל דה"ש דיוק נמי פרקי' אשני
ובתוספתא (פ"ה) נמי תניא עד כמה
מוחלת יעשה עד שגשה ט' פירוש עד
כמה מוחלת בלא בריק' ומדלא
מהדר ארסורא לפרש עד כמה היא
אסורה אפילו בבריקה משמע
דבבריקה שריא אפילו לראשון ואפי'
שפיר לפירוש ר"ה דפירכא קמייתא
הוי כמו פירכא שניה :

ותברוק עממה בבִּיאה רחֵמֶה
 של בעל שִׁשִּׁי . חִמֶּה
 למחֵי רלֵא ידע שִׁטִּיִּל דִּלִּין כל הכחֹח
 שׁוֹח לִפְרוֹךְ רחֵבְרוֹךְ עמֶה בִּבִּיֶּה
 עֶה של רֵחַ עַל רִמְמוֹ אֶרֶבֶת שֵׁל

[illegible]

שבעה נקיים אמר ר' יורא בנות ישראל *^(א) התמירו על עצמן שאפילו רואות מפת דם כתרדלל יושבות עליה שבעה נקיים ארבריה רבא לרב שמאל ודרש קשתה שני ימים ולשליש הפילה חשב שבעה נקיים קסבר אין קשוי לנפלים *ואי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם א"ל רב פפא לרבא מאי אריא קשתה שני ימים אפילו משהו בעלמא *דהא א"ר יורא בנות ישראל התמירו על עצמן שאפילו רואות מפת דם כתרדלל יושבות עליה שבעה נקיים *א"ל *אמינא לך (ג) איסורא ואת אמרת מנהגא היכא דאחמר אחמר היכא דלא אחמר לא אחמר (חבועה נתר בהמן לטכול קממים ע"ג נמל סו') *אמר רבא 'חבועה לינשא ונתפייסה צריכה שתשב שבעה נקיים רבינא איינסק ליה *לבריה בי רב (ז) תנינא *א"ל סבר ליה מר למכתב כתובה *לארבעה יום א"ל אין כי משא לארבעה נמר עד ארבעה אחרינא איעבב שבעה יומי בתר התוא יומא *א"ל מאי האי א"ל לא סבר לה מר להא דרבא דאמר רבא חבועה לינשא ונתפייסה צריכה לישב שבעה נקיים *א"ל אימר דאמר רבא בגדולה דקחויא דמא אבל בקטנה דלא חויא דמא מי אמר א"ל בפירוש אמר רבא *ל"ש גדולה לא שנא קטנה גדולה מעמא מאי משום דמחמרא קטנה נמי מחמרא אמר רבא אישה

(א) [כפ"י] ויחסי פ"י תמלא בלויסות נגזילת נחש וכו' [כפ"י] ברכות ס' ה' אין שומדין גר"ף דף קכ' [בבליסות] (ב) ג"י סבר

[illegible]

הגהות הב"ח
(ה) נמ' דמות סלקא
מסבילת יצ"ב ס'
הכאכ"ד כדכסיתא דמס'
לעיר יהיה רואה דם ח"ל
תמי' שחבורים רואות
צ"ח כסאם נכנסת
צ"ח קצולות צ"ח לעיר
אח"כ רואה לבי וסבלי'
על גב סביר קולס
סחנסנ לעיר כדש קדם
יראו' אחרת: (ב) שם
המיוצג צ"ח אלא אסורא
רואת: (ג) שם איעק
ל"ה לנריה צ"ח כס' סבלי'
אח"כ ל"ה (ד) רש"י ד"ה
ל"ה שד"י ונ"י ולא תנא
שד"י אגמ' כרת:

[לפיל סת. וש"נ]

מוסף רש"י
ראה בעמ' הקודם
למטה
יחסים קינ:

גלילך השמים
גם ירד לחמנו נך
חיסורא . . .
הנאכלים סביב
ג' . . .
החמה בלחן :
שם נכדים בך חמנו
בנייך ובעמך ובעמך
חמנו בך חמנו :

מבנה בית מוסק. חולין
עמ. טועה לב:

[צריף וברץ סינ
דשנועות אי' במודית]

[לעיל כא. ושינ]
ברכות לא. מגילה כח:
[יבמות יג:]

יבמות לו: יומא ית:

ס"א ליום ארבעה ועי
רס"א

וַיֹּאמֶר אֱמִילָה לְכֵן אֶחָד
וְהַיְינָא דְשִׁשְׁ וְלֹא תִצְטָר
לְאַבְנֵי שֶׁל רֶשֶׁת. וַיֵּי
מִרְבֵּין וַיִּסְתַּק מִסָּךְ הַרְבֵּה
עָצִים תִּשָּׁב שֶׁהָהָר
שֶׁהָיָה צְרִיכָה עֲדִין לִשְׂמֹר
מִסְתִּיר עַל עַם שְׂבִיחוֹת
אֲרֻעָתָה וְסוּדָא אֱלֹהֵי רֵתָה
בְּפֶסֶק דְּכִרְיֻתָּה וְלִרְבֵּהָ
בְּרִייתָה קֶאֱמֵר דְּבִי אֲבֵל
וְאִשְׁמֵר הַקֶּבֶר לִישְׁתָּה בְּלֵי

לא תחורף. שערה: מקטף. נזק שער ומתכנלל וחוצץ: סרד.
מדיק השער וסוץ: ואפילו בחמי חמה. די לה נמין שהוסמו
בשמש:⁽¹⁾ דרמשרי מדיא. מקצין את השערות וזין לנטון עובד:
קמטה. בית השמי ובית התמרסם שלה: כל הראוי למילה. ממכתה

בנמל אֶע"ז והשחא לִכּא אִיסר ברדיוני
נפל *אבוה דשמאל *עבר לבנתיה מקוואות
ביומי ניסן ומפצי ביומי חשרי אמר רב גידל
אמר רב יְנַתְנָה תבשיל לבנה וסבלת
ועלתה לא עלתה לה סבילה אף על גב
דהשחא לִכּא אִיסר ברדיוני נפל אמר רמי
זכר *אבא ר'הני רבדי רכוסילתא עד תלתא
יורי לא הִיצי מְכאן ואילך הִיצי אמר רי
ועוקבא *לפלוג שבטין לה אינו חוצץ יבש
חוצץ אימתי נקא יבש משעה שמתחיל לידק
אמר שמאל *כחל שבתוך העץ אינו חוצץ
ושעל גבי העץ חוצץ אם היו עיניה פרוצות
אפי' על גבי העץ אינו חוצץ איז יודנן פתיה
ועיניה כיוור או עצמה עיניה כיוור לא
עלתה לה סבילה אמר ריש לקיש 'האשה
לא חטבלא אלא דרך דילתה *כרתנן
ר'היש' נראה כומר (6) ומסמך יותים אשר
נראה כאורח וכמניקה את בנה *אמר רבה
בר רב הונא נִימא אתח קשורה חצוצת

לפרוק שבעין לא אית חוץ יבס
חוץ. ודוקא שבעין
העין מפני שהרמשה שבעין מחלחלה
ואית מניחה ודאז יבס אכל לפטח
חוץ לעין אחי. חוץ ודבי מחמש
בתכחה מקוואת פרוט (מ"ה) דבי אכל
חולצין קמי לפטח שחן לעין ודבי
שחן חולצין קמי לפטח שבעין ולא
מפני. בין לא ליבס אלא בין חוץ לעין
לחוץ חולצין ואית סחא דירבס צעין
נמי חוץ וזאת סחא האצור יבסא
חוץ. וזא דתן האס במת' מקוואת
דבי וזא שחן חולצין שבעיה לעלבי
(א) עלא הבאר וזאת סחא האצור
חולצין (א) וזאת סחא האצור
בית

ישלש

דומיו דלכליז נואה שפ' הכשר דא בינא אלא לא חילי ועוד דלעיל
בבי ואלו חולין קאי גלדי נואה שכל בשרה וכל שחמה האפרין:
פתחה עיניה ביזרא א' עמלה עיניה ביזרא. לק' ש' ללמוד
לכל אשה הצובלת אה תצטול ותפתח עיניה ואלה
הפסוקים עיניה ביזרא לפרש' ולא גרסינן בסמוך דהי שפמחא
לטהרות ולכל היתרושים לר' ללמוד לפתוח פיה שיהא ראי' לביאח
מיס' דהארמין לעיל דכל בית הסהרים בעינן שיהא ראי' לביאח מיס'
ומימיני נמי שפמחא ש' רבי שטובלה וגמלא עמס בין עיניה (האריה) ואלה
ש' עיניה אחרת ותנן נמי בדיא' במס' מקואות בפר' א' גרסה
במנהגה מנחת בפי' דרסה ובעלה טרדה ממוחמלת כלל מנחת אלה
דוקא נהנה שער בפי' קטלה דיה קמלה שפמחיה כלילו לא טבילה
וגם לר' ללמוד להרחיק ירכויה קא' דהארמין בסמוך לחורבא
דבמקוה אח' בנה לענין בביאח הדד קא' ממעל החזה: **פתחה** עיניה
'ט'. אחר א' חסוב בפי'הו רביע חתמה לא נבמחלת הסהרים ואלה
הלכתא כלל הי שפמחא ר' חייא אהרנ' נמי לעבורה אצל בעלה
שפמחיה ר' הי דלמא ריש לקיש אשה לא תצטול אלא דרך גיילתה
דכחב דלמא ר' רמי בר חמא ואלה הי' צבבל וצורק שפמחיה
לרבינן וזה דומק לבעי א' הי מדברין ועוד דלמא שפמחיה דעבר
לצבבלגסיה מקואות צבבל ועוד דלמא בשלן נקבה נקטינה אשה לא
על חס' אשה לא תצטול כמל נהנה מצטיל לבעה פתחה
האי בקרא (יבמות דף ע"א) דבר שחזן צבבילה חסין
נגק' ניה ועוד דומיא דר' ועבר מוארר דלמא דר' שפמחיה חסין
סור וסור וכן פרש' שפמחיה דכל חמורות דק' שפמחיה חסות
ורס' ויחא נמי בפי' ר' אה' והלכות גדולות ובהלכות גדה שפירש רב
רס' ופי' דמס' מקואות (מ"ג) בבי ואלו חולין בזהר' ומחשב בית
שפמחיה לבעלה וכן דהולין (יבמות דף ע"א) דכל שחזן צבבילה חסין
צבבל חסין דק' דרך הבדיקה לעמוד על האשה אצל א' חומר דלמא
האשה שקר בפי' לפלוג שפיר העין חסין ומשמע בין דלי
ל הק' חומר' לית הילכתא סוסייה אלא בזה חומר' דרס' לקיש
הסהרים שפמחיה חסין דומין לטהרות קאי נמי דין לפלוג שפמחיה
דק' דהולין וכל דבר שחזן צבבילה קיימא חתמה דטהרות
לא קאי מייד דכסיפ' גבי ואל' שאין חולין א' חסין בית הסהרים
בין בית הסהרים ואלה ואלה ואלה ש' בית הסהרים שפמחיה
י' דוקא בלח דפרישה: **ובמניקה** אח' בנה. פרש' לענין בבי
ועל ואלה לחורבא ובמניקה אח' בנה מניקה אח' בנה חתה דהד'
נגמסין (מ"ג) אח' נמי כעוררת פ' כעוררת פ' לענין בית הסהרים:

בנבל אָע"ג דהשחא נפֿל *אבוה דשמאל * ביוםי ניסן ומפצי ביומם אמר רב יצנהה ה ועלתה לא עלתה לי דהשחא ליכא אימר בר *אבא היני רברי יומי לא חייצי מבאי עובא *פלפול שבעי רוצין אימיני נקיא יבשי אמר שמאל "בחלש ושעל גבי העין חוצץ אפי' על גבי העין אינו עניה ביותר או עצצ עליה לה סבילה או לא חסכול אלא "האיש נראה כעורר נראת כאורגת וכמניק בר בהנא נ"ינא

ממפצי ידיו מחדש. שטובין נבהר שהחולין מרובין אכל מפני חליה
הטעם טעם מתללות נבהר שטובות עלין: רבדי. פיטמור:ש:
בוטילא. פלומ:א. דרכן של מות של הקזת דס להטות גלד:
גלן ק ומחור והי כחף הכשר ולא חיי: לפלוק.
פודחת. פוחת וטעם חזר כן וכן ק וכן ק חולן
לפי שפחתה מפצירה ואלט עמ גב העין וכן ק וממ: ל"א
דומשה שהמשה מלחמתם את הכחול ואילו מוכן: פתחה עיניה
ביתור. הוא חליה למעלה: עצמה עיניה ביתור. הוא חליה למטה:
אלא הטבול אלא כדרך גרילתה. כלומר אל מדקח ורעויה על שבה
נר גליה וסוקיה וזו חלן כדרך הליכטה וטעמה חמד ומש
ממלכה וקטור ואן חס חלן וזו איכפת כל ואיה לריה לפש
יין קמטיה וסמיה חלן כדיון חמד: כדיון. נבי ראימ ענסי
הכחוש בית הכמורס דכחי (ויקרא י) לכל מראה עיני
ועת ועת מראה ענני לכהן עבודת ומוסר חמים: כעודר.
השחן וכומוסן חמים בית הערוה דלס שי לו ענני צימ
השחן אן לרץ להגביה ורעויה יומר מדלי להראותו חלן כעוד
ממגביה ואילו מלחם עננו ומי שילכל כהן לרעות יראה ואם לא וכל
לרעות טיבור וצבית הערוה א"ל לכוף ולשוח יומר מדלי חלן כמוסן
יחסיס אחר שגורו מן האילין ומלנקן (י) על הארץ: והאשה נראית. לכהן
ענניה: באורגה. צבית השחן ואם צבית הערוה היא טופפת
ענניה כמקפה את ננה: נימא אחת. מיהדקן שפיר וטולת:

עציה ואל לטהרות היה לא היה לר' להזכיר בכל פסם אשה ועוד
גבר ובעבר מחשבר וזכרה והיט נדה לבטלה דא לטהרות מאי ש
היחר והכי קאמר כל הוולד צביטל פומחה וטהרה חולק צביטל
שפשו צביטל נדה לבטלה אכל רביט את פירם שגראה צביטתה
מסדה וכן ר' חלקה דלעיל אמרין דבית הסתם לא בניא חולק
הסתים בדרשה אלאה בניא ביתא מים אלא ודאי היא לטהרות
גבר כ' וזכרה קיומא אבי' חליטת דפרק כ' דתקואות דחלי' לפ
זכרים ויבאלא ונמל וממלי ומשפלה וריבדא ופלפסן שמחמירות ויתר
ביתא אפי' יבש איש חולק מללא חמלי ויבאלא ופומחה שפיה ופגלה ו
לדאיתא אפי' לבטלה ומיאי חולק למירוב ר"ח דא משא דפ"ט דבי
אסמון לעין חולק שבתא העין איש חולק דהא מוקים לה לבטלה ו
דארי' לבטלה ומה שנקרא מבית הסתים דשמעית' למאי' דתקואות
בגמא והיט שמעיתין ושרק ליתן פסם ביד צבא גופא מ' חילוק
מקצהה ואל האיש ונמל בק פלגי' בין איש בין אשה ולפלפס צביטל
הערה ואין גראה דבס"כ אי' לה גבי הוד דכפרישית לעיל והכי
גראה כעוד וממס' כ' כעוד צביטל פומחה וממס' כ' בין ה
מלוצרות ביד המינית רבי (ד) אומר כעוה פסחן ביד השמאלית וצפ"כ

לעזר רשמי
פרד"ס. נמל.
פרנטיניש.
דקירות.
פלומ"א
[מלימא"ה].
איזמל (להקוח
דס).
קציד"א.
לחות העינים.

[illegible]

שקטת פנים והאבן
 שחררה מלפני שהמים
 ור"מ פ' בשם ר"ח
 שהמסד מהצלעות כפין
 ולפי בריתיה נפל אליו
 מסדו בוחזקו נל אליו
 מסתכן דקו וק"מ
 פ' בערך בערך כ"ף
 כין ומקלות בשר לא
 ש' ש' כ' כ' ש' ש'
 כה וסדרה תפלה לא
 לשון טיהה ודיושין כ'
 על גומה וכן שופשול
 וזהו על חתונת ותינו
 וזהו על כבוד וצנן
 וצנן . ויתר זה
 וקטנה וזהו באדם

[illegible]

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

גב א מיי פים מהל
אסורי ביאה כל פ
סור יד פ' קספ
נר ב ג מיי' שס פ
הכנס כ
גה ר מיי' פ' מסל
אסורי ביאה כלכס
כל וס' מהל' מוסרי
כפרס כל' ג מוס' יד
סיען קל סוף ד
ה [מיי' פ' קספ] מהל'
סומתת מה הל' ופ' י
מהל' מידות הל' י

אמר ליה כר' ז בחזקת פסרה. וא"ל תפסה דרבי יוס
דכחל דקאמר דמי לה כהפסרה שחרית אררבי יוס
דפרק בא סמן (לפ' דף עב.) דקאמר ומה אלו נדה שלא הפרישה
בטהרה מן המנחה ולמעלה לא הכא בחזקת מנחה אלאמא כפי
הפרישה מן המנחה ולמעלה וס לומר
דהס מיי' כהפרישה ביום שראתה
ז שחרית (6) והכל מיי' כבדקה
שחרית ומנחה מנחה וקשה דלס כן
כ פרכין לרבי יהודה אלו ידיו
בעיניה כל בין השמשות וכו' לימא
ר' יוס' לנפשיה דהא איהו נמי מנריך
הפרישה מן המנחה ולמעלה
כהפרישה ביום שראתה ומה מועיל
מיסב זה שחל עם סילוק ידיה
לחמה וי"ל דלנפשיה לא קשה דכיון
דהחזקה רואה שחרית דין הוא
להכריזה הפרישה מן המנחה ולמעלה
כלל מנחה אלא מן הדין וכן לנו
להחמיר ולספק שחל עם סילוק ידיה
לחמה להכריזה בדיקה בסוף היום
אבל כפי יהודה שחל להחמיר ולספק
לפניו בשלל רחצה שחרית אלא
בבדיקה עתה ומנחה טעורה הוא
מנריך הפרישה גם בסוף היום היה
ל להחמיר ולבדוק מספק שחל עם
סילוק ידיה רחצה:
אבל הלכה כרבי אליעזר. אע"ג
דלן למדין הלכה מפי הש"ס
הא פסקין כפ"ל לפ"ל (דף ז) כרבי
אליעזר כדריבנא והא חד מיניהו:
והכל

גליון הש"ס
בפי מלחמה אכל
מנחה בעיניו. לפ"ל
ס מ"א סוף דף א' י

וכן תנא לוי במתניתא. אסיפא דמתני' מי הכי בדקה ז' שחרית
ומנחה טעורה וכן השמשות לא הפרישה ואחר הימים בין בדקה
ומנחה טעורה בין בדקה ומנחה טעורה היה ז' ספק קנה: לומר
שאנינה מטמאה מעת לעת. כפי' בנות כותים (לפ"ל נט.) קחמי כל אחד
הורה אר' עשר בחזקת טעורה ואמרין למא
הלכתא ואמר רבא לומר שאס
מנחה כחוק י"א אינה מטמאה מעת
לעת ומתמיהין קחמי מטמאה מעת
לעת ארישא דקחמי אחר הימים
בדקה ומנחה טעורה ומתמיה הש"ס
ולאו אחרמיה כפי' בנות כותים (נט)
ולא אריפוק: כי קחמי ומטמאה
מעת לעת: אריש פירקין קאי ראתה
ועודה בבית אביה. כ"ה אומרין: כל
הלילה שלה וקאמר דלס לחמה לאחר
מכאן מטמאה מעת לעת: בתחלת
נדה. כנחולת דמיס דק"ל (לפ"ל דף יא)
דיה שעתה כדלמיה נדה דמיא ולא חטמא
לח וסח. קא סלקא דעמך אסיפא
דמתני' קאי דקחמי אחר הימים בדקה
ומנחה טעורה מטמאה מעת לעת וסח
יש לה וסח קבוע לאחר הימים דהיינו
ימי זבה ורחלה זו דיה שעתה:
לומר שאנינה קבועה. כפי' בנות כותים *
גבי כל י"א בחזקת טעורה: אמר
לך שמואל. כי אמרי אלא לקולא
דלא בעינן תלם זימני למיעקרה דהא
קחמי כל י"א בחזקת טעורה דהיינו
קולא דדמיה מסולקין אבל לענין דיה
שעתה כל שכן דהי וסח דהא דמיה
מסולקין: עם סילוק ידיה ראתה.
ואפילו הכי אמרת טעורה הלכך מה
לי הפסיקה בטהרה כדלמך כו': מי
איכא למאן דאמר כו'. והא אפילו
רבנן כמלכי כפי' שלה הוא דקאמר
אכל כדלמך דהי פתחת מעיניה
ליכא למאן דאמר דלס בדקה כדלמך
ומנחה טעורה דמיה הפרישה וטעיה
שלא שאלתי. שאלו שאלתי היו
מטהרין: מעיקרא מאי סבר. שלא
לח לשאל: ב"ר' הוב והזבה.
שפסקו והתמיהו לספור ז' ובדקו יוס
רשון ושני כו': רבי עקיבא אומר
אין להם אלא שביעי. שחל ראו
י"א בנתיים וסחרי הפרישה כדלמך:
ג' איתא מודה בוב שראה קרי.
כמי ספירו שאינו מונה אותו יוס
דקימא לן (כג.) דסומר יוס א' ומונה
לספורין: ונזיר שהולך כסכות ופרעות
י"א קרי' שחל אלא אלו יוס עולה
סחם מידות כספורין: הנה. ז' שראה
קרי: לטמאה בה כתיב. וזה מורה
הז' ואשר תלם ממנו כסכת זרע וגו'
(ויקרא טו) מה זבה *סומרת אף קרי
סומר אי מה זבה סומרת הכל אף
קרי סומר הכל מ"ל לטמאה בה אין
ק' סמירה אלא בעומתה האמור בה

[לפ"ל נט.]

[לפ"ל סד:]

[לפ"ל נט.]

[לפ"ל נט.]

הצרות הב"ח
(6) וס' דלס אסורי
כפי' וס' שחרית
אכל ככא מיי' :

[לפ"ל אסורי י' יצ"ל]

ג' ככא' ככא' ככא'
דלס שחל מאי ככא'
נ"ן

לפ"ל ז:

[לפ"ל נט: וס']

תוספי הרא"ש
תפס' ל' אף תפס'
קרבן מסק כיון דק"ל
דכל י"א בחזקת פסרה:
דחמה תתיו תיובתה
רובא דאמר רבא לומר
שאנינה מטמאה מעת
לעת בתוך ימי זבתה.
ולא משמע ליה לפרש
לחמה כמאן בדקה
ומנחה מטמאה היינו
לאחר י"א יום משום
דלאחר כמאן משמע
אפילו כמאן: ת"ד י'
בתחלת נדה. שרש'
דחמה לקטותה בשביל
דחמה אחר דם פסח דאמרין כו' בנות כותים ריה שעתה אפי' ל'ב דאמר מיי' אחר הוא והוא
לחמה שחל דבא דמטמאה מעת לעת ומסקיה לפסדה ולא דוקא מעת לעת פסח אלא שעה
שראוי לטמא ביום בתולים הוא דלא אמרין הכי ברוחא אחר דם פסח משום דהם ליכא שדות כלל
י' ע"פ: י"ס.

תוספי הרא"ש
לפסחי מעת לעת הוא
אפסחי לה לראות שם
דס שחרית מטמאה בו
מאחמול אבל חבא
אפסחי לראות מאחמול
דס פסח כבן אם
נשתנה תרם: דר' ז' ו
לפ"ל ב"ס כמאן
כדלמך מן הצנחה ולמעלה
לא תהא בחזקת מטמאה. וי"ל דהם סיי' בשלא הפרישה בערב שטמאה בבקר בברקה
כשחרית ומנחה פסרה הוא דא"ל ל' ידחה אפסחי ידיו בין ענינה וס' ולא קא"ל ר' יוס' לנפשיה
דגם הוא מנריך הפרישה מן הצנחה ולמעלה כשראתה בו ביום. וי"ל דרוקא ל' ידחה שידך לוקטות
משום ששחמיר כל כך בן דמנחה ולמעלה יש לו לחמיר לרשע שחל עם סילוק ידיה ראתה כפי' שחשש
האחרת

מוסף רש"י שאין האשה קובעת לה וסח בימי זבתה. כגון רחמה ג' פעמים מע"י לע"י. אף זה וסח לענין דיה שעתה. או לענין שחל לא בדקה כהיה טעורה. דמ"י לע"י הווי ימי זבה. וכן כל הימים משעלמו
י' ימי נדות עד י"ס דשמי ימי זבה כדלמך (לפ"ל נט.). שברקין עצמן. כשפסקו מונון הולרס לפסח שבעה נקיים כלל רחמי. כדכתיב וסח לו וגו' ובדקו עמנו רשון ונפשי וסחל מנחה ימים
שנינתיים לא בדקו (לפ"ל ז). הרי הן בחזקת טעורה. הולל ומחילמו וסחרי נטערה וטובל לערב של שביעי (נט). אלא יום ראשון ויום שני. ולכרין למנות עד מנחה ימים. דחוששים שחל ראו
ינתיים. וימיו ז' הווי נדה כדלמך שעתה ינתיים. סמרי לנקיות הלשון. דלמנחה אחר ואחר טערה. אחר אחר לטק. שלא חלה עומתה מפסקת ינתיים. אלא השמא חלה שעתה היא ומונה לספורין (נט).
אלא יוס' ז' בלבד. דשעת רחמה ימים שנינתיים וסמרי אף טערה יוס' סמרי אחר ואחר טערה. אחר אחר לטק. שלא חלה עומתה מפסקת ינתיים (נט). אחר אחר
לבד. כלומר וכן אחד לטק. שיהי לענין סמרי (לפ"ל נט.) ר' יהושע כיון דלמנתיים פים לטמאה נסמרה סמרי יוס' ראשון (לפ"ל ז).

תינוקת פרק עשירי נדה

ע

עין ששמה
נר מצוה

נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א
נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א
נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א
נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א

נח א פ"א פ"א

היא תועבה. במחזור גרושקו כתיב (דברים טז) כי תועבה היא: השני מה תהא עליו. הילך יסור לקדשים שאילו היה מלורע חבירו מי אע"פ שמתערב קרבתותיהם זה יקרב לשם מי שהוא זה יקרב לשם מי שהוא או אם מה האחד והוא שני הקרבתם פגמם היו

[קדושין טז]
יבמות יא: מד:

**היא תועבה ואין בניה תועבין*שני
מצורעין שנתערבו קרבתותיהן זה בזה וקרב קרבנו של אחד מהן ובמה אחד מהן השני מה תהא עליו אמר להן 'ביתב נכסיו לארריים והי עני ומביא המאה העוף הבא על הספק והאיכא אשם אמר שמאל כשקרב אשמו אמר רב ששח גברא רבה כשמאל לימא כי האי מילתא כמאן אי כר' יהודה *דאמר אשם קבעה וכוין דקבעה לה אשם בעשירות לא מצי מייתי המאה ברלות דחנן *מצורע שהביא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני הכל הולך אחר המאה דברי ר' שמעון *ורבי יהודה אומר הכל הולך אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר צפורים ואי כרבי שמעון דאמר המאה קבעה אע"ג דלא קרב אשם נתיי אחר דהא שמינן ליה לרבי שמעון דאמר לייתי ולחני *דרנאי אמר ר"ש למדרת מביא אשמו ולונו עמו ומעמידו בשער נקוד ומתנה עליו ואומר אם מצורע הוא הרי אשמו ולונו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם שיען שחיטתו

לא המא

נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א
נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א

[נדה רב]

נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א
נח א פ"א פ"א
אשר ב"א פ"א

דרי יהושע כשהיה אה אשמו קודם מיתת חבירו אבל אם לא קרב אין לו תקנה: אי כרבי יהודה. דלמר אין אשם בל על תנאי ומשום הכי ליכא תקנהא בלשם: אה אמר אשם קבע. ואם קרב אה אשמו לית ליה תקנהא בחטאת דלשם שהביא בעשירות קבע אה אהר קרבתותיו בעשירות ואין יכול להביא אה חטאתו עני: מצורע שהביא אהר מקרבתותיו: והעשיר. עד שלא הספיק להביא אה טעו או עשיר והעני: הכל הולך אחר חטאת. אם הביא חטאת גדלות מקרב נמי עולמו גדלות ואם בעשירות מקרב נמי עולה בעשירות: אחר אשם. אם כשהקרב אשמו היה עשיר יקרב אה האחרים בעשירות: אחר צפורים. שני נפרים מית סהירות שהיה כהן מטהר בהם אה המלורע שבעה ימים קודם תגלתו ולאו קרבן הן ושוחם בעשיר ובעני ואם בלוחה שעה היה עשיר מביא כל קרבתותיו בעשירות. ובעמל דכולהו מפרש בכריתות [טז] אשר לא תשיג דיו בטהרתו: רבי שמעון סבר טהרות דבר המכפר ורבי יהודה סבר דבר המכשיר והיינו אשם שמתנו נותן על הבהמות ורבי אליעזר סבר דבר הגורם לו טהרה ומאי הנהו לפרוין: ואי כרבי שמעון. דלמר אשם לא קבע והלכך אפילו הקריב אה אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני למה ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני אפילו לא קרב נמי ליכא תקנהא בלשם לאחוי אשם מביאו ולומר אם קרבן שקרב של חבירי הרי זה שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: למחרת. בספק מלורע קאי וקאמר למחר של טעילו שהוא יום הבאת קרבתותיו מביא אה אשמו כו': שחיטתו

הנחות הב"ח
(ה) ור"ס ד"ס למחרת
וכי' בספק מלורע חבירי
דקאמר למחרת טעילו
שהוא יום הבאת קרבתותיו
מביא אה אשמו כו' וכן
בכריתות: (ג) ב"א ר"ס
ידע אה טהר מלורע
אף לא:

[ויקרא יד]

מוסף רש"י
היא תועבה. כלומר
בעת עבירה (קדושין
טז).
ואין בניה תועבין.
לפי כשהיינו פסולה
לכהונה (יבמות יא:).
הכל הולך אחר
חטאת. אם הביא
חטאת נחמה בעשירות.
מביא נמי עולה בהמה.
ואם הביא חטאת העוף
בעצמות. אע"פ שהעשיר
מביא נמי עולה בעצמות
(ערכין יד).
אחר צפורים.
שני נפרים מית שהוא
מביא לזכר היום קודם
תגלתו. אם נשעה שחור
עליו הרי עני, מביא
בעצמות קרבתותיו. ואם
בלוחה שעה היה עשיר
מביא כל קרבתותיו בעשירות (טז).

היא תועבה ואין בניה תועבין. וא"כ מה נדח וסא פרישין אהל וחומר דלחמנה לכהן גדול מה ללחמנה לכהן גדול שכן הוא עולה מחטאת ולכא למחר דלאו פירכא גורמה היא דלא על ידי כך פירכא הדר ביה כפ' החול (יבמות דף מד). מהא דקאמר הכל מודים במחזור גרושקו שאלר פגום

מקל וחומר דלחמנה לכהן גדול ואומר אלא אי חיתמר הכי חיתמר ושוד קשה דכפ"ק יבמות (דף יד) קאמר רבי יוחנן בן טרי כדר נעשה כדברי כ"ה שמתירין אה לחמנה לכהן גדול חלינה ויבוס האל פגום דלכך כ"ה ומקל דהי פגום אי מקל וחומר דלחמנה לכהן גדול איכא למיפך כי האל ו"ל אה קשיא בתרייהו דנפקא לן האל פגום בלרות לשון מהא תועבה ואין בניה תועבין מכלל דבעמל אפילו בניה תועבין מיהו כשמתא ליכא לחומר דמקום הכי נקט האי קרא אע"ג דלא לרד ממש דלחמנה לכהן גדול ליה ר' יהושע למדרש בעמל כגון ביבמה לשון דכניה תועבין דכשמתין דיבמות אה ליה לר' יהושע דאמר של לרות כשר לשון דקאמר כמי נדות אה מעיד לכס וי"ל אי לאו מיטע דהא הוא מפקק דולר פגום משום דקומאה כתיב בה כעריות וא"כ למ"ד דלא קאי קומאה אלא אטוה דכין דלעקר לעקר מ"מ לשון תועבה הוא לחמנה דקאי נמי

אכניס אי לאו א"כ הא דמייני הכא קרא דהיא תועבה היא משום דלא מילך לחמנה לכהן גדול ומעבד וככר דמתחלל כר' יהודה דכפ' בתרא דקדושין (דף סו). וכן אהר אחד מהן: חומה למא דס"ד דלא קרב אשמו וכדכתיב רב שח לאוקמי בלחמנה נמי הייט יטלין לשאל הילך יקרב השני הלא אינס יודעין מי נפטר כדר מקרבן ולמי יטעו מחן בואות מדם האשם שלא קרב וי"ל יטלין לעשות לשניהם ולי משום סמיה יקריבו בלא סמיה משום תקוה ברא: וכן אהר השני הלא על הספק. וקשה דבניין פרק כל הבט (דף כה) גבי השולת חטאתו ממדינת הים ואוקמיה רב פפא בחטאת העוף הכי קאמר בדר הכי וליכא כו' אבל חטאת העוף מספקא לא לייתי חולין לעזרה והא אמרין כשמתין דהא על הספק וי"ל דהכל כשהמלורע לפניו משום ספקי גברא מקריבין אותו אספקא הואיל ואיטו יכול לתקן בענין אחר אבל הכס שהבעלים במדינת הים אם היה מת אין לו דין חטאת להיות קרב ואלא לא יקריבוהו מספק: דרנן מלורע שהביא קרבן עני וכו'. דתקן גרסי' וא"כ דדבר ר' אליעזר אינן שטיין במשנה לא תש להלכך ולומר תניא על דבריו הואיל ולא היה לרד לדרביו כ"כ אלא לדרבי ר"ש ור"י אבל בערבין פרק השני ד (דף יז) קאמר תניא ר' אליעזר בן יעקב דאמר כו' ושלשון מקרא אחר דרשו:

למחרת מביא אשמו ולונו עמו. פירש"י בספק מלורע חבירי (ה) למחרת טעילו שהוא יום הבאת קרבתותיו והך ברייתא מיידי לה בזבחים פ' החטאות (דף עו). ואם פ"י ר"ש למחרת ביום שמיני ללרעו וה"ל מיידי לה במנחת פרק בתרא בזמין שמיני ללרעו אלא שהולך להחלחל כו' יום משום דשחא נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל דהו נזיר היה ספק מלורע אכל איטו יודע אה פירוש הוא יודע שהיה נזיר אבל איטו יודע אה נטמא למח או לאו וכן יודע הוא שמלורע היה נזיר טמא אמה וזרין אה לפעום כל דין נזיר טמא ואחר תחיל נזירות טהרה הוא וטענה. וגלגל והביא קרבן מנה ז' והוא וטענה ומבקש לגלגל ואמר לו נזיר אה ואין טהור מגלגל אלא אחד מהן כדר הוא ששה מביא שולח בהמה ומחנה אה טהור הוא זו טהרה ואם לאו חטאת עולה ושלמים ואין מעבד אותו מגלגל אלא אחד מהן כדר הוא ששה מביא שולח בהמה ומחנה אה טהור הוא זו טהרה ואם לאו נדבה וכשזרוע דמה יכול לגלגל פירוש לך יתנה מן העולה ולא מן החטאת שאין חטאת בהמה בזה על הספק וכן לא על השלמים ששלמי נזיר טעונים חטפה וזה ספק מלורע ואיטו יטל להקף ועוד שהן טעונים לחם חמיו בשלה ואין שלמים כאלו בזין נדבה הילכך אין יכול להעלות שהיה מוכשר לגלגל אלא בוריקת דמי השולח כדר יעשה להחמיר עליו מביא פילי חרס חדשה וטען לפוכה רביעית מים חיים ומביא לזכר דרוש פירוש כדר כל המלורעים בתגלגל הראשונה וחטאת השני כדר מביא דשחא נזיר טמא הוא ותגלגל א של טומאה היא ואין תחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאת טומאה שחטאתו מעבדו אבל אשמו מעבדו וישאל אותו

נח א פ"א פ"א

למחרת. בספק מלורע מוחלט וספק איטו מוחלט קאי, למחרת ביום השמיני (נח א פ"א טז). כשמתא דנזירות קאי לה מי שהיה ספק נזיר טמא וספק טהור, ספק מלורע מוחלט טמא ספק טהור, אכל בקדשים אחר כו' יום כו' (נח א פ"א טז).

[illegible][illegible][illegible]

שאלה 10: **שאלה 10: שאלה 10:**

תניוקת פרק עשירי נדה

עב

עין משפט
נר מצוה

עב א מיי פ"ו פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ב מיי פ"ז פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ג מיי פ"ח פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ד מיי פ"ט פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ה מיי פ"י פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ו מיי פ"יא פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ז מיי פ"יב פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ח מיי פ"יג פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ט מיי פ"יד פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב י מיי פ"טו פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יא מיי פ"טז פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יב מיי פ"יז פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יג מיי פ"יח פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יד מיי פ"יט פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יה מיי פ"כ פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יז מיי פ"כא פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יח מיי פ"כב פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב יט מיי פ"כג פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כ מיי פ"כד פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כא מיי פ"כה פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כב מיי פ"כז פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כג מיי פ"כח פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כד מיי פ"כט פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כה מיי פ"ל פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כו מיי פ"מ פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כז מיי פ"מא פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כח מיי פ"מב פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב כט מיי פ"מג פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

עב ל מיי פ"מד פה"ל
אסורי ביאה בל"ה

[ויקרא טז]

[לעיל טז]

—○○○—

מוסף רש"י
הרי זה גורן. שלל
המפני יום זה (לעיל
נז).
ומגנן. ובעילתן
חליצין. וזו היא חליצת
אם תראה היום יהי
טמאין למפרע וחיבין
בקרן (וכח' סו.).

וב"ה פוטרין מן הקרבן. דלא בעי שימור. אבל לענין טומאה מדור
מדרכין להחמיר גזירה יום י"א אטו תוך י"א יום דמטמאה בועלה
מדאורייתא עד שחשסור קצת יום המחרת כדילף לקמן [ו] מהיה לה:
טבלה יום שלאחריו. דעבדה שימור קצת ושימור מעילה הוא אלא
שחוק י"א יום אסור לעשות ק' שלל
הנל ליד ספק שמה תראה לאחר
משמש ומאטרפין הימים לזכיה ואין
טבילה טבילה: מטמאין משכב ומושב.
ואפילו בועלה מדרכין גזרו אטו תוך
י"א יום: ופטורין מן הקרבן. דהא
עבדי שימור ואע"פ שחזרה ורמזה
אין מאטרפין לזכיה שהרי תחילת נדה
היא: גרגון. ממנה לחטוא שמה
יגדל כק' תוך י"א אלא לענין טומאה
טהור: וחיבין בקרבן. ואפילו לא
תראה למחר דהא בעי שימור והרי
נעלזתה קטנה: טבלה יום שלאחריו.
דעבדה קצת שימור ושמה: ה"ו
תרבות רעה. שמה תראה אחר כן
ותמטרף לשלפניו ואין טבילה טבילה:
ומגנן. לענין טומאה וטהרה:
ובעילתן. לענין קצת חליצין. שם
מראה מגנן מגע וזה וחיבין
בקרן ואם לא תראה מגנן טהור
ובעילתן פטורה: ג' ת"ד ושרין
בטובל לילה לזכיה. ואע"פ שחוקין
ז"ה ברוחא יום י"א וטבלה לערב
שפטורין מן הקרבן הסם משום דיום
י"א לא בעי שימור הילכך לאו וזה
הוא אלא וזה קטנה של תוך י"א
יום בעי שימור דאין טבילה לילה
עולה עד שחשסור יום המחרת קצת
וטבילה לערב ושמה שחיבין בקרבן.
כאלו בועלה ביום. והך ספק פירוש
דרשא הוא: אם שיהיה לו לטומאה.
שחשסור מדיח טמא טמאה בועלה משכב
ומושב ליל מושב י"א: בתוך י"א
מצטרף עמו לזכיה. הילכך לזכיה
לשמור יום המחרת כנגד יום הראשון:
להחמיר. מדרכין: להקל. להביא חולין
עגורה: גושכים. מוקשין: אמר
רב הונא משכבות ומשכבות שבשני.
לראשית הרוחא מוך י"א וטבלה יום
שלאחריו לז"ש דמחמיר ומטמאין
משכב ומושב מדרכין לאחר טבילה
ואפילו לא תראה מאי טעמא דכין
דכי סוף טמאה למפרע מדאורייתא
שהרי מאטרף לזכיה כי לא חזא נמי
גורין מדרכין אטו רחשה: תנינא
טבלה יום שלאחריו. יום י"ב שאינו
מאטרף ואחר כן רחשה וקס"ד האי
רחשה דלאחריו כאלו לא רחשה תוך
י"א דמאי דהא עכשיו היא מטמאה
מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה
של ספרית והך טומאה מדרכין היא

שם ר"ה מ"ה

ומפ' ר"ח דהי פריך וזה ביממא היכי משכחם לה מדכחב כל יום
וזכ טומאה אחר' לקמן אומר ביממא תהי וזה משמע דבראית
ימים היא נעשית וזה מהא דתמה מאי קא משגי ברוחא בשני בין
השמשות מ"מ ליכא אלא ב' ראיות ביום וז"ל דלא תה לאהרן השלישית
סוף שחזיר השניה ממילא ידעי'
השלישית וכן ז"ל לפרש"י דבסוף
פרק ב' דנדר (דף סו.) דלכא נמי
הך סוגיא דטולד טולד (ספחים דף סא.)
ומשגי דחזאי תלחא יומי סמוך
לשקיעת החמה דלא הי שהות דלכא
ליה למינא ב' ותלחא יומי לא דוקא
דנחלא סגי כשראיה בשני עד הלילה
ור"י מפרש וזה גמורה לר' יום היכי
משכחם לה כיון דלית ליה לרבי
יום מקלח היום כטול בתחילת היום
דקאמר זכ הרוחא בשבועי שלו אט
סוף התחלת היום וישלם ז' ה"ה
נמי דסוף היום כטול ואפי' רחשה
בלילה מה כק' מ"מ מקלח היום
כטול וסוף היום לאי שימור וכן
משמע כנזיר (דף סו.) דקאמר ולרבי
יוסי כו' כיון דחזאי פלגא דיומא אידך
פלגא סליק לה שימור משמע סוף
היום מחלות ואין הי שימור דאידך
פלגא ומשגי דחזאי תלחא יומי סמוך
לשקיעת חמה דלא הי שהות פי'
סוף היום סליק לה למינא דראייתא
ואפי' ולרבי יוסי נמא וזי כטמא
אמרה לשמעיה דלית ליה מקלח
היום כטול ואמרה דרב אוקמין
לעיל (דף סו.) דלא כטמא וזנזר
אוקמין רב כרבי יוסי וז"ל דכי אים
ליה מקלח היום כטול הייט בשבועי
לזכיה שאר יום אחרון של חשבונה
וכן בשומרת יום כנגד יום מקלח יום
ספירה עולה ואינה שומרת שאין לה
למטות יותר והוא סוף חשבונה אבל
בתחילת הספירה לא אחרינן סוף
היום שהיא פוסקת בו שהיא כטול
מיה קשה דלמרי' בפ"ק דר"ה (דף י.)
אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחילת
היום עולה לה בסופה סוף היום
עולה לה בתחילתה שנה שחילת היום
עולה לה בסופה אטו דין סוף היום
עולה לה בתחילתה ומאי קשיא וזה
תוכיח לרבי יוסי שחילת היום עולה
לה בסופה ואין סוף היום עולה לה
בתחילתה ואור"י דלכא דרכין
קאמר רבא ולא אליבא דר' יוסי ועוד
ז"ל דאפילו לרבי יוסי אין שייך לומר
יוכיח מזה דלמדה דנדי דנה דין הוא
שהיה יום ראשון מן החשבון כי למה
לא יהיה ככל העומדות שאין לזכין
נקיים אלא וזה דלכיה נקיים נהי
דבסוף החשבון יעלה שמד שנקיים
השבועי נכנס בטורה מ"מ יום
שפוסקת בו שאין טהור אטו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים':
אף אחס האו מדוחיכם. ואפי' ומאי ס"ד דב"ה הא ודאי
לדירה נמי איכא מדוחיכם היי' ז"ל דקסברי ב"ש דיום י"א
שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר
ביה חיוב קרבן אלא ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרכין לא'
אחי לחיוב קרבן אי מחמירין ביה למשוי משכב ומושב:
אמר רב כהנא רחשה שאני. וארצה מגילה לרב הונא כהנא כהנא
י"א יום בלא רחשה והייט דקאמר רב כהנא הי קא קשיא
ליה פי' אדרב הונא ועוד תלוי דלא כרב הונא:
אלא

שפוסקת בו שאין טהור אטו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים':
אף אחס האו מדוחיכם. ואפי' ומאי ס"ד דב"ה הא ודאי
לדירה נמי איכא מדוחיכם היי' ז"ל דקסברי ב"ש דיום י"א
שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר
ביה חיוב קרבן אלא ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרכין לא'
אחי לחיוב קרבן אי מחמירין ביה למשוי משכב ומושב:
אמר רב כהנא רחשה שאני. וארצה מגילה לרב הונא כהנא כהנא
י"א יום בלא רחשה והייט דקאמר רב כהנא הי קא קשיא
ליה פי' אדרב הונא ועוד תלוי דלא כרב הונא:
אלא

שפוסקת בו שאין טהור אטו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים':
אף אחס האו מדוחיכם. ואפי' ומאי ס"ד דב"ה הא ודאי
לדירה נמי איכא מדוחיכם היי' ז"ל דקסברי ב"ש דיום י"א
שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר
ביה חיוב קרבן אלא ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרכין לא'
אחי לחיוב קרבן אי מחמירין ביה למשוי משכב ומושב:
אמר רב כהנא רחשה שאני. וארצה מגילה לרב הונא כהנא כהנא
י"א יום בלא רחשה והייט דקאמר רב כהנא הי קא קשיא
ליה פי' אדרב הונא ועוד תלוי דלא כרב הונא:
אלא

שפוסקת בו שאין טהור אטו דין שיעלה לה לחשבון הנקיים':
אף אחס האו מדוחיכם. ואפי' ומאי ס"ד דב"ה הא ודאי
לדירה נמי איכא מדוחיכם היי' ז"ל דקסברי ב"ש דיום י"א
שהוא מדאורייתא אי מחמירין ביה לטמא משכב ומושב אחי למימר
ביה חיוב קרבן אלא ביום שלאחריו שהכל יודעין שהוא מדרכין לא'
אחי לחיוב קרבן אי מחמירין ביה למשוי משכב ומושב:
אמר רב כהנא רחשה שאני. וארצה מגילה לרב הונא כהנא כהנא
י"א יום בלא רחשה והייט דקאמר רב כהנא הי קא קשיא
ליה פי' אדרב הונא ועוד תלוי דלא כרב הונא:
אלא

[ופ' חס' לעיל נז. דס'
ספרינו ופוס' ספחים סא.
ד"ה א"י]

עצם א ב מיי פיל מהל
משכב ומשנן כלכל
י :

פ ג מ"י שם פיה בליח:
פ ד מ"י פ"ס מכלי
 מנחה בקרבנות בליח:

פב ה'נ] מיי' פ"ס מל'
מירות בליצ :

פג ו מיי פין חבלי
 איסורי ציאה בליג :
 ז [מיי שטס בליז] :

**הגות מד"ב
רנשבות**

א] נח' הני לוג שכן
לחודש ורביעית שכן
לחודש כולל : ב] חס'
ד'ס אלף הני כ'
ורביעית שכן לחוד כולל
ג] בעין משפט חס' ל'
מח' פ"ח חס' מירוס
ס"ח :

יְלֵל דְּבַסְרִים עַל סוֹס
לֹא הָיָה בְּיָדָא בְּקֻשְׁיָא
דְּרִפְרִין בְּסַר כְּבִי
בְּנֵי כְּחַ בְּסַסְרִים
סְלֵט דְּרִפְרִי מִיָּס מַסְכֵּה
מִסְכֵּה דְּמַסְמָאן לִיָּס
דְּלֵס גִּי ו' לֹא מִקְרִי סוֹס
מִיָּד . מַכְרִי

רש"י

תוספי הרא"ש

וְקִנְיֵנוּ יִרְשָׁנוּ וְהָאֵלֹהִים
רִאיוֹתָם שֶׁל עַבְדֵי כְּשֵׁם
שִׁמְרֹתָ יוֹם כְּבֹד יוֹם .
אֲלֵמָה לְכֵן שִׁמְרֹתָ
לִי כְּבֹד יוֹם הַזֶּה .
וְהִסְתַּחֵס לִי מִן קֶדֶם
בְּדִשׁ וּבִית מִלִּי
מִדְּוָה רִאיוֹתָ אֶת
הַמִּשְׁכָּה וְהָאֵלֹהִים דְּבָרָה
מִסֵּבִי לֵה לְכַל קֶדֶם
וּבִשׁ מִשְׁוֹ לִיהִשְׁמֹרֶת
וְיוֹם כְּבֹד יוֹם הָאֵלֹהִים .
וְיֵלֶךְ דָּמָא אֶתְמָה לְכֵן
וְהִסְתַּחֵס מִשְׁכָּב מִשְׁכָּב

[illegible]

שלאחריו רשמוהו את בן
רעהה לעצן משכב ומש
כשראנהו ביום י"ב אפר
בנו וזכי מאי שגא משכ
ומאי שגא אידו רעהה
דמסמאה ודער תו פריק
בדברי ר' אלעזר בן עזרי
קרא בדיו י"א וסאי בע
קאסר ר' אלעזר דדיו דה
שומעין שיש י"א בין

אלֵא אִמְחָא כְּזוּעַל שׁוּמְרַת זִים כְּגַד זִים . וְקַשָּׁה רֵא"כ מַסְקִין
דְּשׁוּמְרַת זִים כְּגַד זִים בְּשַׁמִּי שְׁלֵה אִין צוּעֵלָה מִמְחָא מִשְׁכַּב

ומושב והא תאזיז מכלה ציון שלאחריו ושמשו את ביתה ואח"כ ראתה
ממסמחין משכב ומושב ומסמחין משמע לשון רבים דק"א אהרוריה

וְהָיָה הַמִּסֵּד אֶת הָרֶגֶל
 וּבִיָּה "מִצְדֵּרִין מִשְׁכָּב
 רִאשֹׁנָה לְרֵאשִׁיָּה שֶׁ
 "מִצְדֵּרִין וְקִנְיֵי רִישָׁא
 זֹכֵב ב' ש' אִמְרִים כְּשֶׁ
 שׁוֹמֵרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם
 שׁוֹמֵרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם
 שׁוֹמֵרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם
 מִמֶּסֶד מִשְׁכָּב וּמִשְׁכָּב
 לִיָּה אִדּוּ דֵּלָא שְׁבִידָא
 רְבִנָּן אִיְדוּ שְׁכִידָא ב' וּמִי
 שְׁנָא מִשְׁכָּב וּמִשְׁכָּב
 שְׁנָא בִּיעוּל דֵּלָא מִמֶּסֶד
 רִשְׁבִּיָּה מִמֶּסֶד לִיָּה
 מִמֶּסֶד תִּנּוּן מִבְּלָה
 הָיָה זֶה תְּרִבּוּת רַעָה מִן
 לֹא דְבָרֵי הֶבֶל הִיא
 אִמֶּר לָהֶם רַבִּי יְהוֹשֻעַ
 קִרְיָן תְּרִבּוּת רַעָה וְדִ

לבעול את הנדה נדרה
את הובה ובה ס"ד אל
יום כנגד יום איתמר *
יעשרי בתשיעי מהו
עשרי בעי שימור ר'
עשר מה אחד עשר ל'
לא בעי שימור איכא
ל' רבי אלעזר בן עזריהה
בשמן ⁽⁶⁾ [בשמן] כל
אלא חצי לוג שמן ל'
לנדר 'ואחד עשר יום
למשה מסני מאי הלל
י"א ר"ל אומר הלכות
אמר הלכה אחד עשר
בעי שימור הא לאחא
אמר הלכות אחד ע'
שימור ולא שימור י'
נינהו הני קראי נינהו
ג' ימים בתחלת ג'
ומה אני מקיים °אש
יהיה זובה ב'רואה י'
ג' ימים בתחלת תדר

גדראה והרי שמע מרביה וגרסינהו א"ר ר"ע חלק עליו מכל שלשה אלה
לרבי עקיבא והוא הדין נמי דבשליש פליג אמינ' דלא אשכחן :
רבי יוחנן אמר הלכה אחד עשר . יתמה במאי פליגי ר' יוחנן ור"ל
הא ר' אלעזר בן עזריה לא איירי אלא בחצותו האמס שבתוך
עשר ור"ל שד"כ בה וזה אכל בשמור עשר . עשר לא איירי כלל וכן
משמע מדפרקין לקמן האי קראי גיטא וואי איירי בהלכתא אחד עשר
לשליש קרא למנן הימים שהיא זכה והלכתא לשמור אחד עשר ויש לומר
ודוהי הלכה וקאמר ר' אלעזר בן עזריה לא איירי אלא בזמן קאמר
שד"כ בה וזה רבי יוחנן ור"ל בסבכא בפלמא פליגי רבי יוחנן קאמר
לפני דיום שמאי י"א הוא נדוח א"ל י"א דק"ש ספירה (ר"ל סבר
השולש שמור י"א עשה לשמור כיון דק"ש ראי להשמור וזהו

ה ואחרי ראותו בשלל סממנים ששכב אלמל בעלה אלמל כיום כל בשואתו אלמל
ה וחיו גדור וחכמים כיום אלמל שואת אלמל ראיתי מתחת אלמל ראיתי תחת אלמל
תחת תוך אלמל שגא אדור וואי שגא אדור אלמל אלמל שגא בעל אלמל סממל
ה ומחשבת סממל וואי שגא בעל אלמל סממל תרואת דהלל שגא אדור אלמל
ה אלמל סממל שגא ומעבד אלמל ה ראות בקראקד ה תנא ומסור התקדק
אלמל שגא סממל ומחשבת גדור הלל שגא דסמל דסמל שגא אלמל אלמל
ה אלמל אלמל כלל כיום אלמל ה שגא אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל
שגא אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל
ה למשח מסור ובעי תלמוד חן חן תלמוד שגא אלמל שגא אלמל שגא אלמל שגא
ה לנדא ומסור קשה ובעי שגא אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל אלמל

ותצא. כזו ברלייה ראשונה: המסיים את הראייה. טיור הסמיט
 את הטיפה הראשונה: ב"ש אומרים תליך. אם ייחזר הזו ויחלה היום
 שנים' נמצא זו גמור למפרע חוצ מוטמם במשאל: ובי"ה מטהרין.
 כמסיט את הקרי דלא מוטמם במשאל: ששכבחו ומושרבחו כר'. אלמלא
 תורה אור מנקיש ב"ש ראיה ראשונה לשומרים

וְיִיָּה בִּישׁ אִמִּים תוֹלֵן
וּמִשְׁכּוֹת שֶׁבֶן רֵאִיָּה
הָיָה בִּישׁ תוֹלֵן וּבִיה
נִרְאָה רֵאִיָּה אַחַת שֶׁל
דָּרַת יוֹם כְּגֵד יוֹם אֶלְמָא
לְבִישׁ תוֹלֵן לֹא תִּימָא
אִלָּא אִימָא כְּבוֹעַל
מָא שְׂנֵא אִידוּ דְּלֹא
מָא שְׂנֵא אִידוּ דְּמִשְׁמֵא
בִּיה דְּמִים לֹא גִזּוּר בִּיה
הָיָה זֶה עַל כֵּן

דליה ומה שנה אידי לממלא: אידי
דלא שכיח ביה דמיס לא גזרי ביה
רבנן. לממלא משכב ומנוש כל זמן
שנה רחמא לאמר משמיט: ומאי שנא
משכב ומנוש: כיון דלמחר טעם
דשמיט דלא רמיס גזרי כל רבנן מהי
שנה. טעם דלא גזרי ביה רבנן
שטמלאט: דברי הכל. ואפילו כ"ש
ויקמי בשמיט שמוקד י"א מנפח חלי
וקשיא לרז הוה: עשירי. קין לו
לרז לרזי שאלו מנפיק עמו אלא
י"א דהוה לו מרי: כתישעי. דפשיט
לן ביה דכעי שימור אס לרזי שנה
דחא רחא להביחא לדי זכא גמורה:
אף עשירי. אס המחילה לרזות ט:
בעי שימור. י"א כנגדו אע"ז דליה
לרזי לנא לדי זכא גמורה: כ"א.
ל"ה דלמרי א"ל כעי שימור: בשמן
בשמן. כיון דרובא של חלה מנמזת
כפ' ב' מדות (דף סט.) דכמיז והקריב
על זבח המזבח וכמיז חלחל בשמן
ומהי אילו נאמר בשמן יסיי חומר
כל המנמזת ללוח ח"ל בשמן בשמן
חלחל והקריבנו על מזבח ארז ח"ל

[מנחת]

אחד עשר רי יוחנן
אחד עשר הוא דלא
יני עבד שימור ור"ל
לא אחד עשר בעי
עשירי הי הני הלכות
הנאי יכול הרואה
הבחינים מה וזה

[illegible]

י"א. נשי דברים הוא חלוק: שימור לאחורינו. לעשירי: לא
איהו בעי שימור. מדאורייתא לשמור י"א כגדו ולא לאחרי
הו שימור דעשירי לא בעי שימור מדאורייתא הואיל ולא סבא
בהן ליה וזה ומדבנן מיהא אפילו רואה יום י"א אסורה לשמש
ביום שלחמיו דקמי מתי' [פ"ה] ה"י גרנן ואמרין צדיק בל סימן
(לפל דף ה). גרנן דפנ אסור: יכול הרואה ג' ימים בתחלת נדה
רצופים תהא זבה. לספירת ז' נקיים ולקרנן דכחי' (ויקרא טו) ימים
רבים וקמנרנן לה ספירה וקרנן: מה אני מקיים ראשה כי תהיה זבה.
האמור צפרשה ראשונה שלא האריכה ספירת נקיים וקרנן: ברואה
יום אחד. אבל רחשה ג' תהא זבה: תלמוד לומר. צפרשה שניה:
1 ט"ז: אחר.

לה לניכא אלא ב' ימים והשתא ניחא דהש"ס פריך שפיר קראי נינהו :

[illegible]

—◆◆◆—
מומח רמזי

[illegible]

מאי ה'לכָה. יחזקאל ורשב"ל ז"ל
עם האשרון, ר' יוחנן
אמר ה'לכָה ייִא
כה אחת נאמרה ב'
ל אמר ה'לכָה
א. שמי הלכו
מרח בו ליטלק מלפני
נהדרין פו. עיי'
ור סוגיא זו בברוכה

הנהגות הכ"ח

ג' אהס מרדכ נשס
אן פל סיוס : (נ)תו
ר' יוחנן' אן י'
ססירס אכל מ'
ססור לססירי ור'
ססר :

ל מ

3

הגדלות הנ"ל
גם' אל (ר' יוסף)
עם ור' בית שמואל

